

# Giới thiệu Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ

Trong Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ về cuộc đời ngán ngùi của Hạ Nghiên, điều cô sai lầm nhất chính là đã hi sinh quá nhiều để rồi đánh đổi lại sự khinh rẻ của chính những người mình thương yêu.

Còn trong cuộc đời ngôn tình ngán ngùi của Hạ Nghi, điều cô hối hận nhất chính là đã không nghe tuyên truyền trên đài truyền hình “không nên lái xe khi uống rượu” để phải mất mạng oan uổng.

Truyện bắt đầu nổi bật khi sống lại trong thân xác của Hạ Nghiên, Hạ Nghi biết đời này nghiệt duyên của mình xong rồi, bởi lẽ cô nàng Hạ Nghiên trong nguyên tác có số phận quá đen đủi, Hạ Nghi nghĩ có lẽ cô nên xin cho mình một “lá bùa bình an”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Chương 1

Ngày 29 tháng 5 năm 2020

Tòa nhà cao ốc Hạ Thị

Cô gái trong chiếc váy cưới trắng tinh đứng trên lan can sân thượng, gió thổi làm làn váy của cô lay động khiến chúng giống như đám mây trắng bồng bềnh trên cao, gương mặt lem luốc phấn son làm cho gương mặt vốn xinh đẹp của cô gái trở nên quái dị, nước mắt chảy dài trên gương mặt ấy, Hạ Nghiên cúi đầu nhìn dòng người bên dưới, điện thoại cầm trên tay reo liên tục

- Hạ Hoàng Cảnh, em có biết trong đời chị hối hận nhất là điều gì không? Chính là chị đã quá tự tin vào bản thân để rồi thất bại thảm hại như hôm nay. Hạ Nghiên bắt điện thoại nói

- Hạ Nghiên chị xuống đây cho tôi. Hạ Hoàng Cảnh găm lên trong điện thoại

- Tiểu Cảnh! chị nói cho em một bí mật nhỏ nha, em có muốn biết tại sao những đối tác ban đầu lại muốn ký hợp đồng với một công ty nhỏ như em? Hạ Nghiên cười khúc khích nói

- Tại sao? Hạ Hoàng Cảnh trầm giọng quát

- Bởi vì chị đều ngủ với tất cả bọn chúng đó, Tiểu Cảnh e thấy chị có giỏi không?

- Chị .... Hạ Hoàng Cảnh nghẹn giọng

- Nhưng nhìn chị bây giờ xem, tất cả mọi người đều khinh thường chị, ghê tởm chị, hết Hạ Hoàng Cảnh rồi ngay cả em cũng thế. Tiểu Cảnh! chị rất nhớ mẹ vì mẹ sẽ không bỏ rơi chị dù bà ấy có lạnh nhạt với chị.

- Hạ Nghiên! xuống đi chị trên đó nguy hiểm lắm, ngoan nào Hạ Nghiên. Hạ Hoàng Cảnh nhẹ giọng khuyên bảo Hạ Nghiên

Hạ Hoàng Cảnh ngược đầu nhìn lên tòa nhà nơi Hạ Nghiên đứng, chiếc váy cưới trắng được những cơn gió vờn quanh làm nó tung bay giống như đôi cánh thiên sứ, khiến cho người ta cảm giác cô giống như thiên sứ bất cứ lúc nào cũng có thể bay trở lại Thiên Đường. Hạ Hoàng Cảnh nhú chặt đôi mày kiếm, trong mắt hần giờ đây tràn đầy lo lắng. Có thể hần không thương người chị này thậm chí đã từng lăng mạ, ghét bỏ cô nhưng không thể phủ nhận hần và cô đều chảy trong người cùng một dòng máu.

Hạ Hoàng Cảnh vẫn không biết Hạ Nghiên đã hi sinh nhiều cho hần như thế, hần chỉ ngu ngơ cho rằng thành công của hần đều là do hần cố gắng đạt được, hần không hề biết rằng người chị hần luôn coi thường, chán ghét đã hi sinh nhiều cho hần. Với Hạ Hoàng Cảnh bây giờ hai từ “Hối Hận” hần không dám nói và hần cũng không có tư cách để nói, trong suốt thời gian qua hần đã lợi dụng rồi ruồng bỏ chị của mình. Hạ Hoàng Cảnh cảm thấy bản thật mình thật ghê tởm.

- Hạ Nghiên! chị xuống đi chị chẳng phải chị nói sẽ bảo vệ em sao, nếu chị chết rồi thì ai bảo vệ em nữa đây.

- Tiểu Cảnh yêu dấu, em lớn rồi em đã không cần sự bảo vệ của chị nữa, những gì chị đã hứa với mẹ chị đã làm xong rồi, tiểu Cảnh chị rất mệt mỏi nên chị muốn ngủ.

Khoảnh khắc Hạ Nghiên Ngã người về phía trước, cánh cửa sân thượng được mở ra người đàn ông có gắng chạy nhanh níu lấy tay của Hạ Nghiên nhưng không kịp, thân thể Hạ Nghiên rơi xuống ngay nơi Hạ Hoàng Cảnh đứng, máu của cô bắn lên người hần làm cho gương mặt vốn lạnh lùng của

hắn thêm vài phần lãnh huyết . Hạ Hoàng Cảnh đỡ dần vուն tay lau đi vết máu trên mặt chị gái mình nhưng hết lần này đến lần khác hắn vẫn không thể lau sạch vết máu trên gương mặt xinh đẹp ấy .

Hạ Nghi đứng bên cạnh Hạ Hoàng Cảnh chứng kiến tất cả những việc đó , sự thương tiếc của cô chỉ có thể gói trong những tiếng thờ dài . Với cô Hạ Hoàng Cảnh hay Hạ Nghiều đều đáng thương , Hạ Nghi cô đã chết được hơn hai mươi năm trong những năm tháng làm cô hồn đã quý cô đã chứng kiến nhiều cái chết , đa phần họ đều chết do tai nạn hoặc ngoài ý muốn nhưng tất cả họ vẫn còn lưu luyến với nhân gian , còn với Hạ Nghiều cô cảm thấy rất tiếc nuối .

Nhìn linh hồn Hạ Nghiều sau khi rời khỏi thân xác đang ngơ ngẩn nhìn xung quanh , Hạ Nghi thờ dài đi lại . Với những linh hồn mới họ thường bối rối trong việc nhận thức rằng mình đã chết vì thế Hạ Nghi thân là tiền bối cô có trách nhiệm giúp đỡ họ .

Hạ Nghi đi lại vỗ vai Hạ Nghiều vẫn còn đang thờ thần , Hạ Nghiều giống như bị kinh động cô giật mình quay lại thì nhìn thấy Hạ Nghi đang nhe răng cười với mình , Hạ Nghiều chớp chớp đôi mắt to của mình khó hiểu nhìn Hạ Nghi .

- Chào ! tôi là tiền bối quản lý khu vực này , cô là ma mới nên chắc sẽ có nhiều bối rối nhưng không sao tôi sẽ giúp đỡ cô . Hạ Nghi Hồ hời chào đón cô nàng ma mới

- Cám ... cám .. ơn chị . Hạ Nghiều gật đầu nhút nhát nói , cô quay lại nhìn Hạ Hoàng Cảnh đang cố sức lau đi vết máu trên mặt mình , trong mắt Hạ Nghiều thoáng lên nỗi mất mát .

- Đừng buồn nữa , chết cô cũng đã chết rồi , bây giờ hối hận muốn sống lại cũng không được đâu . Hạ Nghi vỗ vỗ vai xem như an ủi Hạ Nghiều

- Em biết chứ ạ! Chỉ là nhìn Tiểu Cảnh như vậy em không đành lòng .

- Cậu ta đối xử với cô như vậy mà cô còn thương tiếc cậu ta làm gì ?.

- Sao chị lại biết ạ ? . (o.o)

- Tôi biết , tôi biết hết sau này cô làm ma lâu như tôi đi rồi cô sẽ biết tại sao tôi biết mua.... ha .... Ha ...ha . Hạ Nghi đắc ý cười dài

- Vậy bây giờ em nên làm gì ạ . Hạ Nghiều cúi mắt hỏi

- À ... bây giờ cô đi theo tôi .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Chương 2

Hạ nghi dẫn Hạ nghiều xuyên qua con hẻm nhỏ phía bên kia tòa nhà , nơi này là nơi tụ tập của nhiều linh hồn mới chết , để dễ dàng quản lý nên địa phủ đã cho mở một trụ sở ở đây . Sau hi dẫn Hạ Nghiều vào trụ sở , Hạ Nghi kêu cô ngồi chờ trong khi cô đi làm thủ tục nhập cảnh cho Hạ nghiều . Nghe tới thủ tục nhập cảnh Hạ Nghiều ngạc nhiên hỏi Hạ Nghi :

- Làm ma cũng cần phải có giấy phép nhập cảnh nữa sao chị ?

- Sao lại không chứ , một ngày có rất nhiều người chết nếu không có giấy tờ thì làm sao biết ai với ai .

- Vậy ạ ! E cứ nghĩ là người chết thì sẽ bị hắc bạch vô thường dẫn xuống điện Diêm Vương để phán xét hay đi qua cầu Nại Hà chứ ạ .

- Lúc trước thì là như thế nhưng do dạo này dân số bùng phát ghê quá , nhân lực của địa phủ không đủ mà đường xuống cầu Nại Hà thường xuyên bị ùn tắc nên địa phủ quyết định xây trụ sở trên này để giảm bớt nạn tắc cầu đồng thời cũng ban hành ra giấy tờ tùy thân để tiện bề quản lý . Vừa ghi chép hồ sơ Hạ Nghi vừa trả lời vấn đề

- Vậy khi nào em được đi đầu thai vậy chị ? .

- À đây là bản nguyện vọng của cô , điền vào đây nguyện vọng của bản thân cô cho kiếp sau , địa phủ sẽ xem xét rồi sau đó sẽ thông báo cho cô giờ giấc đầu thai .

- Em cảm ơn chị

Trong lúc Hạ Nghiều ghi chép , Hạ Nghi được cảnh trưởng của trụ sở kêu vào phòng nói chuyện riêng .

- Tôi nói này Hạ Nghi , cô làm ma đã hơn hai mươi năm rồi mà hồ sơ của cô bên dưới cũng đã giải quyết xong mà sao cô vẫn chưa chịu đi đầu thai vậy

hả? . Cảnh trưởng day day huyết thái dương nói

- Ô ! chẳng phải tôi đã nộp đơn xin làm nhân viên công vụ rồi hay sao ? .

- Chuyện đó ... Là thế này , Địa phủ đang giảm biên chế nên .... Có biết mà .

- Nhưng hồ sơ tôi đã nộp mười năm trước rồi .

- Tôi biết nhưng bây giờ hiện giờ địa phủ đang giảm biên chế nên chưa có nhu cầu tuyển dụng . Hay như vậy! Cô giúp tôi làm một chuyện , tôi giúp cô một chân vào trong địa phủ

- Chuyện gì , anh nói thử xem .

- Chuyện người bà con xa của Mạnh Bà đầu thai nhưng mệnh cách cô ta không tốt nên kiếp nào cô ta không chỉ chết sớm mà còn rất thê thảm . Mạnh bà bắt đầu chuyện này nên đã đâm đơn kiện Tì Mệnh Tinh quân , bên Tì Mệnh Tinh Quân cũng đâm đơn kiện Mạnh Bà vu khống , kiện qua kiện lại cũng hơn 100 năm , cô nàng bà con của Mạnh Bà cũng đi đầu thai hai kiếp nhưng vẫn chịu khổ nên bên Tì Mệnh cũng không nói được lời nào , tôi với Tì Mệnh Tinh Quân cũng coi như bạn bè lâu năm cũng không nỡ thấy chết mà không cứu , vậy nên tôi muốn cô thay cô nàng xấu số kia thay đổi mệnh cách tiền kiếp của cô ta , nếu vụ này êm xuôi bên Tì Mệnh cũng sẽ giúp cô một chân trên Thiên Đình ,trên đó chế độ tốt hơn ở đây . cô thấy sao .

- Tôi còn có thể thấy sao nữa , tất nhiên là được rồi .

- Vậy cô cầm hồ sơ này đi đến phòng đầu thai đi , bên đó sẽ hỗ trợ cho cô .

Hạ Nghi cầm hồ sơ đến phòng đầu thai lúc đi ngang qua dãy hành lang dài cô nhìn thấy Hạ Nghiên đang ngăn người nhìn bên ngoài cửa sổ . Vài tia nắng phủ lên gương mặt cô ấy làm nó tỏa sáng như hoa hướng dương dưới bầu trời rực nắng dù đang mặc áo cưới nhiễm máu thì Hạ Nghiên vẫn cứ kiều diễm , Hạ Nghi chép miệng than “ mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân” dù cho người bê bết máu thì vẫn là mỹ nhân .

Đi qua vỗ nhẹ vai Hạ Nghiên , Hạ Nghi mỉm cười với cô ấy

- Sao lại đứng thần thờ ở đây , hồ sơ đã làm xong ?

- Dạ , em đã nộp xong rồi , họ bảo em chờ khi nào có kết quả sẽ cho người đến báo .

- Vậy sao ! vậy e cứ đi đâu đó cho khuây khỏa , kết quả của họ cũng lâu lắm có khi vài năm cũng không biết được .

- E có thể đi đâu được ạ , ngoài chị ra bây giờ e cũng không quen biết ai ?

- Vậy e cứ đi thẳng quẹo trái , ở đó là phòng dịch vụ linh hồn , em có thể nhờ người bên đó tư vấn cho em nên đi du lịch ở đâu , em biết đó ! nhiều linh hồn khi còn sống cũng không được đi đây đó nên chết đi họ hi vọng mình được đi , dịch vụ của địa phủ cũng tốt lắm , em muốn đi đâu cứ đăng ký là được

- Vậy ạ ! thế thì tốt quá , em cảm ơn chị .

- Ủ ! đi nhanh kéo lại bị trễ chuyến đi .

- E chào chị . Hạ Nghiên mỉm cười vẫy tay chào Hạ Nghi

Tiền Hạ Nghiên , Hạ Nghi thông thả đến phòng đầu thai . Sau khi vào phòng cô được các nhân viên trong phòng chào đón nhiệt tình , nói đi cũng nói lại Hạ Nghi làm mà đã lâu nên cũng quen biết nhiều , cô là người nhiệt tình lại thường xuyên giúp đỡ mọi người trong địa phủ giúp họ bớt được rất nhiều việc nên họ đối với cô rất nhiệt tình vui vẻ

Đem hồ sơ giao cho Lý Khánh , Hạ Nghi ngồi xuống bàn trà tán gẫu cùng mọi người

- Hạ Nghi ! Cuối cùng cô cũng chịu đầu thai rồi sao , tôi cứ tưởng cô sẽ xin vào làm trong địa phủ ấy chứ . Thím Trương người có tuổi thọ cao nhất lên tiếng hỏi

- Em cũng tính như thế nhưng cảnh trưởng báo là hiện địa phủ chưa có tuyển dụng bảo em chờ thêm vài năm nữa . Hạ Nghi nhấp một ngụm trà đen thờ dãi nói

- Cái lão cảnh trưởng ấy gian manh phải biết ,Hạ Nghi cô đi đầu thai sao

trong hồ sơ lại ghi "năm tuổi" cô mới đi . Lý Cảnh sau khi xét duyệt hồ sơ ngạc nhiên quay đầu hỏi

- À vì lần này tôi đi làm nhiệm vụ của cảnh trưởng nên không thể đầu thai vào lúc sơ sinh được , cứ nghĩ đến cái cảnh đã già rồi mà còn phải ngậm ti mẹ tôi không thể chịu được , nên xin cảnh trưởng đợi đến năm tuổi tôi mới bắt đầu chuyển giao linh hồn .

- Nhiệm vụ gì ? kể nghe chút xem . Thím Trương hai mắt tỏa sáng nói

- Này này Thím Trương , thím quên quy định địa phủ rồi sao . Chị Hà đang lau dọn bàn lên tiếng nhắc nhở

- Biết rồi ! thật là ... Thôi cô đi nhanh rồi về nhé Hạ Nghi .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Chương 3

Bước vào vòng tròn luân hồi sau vài đợt choáng váng Hạ Nghi dần chìm vào bóng tối

T

iếng chim hót ngoài cửa sổ làm người trên giường nhúu mày khó chịu , hàng mi dài khẽ chớp vài lần ,đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp mơ màng mở ra . Hạ Nghi ngơ ngẩn nhìn trần nhà màu trắng trước mắt , cô cảm thấy thân thể mình đau đớn khó tả , đầu vầng mắt hoa khiến đầu óc Hạ Nghi tạm thời đình chỉ trong giây lát , sau mấy phút thích ứng

Mùi thuốc sát trùng gay mũi nói cho Hạ Nghi biết cô đang ở trong bệnh viện , mặc cho cơ thể đau đớn mệt mỏi cô cố ngồi dậy quan sát xung quanh .

Căn phòng bệnh xa hoa với chiếc giường king size những vật dụng đắt tiền được trang trí long lanh mà trang nhã , nếu không phải mùi thuốc sát trùng quá nồng thì Hạ Nghi nghĩ mình đang ở khách sạn năm sao chứ không phải trong bệnh viện

Tiếng mở cửa khẽ vang lên , một người phụ nữ trong chiếc váy body khoe ra đường cong mê người , gương mặt trang điểm kỹ lưỡng tôn lên gương mặt sắc sảo nhưng lại không mất đi vẻ quý phái lạnh lùng bước vào.

Trịnh Bình vừa bước vào phòng bệnh VIP đã thấy Hạ Nghi ngồi trên giường bệnh ngơ ngác nhìn mình . Bà đối với đứa con gái của chồng trước bà không ghét nhưng yêu thương thì không thể , nhìn đứa con gái bệnh đến khờ chỉ khiến bà cảm thấy áy náy dù sao thì nó vẫn là đứa con bà mang nặng đẻ đau .

Trịnh Bình cố gắng dịu dàng nhìn Hạ Nghi hỏi “ Đã tỉnh rồi sao , khó chịu chỗ nào , để mẹ gọi bác sĩ kiểm tra”

Hạ Nghi nhìn người phụ nữ đang hỏi han ân cần, gương mặt dù đẹp nhưng lạnh lùng , dù đang dịu dàng hỏi han Hạ Nghi nhưng trên mặt bà lại không có tí quan tâm , lo lắng như trong lời nói .

Hạ Nghi im lặng không lên tiếng , cô cảm thấy nếu mình vẫn tiếp tục im lặng thì hơn , hiện giờ não cô trống rỗng ký ức của nguyên chủ chẳng may nói điều gì sai thì toi

Trịnh Bình nhìn con gái không trả lời có phần bức bối trong lòng , dù sao bà cũng là mẹ nó ,vậy mà nó không cho bà tí mặt mũi .

Không khí trong phòng bệnh bỗng chốc trở nên yên tĩnh lạ thường , ngoại trừ tiếng chim hót ngoài cửa sổ và tiếng hít thở của hai người thì không có bất kỳ một tiếng động nào nữa , hai người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc trừng mắt nhìn đối phương

Cửa phòng bệnh vang lên lần nữa , tiếng bước chân hỗn độn bước vào phá vỡ bầu không khí qui dị trong phòng , đi đầu là bác sĩ trẻ cùng cô y tá theo sau họ là ba người đàn ông . Trịnh Bình - Hạ Nghi cùng quay đầu nhìn lại .

Người đàn ông trung niên bước nhanh đến ôm lấy eo Trịnh Bình rồi ôn tồn hỏi Hạ Nghi “ Con thấy sao rồi”

Hạ Nghi quan sát những người mới đến , trừ bác sĩ , y tá cùng hai người trước mắt thì còn hai anh chàng trẻ tuổi thoạt nhìn khoảng mười bảy mười tám

Hai anh chàng đều rất tuấn tú , nhất là anh chàng mặc đồng phục đeo mắt kiếng , anh tuấn bức người , mũi cao mắt sâu , môi mỏng , tổng thể gương mặt hần là sự pha trộn giữa nét đẹp hoang đại phương tây và bí ẩn của phương đông nhất là đôi mắt hần , màu đen thẳm như muốn nhấn chìm sự mê muội cho những ai nhìn vào nó.Hạ Nghi cúi mắt trong đầu không ngừng gào thét “ quá là đẹp trai”

Hạ Quốc Bắc nhúu mày nhìn Hạ Nghi không trả lời mình , tuy ông không thích con bé này nhưng không thể phủ nhận việc mình nhận nuôi nó và con trai ông khiến nó phải nhập viện , tuy vậy ông cũng rất khó chịu khi nó lơ mình .

Hạ Quốc Bắc ho khan nhắc nhở , trầm giọng hỏi Hạ Nghi : “ Ba hỏi con có nghe không ? sao lại không trả lời”

Hạ Nghi giương mắt nhìn Hạ Quốc Bắc ,người đàn ông đen mặt nhìn mình , dùng chất giọng non nớt của trẻ con trả lời : “ Chỉ hơi nhức đầu và đói bụng”

“ Bác sĩ , ông khám cho con bé xem” . Hạ Quốc Bắc vẫy tay ra lệnh cho bác sĩ , kéo Trịnh Bình lui qua một bên

Bác sĩ trẻ làm mấy động tác chuyên nghiệp khám cho Hạ Nghi

“Không sao , chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi hôn mê lâu thôi , nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn , tôi sẽ kê thuốc giảm đau cho cô bé vài hôm là có thể xuất viện ”

Nói xong không chờ Hạ Quốc Bắc lên tiếng đã dứt y tá rời khỏi . Hạ Quốc Bắc cau mày bức dọc nhìn bác sĩ đi khỏi phòng , cúi đầu hôn Trịnh bình một cái sau đó nói

“Nếu con bé đã không sao thì em cũng không cần lo lắng , cho con bé ở viện vài hôm rồi hãy đón về”

Trịnh Bình đỏ mặt nhu thuận “ Dạ ” rồi theo Hạ Quốc Bắc đi khỏi phòng .

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại ba người hai lớn một nhỏ tròn nhìn nhau , Hạ Nghi nhàm chán nằm xuống giường không thèm nhìn hai người đang đứng kia , trong đầu thì đang không ngừng yy cảnh tượng sẽ làm thịt thẳng nhóc mắt kiếng kia “ quá háo sắc rồi ”, một phút mặc niệm

Hạ Hoàng Lãnh bị Hạ Nghi bỏ qua cảm thấy ức chết

“ Hừ !? Sao không chết luôn đi , đúng là sống dai hơn cả gián ”

“ Hoàng Lãnh đủ rồi ... !! ”. Kiều Mạch quát khê Hạ Hoàng Lãnh

Hạ Nghi chép miệng nghĩ thầm Hạ Nghiên bé con đúng là đã chết rồi , nếu không sao tới lượt Hạ Nghi cô chiếm thân xác “thằng nhóc này đẹp trai nhưng miệng thì tiện quá , lần sau để xem lão nương trị người như thế nào”

Ngày Hạ Nghi xuất viện , thời tiết đẹp lạ thường , trời xanh mây trắng , nắng dịu gió mát , cây cỏ xanh tươi tỏa mùi thơm mát nếu không có thằng nhóc chuyên nguyên rửa người khác bên cạnh đẩy xe lăn cho mình thì cô thấy thật mỹ mãn .

Hạ Hoàng Lãnh cảm thấy mình rất oan ức , hôm nay lý ra cậu nên được ở nhà bên những quyển sách yêu quý của mình chứ không phải tới bệnh viện đón đứa con nuôi nghèo túng đáng ghét này .

Hai người hai dòng suy nghĩ lên xe về trang viên nhà họ Hạ

Xe uốn quanh con đường dưới chân núi , Hạ Nghi ngồi trong xe ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài , trang viên họ Hạ nằm ngoại thành thành phố H

Dọc hai đường xe chạy là hàng cây ngô đồng xanh tươi , nhìn xa xa là dãy núi với ruộng bậc thang chè xanh tươi mát mắt , xe chạy hai mươi phút thì bắt đầu vào trang viên .

Nhà họ Hạ Chuyên kinh doanh lá trà và một số thực phẩm liên quan tới trà nên trang viên của họ luôn tỏa mùi trà dễ chịu , xe chạy thêm mười phút đã tới cổng biệt thự .

Đón hai người là quản gia , quản gia mặc bộ vest đuôi tôm như các quản gia người anh . Ông cung kính mở cửa cho hai người sau đó xoay người mở cốp xe lấy xe lăn cho Hạ Nghi “ Mừng tiểu thư về nhà ”.

Hạ Hoàng Lãnh sau khi xuống xe đã đi một mạch vào nhà , Hạ Nghi loay hoay không biết làm sao xuống xe , kể ra thì càng tức , cô nghĩ mình kiếp này đã được vào nhà giàu có , có thể ăn sung mặc sướng yên tâm làm sâu gạo .

Ai biết trời đổ kị anh tài , cố tình để cho Hạ Nghi vừa xuyên vào thân thể tiểu Hạ Nghiên đã bị liệt hai chân tuy rằng bác sĩ nói có thể điều trị từ từ nhưng phải mất một thời gian rất dài

Hạ Nghi nghiêng răng cắn khăn ghi hận Cảnh trưởng “ ông chờ đó ,chờ tôi xuống dưới sẽ xử ông ra sao ”.

Quản gia đã biết qua tình hình của Hạ Nghi , ông mỉm cười dịu dàng cúi người bế Hạ Nghi lên xe lăn , cẩn thận đẩy cô vào nhà

Quản gia cảm thấy Hạ Nghi rất đáng thương tuy cô được nhà họ Hạ nhận nuôi

nhưng ai cũng không yêu thương cô ,vì thế mới để cho đại thiếu gia Hạ Hoàng Lãnh đẩy cô xuống lầu khiến cô bị tổn thương não hôn mê hơn ba tháng dẫn tới liệt hai chân , bác sĩ nói sẽ trị được nhưng ai biết trị được của bác sĩ là bao lâu .

Quản gia đẩy Hạ Nghi vào thang máy lên phòng của cô , xuất phát từ áy náy của lão gia và phu nhân , để tiện cho việc đi lại của Hạ Nghi họ thiết kế thêm thang máy trong nhà

Hạ Nghi vừa vào phòng đã choáng ngợp , cô đang ở trong thế giới hello kitty sao , mọi thứ trong phòng đều là một màu hồng đến nhà vệ cũng màu hồng bắt mắt , trong phòng còn được thiết thêm vài chi tiết cho người khuyết tật

Hạ Nghi là người cuồng màu lạnh nên với căn phòng toàn màu hồng nóng bỏng thì không thể làm cô thoải mái nổi , vì không để ai nhìn ra sự khác thường của mình Hạ Nghi đành cắn răng chịu đựng .

Quản gia thấy Hạ Nghi ngơ ngác nhìn phòng nghĩ chắc cô thấy trong phòng thêm vài chi tiết cho người khuyết tật cảm thấy tổn thương , quản gia đau xót xoa đầu cô gái nhỏ , dù sao cô cũng chỉ mới năm tuổi như thế cũng quá tàn nhẫn với cô .

“Tiểu thư ! Cô đừng buồn , lão gia thêm vài thứ này để cô tiện cho việc sinh hoạt , bác sĩ cũng đã nói là chân cô chịu khó điều trị sẽ lành lặn như trước...(giản lược 1000 chữ) ” . Quân gia quý trước xe lăn nắm tay Hạ Nghi an ủi .

Hạ Nghi cúi mắt nhìn quần gia đang thao thao bất tuyệt nghĩ “ quần gia ông nghĩ nhiều rồi , tôi chỉ đang nhức mắt với cái màu hồng này thôi , nếu có thể ông hãy thay hết thành màu xanh đậm đi như thế tôi sẽ thích hơn” .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Chương 4

Bóng đêm âm trầm bao phủ trang viên họ Hạ , Hạ Nghi sau khi đánh răng lên giường , cô không thể chợp mắt , làm ma đã lâu khiến cô quên cảm giác ngủ . Hạ Nghi trần trọc lần qua lần lại trên giường , khi tiếng chuông đồng hồ điểm canh mười hai giờ không khí trong trang viên bỗng lạnh hơn bình thường

Hạ Nghi đang mơ màng chợp mắt , tiếng chuông làm cô giật bản mình , có tiếng trẻ con khe khẽ khóc , Hạ Nghi nheo mắt lắng nghe “ quái !? sao lại có tiếng trẻ con , trong biệt thự này không phải tiểu Hạ Nghiên là nhỏ nhất sao ...” .

Hạ Nghi mặc thêm áo khoác rồi lần mò ngồi vào xe lăn ,sau khi ra khỏi phòng Hạ Nghi lăn xe trên hành lang lơ mờ ánh đèn đi theo tiếng khóc . Càng gần cuối hành lang tiếng khóc càng rõ .

Phía cuối hành lang , bức tranh vẽ người sáng lập trang viên tỉ mỉ treo trên tường , bức tranh được phóng to hết cỡ để treo vừa khớp với bức tường . Khi Hạ Nghi dừng lại trước bức tranh thì cô không nghe thấy tiếng khóc nữa , mọi thứ đều yên tĩnh như thể tiếng khóc vừa rồi là do cô tưởng tượng

Hạ Nghi khó hiểu nhìn chằm chằm vào bức tranh , cô không biết vì sao mình lại làm thế nhưng trực giác mách bảo cho cô biết , có điều gì rất kỳ lạ ở bức tranh này. Từ lúc bước vào trang viên cô đã luôn bị không khí âm trầm của nó làm luôn có cảm giác khó tả

Một bàn tay lạnh lẽo bất ngờ đặt lên vai Hạ Nghi làm cả người cô cứng đờ , nếu không phải đôi chân vô dụng này đã tàn phế thì thật Hạ Nghi đã bật dậy chạy thật xa . Tự kỷ ám thị cho mình vài giây “ Dầu sao mình làm ma đã vài chục năm , loại ma quỷ nào chưa thấy qua , không sao , không sao bất quá coi như chào hỏi đồng nghiệp thôi” . Hạ Nghi bình tĩnh quay đầu

“Tiểu thư , sao giờ này cô vẫn chưa ngủ” . Quân gia dịu dàng nhìn cô , ánh đèn mờ ảo trên tường khiến gương mặt dịu dàng của lão càng thêm đáng sợ

“tôi khát ! Muốn uống nước nhưng lạc được” . Hạ Nghi nhìn thấy quần gia thì thở phào nhẹ nhõm , xém tí nữa thì hù chết con tim già cỗi của cô rồi ... “ chết tiệt ! Mình làm sao thế này , sao bỗng dưng nhát nhúa thế này”

“ Àà à à ... Vậy sao” . Quân gia nghi ngờ nhìn Hạ Nghi

“ này này ... gương mặt ông là thế nào hả ? Ông nghĩ một đứa bé năm tuổi thì có thể khám phá ra bí mật to lớn gì ? Huống chi nó còn bị què” . Hạ Nghi nghĩ thầm , lé mắt nhìn quần gia .

Quần gia xoa cằm nghi ngờ nhìn Hạ Nghi , quần gia mặc đồ ngủ màu hồng hình hello kitty kết với vẻ mặt nheo mắt nghiền ngẫm nhìn qua khiến hạ nghi dựng tóc gáy , Hạ Nghi trợn mắt nhìn tạo hình không mấy hợp tuổi của quần gia trầm mặc “ Biến thái ...” . Bây giờ cô biết vì sao căn phòng của tiểu Hạ Nghiên lại có tạo hình như vậy , đảm bảo nó là kiệt tác nghệ thuật của lão già biến thái cuồng màu hồng hello kitty này .

“Quần gia sao ông lại nhìn cháu như vậy” . Hạ Nghi dùng giọng nói non nớt trẻ con nghi ngờ hỏi quần gia .

“ Ấy tiểu thư , không phải cô khát nước sao , để tôi đưa cô về phòng rồi lấy nước cho cô nhé , ở đây lạnh lắm nếu cô bị cảm thì không hay” . Quần gia ân cần mỉm cười đi lại phía sau đẩy xe lăn cho Hạ Nghi .

Hạ Nghi trợn mắt trước thái độ thay đổi xoành xoạch của quần gia ... “ lạnh cái con khỉ ! Cả cái biệt thự đóng cửa kín bưng , một ngọn gió còn không lọt vào , ông lừa qui à” . Tuy nghĩ như thế nhưng Hạ Nghi vẫn nhu thuận nghe lời quần gia .

Sau khi cho Hạ Nghi uống nước ,dỗ cô đi ngủ , quần gia nhẹ nhàng ra khỏi phòng . Hạ Nghi lắng nghe tiếng bước chân và tiếng đóng cửa phòng , cô mở mắt nhìn trần nhà suy nghĩ ...

Biệt thự này chắc chắn có gì đó không bình thường, từ thái độ lão quần gia cô chắc chắn tiếng khóc vừa rồi không phải do cô tưởng tượng ra , còn bức tranh cuối hành lang tuy rằng nhà giàu thường thích treo tranh vẽ tổ tiên lên tường nhưng cũng đâu cần phải to đến nỗi lấp hết cả một bức tường , trần trọc suy nghĩ Hạ Nghi mơ màng ngủ mất .

Buổi sáng ở trang viên tràn ngập mùi trà thoang thoảng , không khí tươi mát của bình minh xoa tan bóng đêm âm trầm , vài tia nắng len lỏi qua rèm cửa làm căn phòng sáng bừng , Hạ Nghi đang ngon giấc trong chăn thì bị người dựng dậy .

Quản gia nhẹ nhàng chỉnh lại mái tóc dài rối bù của Hạ Nghi, Hạ Nghi ngờ ngáo khó chịu xoa mắt, đêm qua hơn hai giờ sáng cô mới ngủ vậy mà sáng nay đã bị bắt dậy sớm làm tinh thần của Hạ Nghi không thể vui vẻ nổi.

“Tiểu Thư ! Dậy đánh răng ăn sáng nào”. Quản gia vui vẻ ẵm Hạ Nghi vào phòng tắm giúp cô đánh răng rửa mặt, lão còn hăng hái lựa cho Hạ Nghi bộ váy công chúa màu hồng phấn vền ren, tóc thắt bím và gắn một cái băng ren màu trắng hình bướm trên đầu.

Hạ Nghi về mặt thờ ơ nhìn quản gia trang trí cho mình chẳng khác nào búp bê, nhưng trong lòng cô không ngừng hò hét... “lão này không phải mắc bệnh cuồng Lolita chứ ....”.

“Tiểu thư của tôi thật xinh đẹp”. Quản gia thỏa mãn ôm lấy Hạ Nghi xoay vài vòng sau đó nhéo nhéo gương mặt trắng mịn của cô.

Hạ Nghi ngược mắt nhìn mình trong gương, chep miệng than.. “Quá đáng yêu mà..”, gương mặt tiểu Hạ Nghiên rất đẹp, con bé thừa hưởng nét đẹp của một thiên thần, đôi mắt to tròn, lông mi dày đen cong vút cùng màu mắt hổ phách yêu dị, mũi cao thẳng, môi hồng đầy đặn tất cả kết hợp với gương mặt thon gọn có phần hơi phúng phính nhưng mịn màng trắng trẻo của trẻ con.

Bé Hạ Nghi lên xe lăn, quản gia vui vẻ đẩy cô đến phòng ăn. Trong phòng ăn

mọi người đã ngồi đầy đủ, quản gia bế Hạ Nghi ngồi vào ghế dành cho trẻ em, kế bên cô là thằng nhóc Hạ Hoàng Lãnh độc mồm.

Hạ Hoàng Lãnh chán ghét liếc Hạ Nghi ngồi cạnh mình, Hạ Nghi vào phòng ăn thì mọi người bắt đầu ăn sáng, quản gia bưng cho Hạ Nghi chén cháo yến mạch, hoa quả tươi và một ly sữa bò. Hạ Nghi tuy không thích ăn ngọt đặc biệt cô còn ghét uống sữa vì nó quá béo nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ăn hết mọi thứ quản gia đưa cho mình, để tránh phiền phức.

“Tiểu thư cô muốn ăn nữa không?” Quản gia dịu dàng hỏi Hạ Nghi

Hạ Nghi lắc đầu uống hết ngụm sữa còn lại trong ly... “ông tưởng đang nuôi heo sao, ăn nhiều đó còn muốn tôi ăn nữa” Hạ Nghi âm thầm kinh bi quản gia.

“Hoàng Lãnh, ngày mai con đưa Hạ Nghiên tới trường tuy con bé không thể đi lại nhưng con bé vẫn cần tiếp xúc với thế giới bên ngoài” Hạ Quốc Bắc nhìn Hạ Hoàng Lãnh ra lệnh.

“con mới không con đi chung với thứ con hoang như nó”. Hạ Hoàng Lãnh tức tối bật dậy chỉ vào Hạ Nghi nghiến răng nói.

Bên kia bàn Trịnh Bình vô thức nắm chặt ly cà phê trên tay, Hạ Nghi liếc mắt qua vẻ mặt thờ ơ của Trịnh Bình, từ hôm ở bệnh viện về Hạ Nghi đã tiếp nhận được một ít ký ức của tiểu Hạ Nghiên, cô biết tiểu Hạ Nghiên là con riêng Trịnh Bình và chồng trước tuy nhiên Trịnh Bình lại nói với Hạ Quốc Bắc rằng tiểu Hạ Nghiên là con nuôi của bà ta, tiểu Hạ Nghiên do một người bạn của bà ta làm lỡ sinh ra do cảm thấy thương con bé nên bà ta đã nhận nuôi tiểu Hạ Nghiên

“Con nói cái gì? Nó là em con nếu còn để cho ta nghe thấy điều này lần nữa thì đừng trách tại sao ta phạt con”. Hạ Quốc Bắc lạnh lùng cảm tờ báo đọc không quan tâm về mặt tức xanh mặt của Hạ Hoàng Lãnh.

“Mày đừng mơ sẽ thành em tao, cả đời cũng đừng mơ tới”. Hạ Hoàng Lãnh bực tức nhìn Hạ Nghi, đá ghế đi lên lầu.

Hạ Nghi liếc mắt nhìn Hạ Hoàng Lãnh trong lòng thầm phi nhổ... “Bà thèm vào...”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Chương 5

Cả ngày hôm nay Hạ Nghi đều loay quanh quan sát biệt thự, cô muốn nhớ rõ các lối đi trong biệt thự để buổi tối tiện hành động. Tại sao lại là buổi tối, xin hỏi có ai đi lục lọi nhà người khác mà hiên ngang đi ban ngày bao giờ chưa, tất nhiên là phải chờ tối mù tối mịt, không nghe câu “bóng đêm đồng lõa với tội ác” à!

Hạ Nghi dùng giấy vẽ các lối đi trong biệt thự, cô còn đặc biệt khoanh tròn dấu đỏ ở con đường hành lang nơi bức tranh được treo, cô có linh cảm rằng bức tường phía sau bức tranh không đơn giản chỉ dùng để treo tranh

Tối qua khi đi theo tiếng khóc tới gần bức tranh thì cô không còn nghe thấy, lão quản gia lại xuất hiện đúng thời điểm Hạ Nghi muốn chạm vào bức tranh, không thể có sự trùng hợp đến như vậy

Vậy giả thuyết chỉ có thể là lão quản gia biết được gì đó về bức tranh và có thể lão biết được nguyên nhân tiếng khóc tối hôm qua, Hạ Nghi biết tiếng khóc tối hôm qua không phải ai cũng nghe được, sở dĩ cô có thể nghe thấy vì linh khí trên người trẻ con rất tinh khiết chúng có thể cảm nhận được những thứ mà người bình thường không thể cảm nhận.



Dù cảm nhận ấy rất nhỏ nhưng Hạ Nghi chắc chắn tiếng khóc ấy không thuộc thế giới này . Cô lăn xe tới trước bức tranh , ban ngày ánh sáng tràn đầy khiến cho bức tranh bớt đi sự bí ẩn và đáng sợ như đêm qua .

Hạ Nghi chăm chú nhìn người trong tranh , một người đàn ông độ tuổi trung niên , mặc trên người bộ áo tôn trung son màu đen , ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế bành kiểu châu âu , gương mặt cương nghị lạnh lùng . Phong cảnh trong tranh hình như được vẽ trong phòng sách , cô thấy phía sau ông ta là các kệ sách được xếp gọn gàng .

Bức tranh được vẽ rất tỉ mỉ chi tiết , dù là một cạnh của kệ sách phía sau cũng rất rõ nét sinh động , Hạ Nghi vươn tay muốn sờ bức tranh thì có tiếng quát vang lên phía sau cô

“mày muốn làm gì ?” . Hạ Hoàng Lãnh chạy xộc tới đẩy mạnh xe lăn của Hạ Nghi làm nó quay một vòng 360 độ đụng vào bức tranh , trong khoảnh khắc cán tay đẩy xe đụng vào tường Hạ Nghi nghe được âm thanh rỗng ruột phía sau bức tường .

Cảm giác xoay vòng làm Hạ Nghi cảm thấy buồn nôn , xe lăn đụng vào tường rồi nghiêng lệch sang một bên , Hạ Nghi té lăn trên đất đau đến nhe răng , cũng may là trên đất có trải thảm nếu không thì cô không biết mình sẽ thảm tới cỡ nào

“Đồ khốn ! có cần phải đẩy mạnh thế không , bà đây là người khuyết tật đấy”

Tất nhiên câu chửi trên chỉ là tiếng lòng của Hạ Nghi , nếu cô dám nói ra thì cô chắc chắn Hạ Hoàng Lãnh không ngại đá cô lăn thêm vài vòng , không biết tiểu Hạ Nghi là đặc tội gì với nó mà để nó đối xử tàn nhẫn như vậy .

“Mày muốn làm gì ? muốn phá hư bức tranh của ông nội sao ? Đồ con hoang bản thú” . Hạ Hoàng Lãnh gầm lên với Hạ Nghi , hấn tức tới trừng mắt nhìn cô nằm trên đất .

“Không có ! A Nghi chỉ muốn sờ tranh một chút , vì nó đẹp quá nên chỉ muốn sờ một chút” . Hạ Nghi phát huy sở trường của của trẻ con , cô òa khóc nức nở , hi vọng tiếng khóc của mình có thể dẫn người làm đến

“Nói dối ! tao thấy rõ ràng , mày muốn lấy tay rạch bức tranh của ông nội , đồ thứ con hoang vô học”

“không có ! Em không có” . Hạ Nghi càng gào khóc to hơn ... “Quản gia ! ông đâu rồi , thằng khốn này sắp nhào vào đánh búp bê đáng yêu của ông đây này ...” . Hạ Nghi trong lòng không ngừng rên rỉ . Không phụ tiếng khóc cao hơn 800 đề xin ben của cô , quản gia thực sự hội hà chạy đến .

Quản gia nhìn thấy Hạ Nghi nằm trên đất khóc tức tưởi , đau lòng bế cô vào lòng . Ông quay sang hờn giận nhìn Hạ Hoàng Lãnh

“Thiếu gia ! cậu biết tiểu thư không thể đi lại sao còn đẩy cô ấy , cậu xem tay chân cô ấy bầm hết rồi này”

“Quản gia ! Nó muốn xé bức tranh của ông nội , ông còn bình nó”

“Thiếu gia ! bức tranh đâu có làm sao” . Bế Hạ Nghi trên tay quản gia đi lại gần quan sát bức tranh , nó hoàn toàn không có vết rách hay hư hỏng.

“cái đó .... May là tôi tới kịp nên nó không có cơ hội , Hừ ! nếu tôi chậm một chút là nó đã làm hỏng bức tranh rồi” . Hạ Hoàng Lãnh hung tợn nhìn Hạ Nghi trong lòng quản gia .

“Thiếu gia ! Dù sao thì tiểu thư cũng là em cậu , cậu cũng đâu cần xô cô ấy té nặng như thế”

“Nó không phải em tôi”

“Thiếu gia ! Cậu không thừa nhận cô ấy là em cậu cũng được thôi nhưng cô ấy còn nhỏ hơn nữa chân cô ấy cũng do cậu làm tàn phế sao cậu có thể đối xử tàn nhẫn với cô ấy như vậy” . Quản gia bất bình trách mắng Hạ Hoàng Lãnh , ôm Hạ Nghi vào lòng vỗ về

Hạ Nghi vui mặt trong lòng quản gia cười lạnh ... “Đồ khốn ! bà đây ghi nợ chú , quân tử trả thù mười năm chưa muộn , chú cứ chờ sau này bà trị chú ra sao”

“Quản gia , ông đừng để bị nó lừa , ông nhìn xem nó đang cười mỉa tôi kia... đó đó.. ông nhìn nét mặt hả hê của nó kia...đáng ghét” . Hạ Hoàng Lãnh tức tối

“Thiếu gia ! chuyện hôm nay coi như tôi không báo lão gia và phu nhân nhưng tôi tuyệt không muốn có chuyện này xảy ra nữa , thôi cậu về phòng học bài đi ngày mai cậu phải đi học lại rồi” . Quản gia không thèm nhìn Hạ Hoàng Lãnh ôm Hạ Nghi lướt qua hần trở về phòng

Hạ Nghi nghiêng đầu nằm trên vai quản gia nhìn Hạ Hoàng Lãnh , cô nhe răng cười trêu tức Hạ Hoàng Lãnh. Hạ Hoàng Lãnh nhìn Hạ Nghi cười mỉa mai mình thì tức đến nổi phổi , hấn hung hăng trút giận lên chiếc xe lăn nằm gần đó . Hạ Nghi chep miệng “Đồ trẻ con ...”

Quản gia đặt Hạ Nghi lên giường xem xét vết thương trên người cô , ông đau lòng lấy thuốc dịu nhẹ thoa , quản gia xoa bóp rất nhẹ nhàng , ông sợ cô đau , da Hạ Nghi vốn trắng nõn non mịn vì thế lúc này té đã để không ít vết bầm tím , ứ xanh trên người cô

Quản gia đau lòng nhìn vết thương trên người Hạ Nghi , cô bé xinh đẹp đáng yêu như vậy mà thiếu gia cũng đành lòng làm bị thương , thật là quá đáng mà .



Hạ Nghi liếc mắt nhìn về mặt đầu lòng của quần gia , nếu không phải thật sự

biết quần gia có bệnh Lolicon cộng thêm tuổi tác đã qua năm mươi thì cô khẳng định sẽ nghi ngờ tiểu Hạ Nghiên là con riêng của ông không chừng , nhìn xem về mặt của ông xem ... chẹp ...

Bóng tối lần nữa bao phủ toàn trang viên , cái lạnh dần thay thế cho ấm áp ban ngày , nương theo ánh trăng , bóng cây bên ngoài in lên cửa sổ như những con quái vật canh đêm đáng sợ . Hạ Nghi lăn lộn trên giường chờ đợi thời cơ

Khi tiếng chuông đồng hồ điểm canh mười hai giờ , Hạ Nghi tập trung lắng nghe , sau vài giây chuyển giờ tiếng khóc đêm bắt đầu vang lên , đêm nay nó rõ ràng hơn , Hạ Nghi vội vàng leo lên xe lăn đi theo tiếng khóc , lần này cô rút kinh nghiệm khi đi trên đường thỉnh thoảng quan sát xung quanh xem có thấy bóng dáng quần gia không

Sáng nay trong lúc tuần tra quanh biệt thự , Hạ Nghi đã để ý phòng của quần gia , nó nằm ở cuối hành lang ngay phía bên dưới tầng treo bức tranh . Điều này rất đáng ngờ , theo như thái độ của những thành viên trong gia đình họ Hạ thì quần gia không đơn giản chỉ là quần gia

Ông giống như trưởng bối của họ , nhìn thái độ lễ phép của Hạ Hoàng Lãnh với ông cũng đủ thấy được địa vị quần gia trong nhà họ Hạ , vậy thì một người được tôn trọng như thế lại chịu ở một căn phòng nằm ở góc khuất tối nhất nhà so với căn phòng của những người làm khác .

Lúc gần đến bức tranh như đêm qua tiếng khóc cũng không thấy tăm hơi , Hạ Nghi đi chuyển xe một cách chậm rãi nhẹ nhàng , cô sợ mình sẽ kinh động đến quần gia phòng bên dưới , đến gần bức tranh Hạ Nghi lấy trong túi áo ngủ chiếc đèn pin cỡ nhỏ bằng ngón tay cái , cô bắt đầu nghiên cứu các góc quanh bức tranh

Sáng nay cô đã dùng mấy tiếng đồng hồ để nghiên cứu bức tranh , cô vẫn không thể tìm ra sự khác lạ gì của nó , khi cô có ý định tìm chạm đến các góc cạnh của bức tranh thì Hạ Hoàng Lãnh xuất hiện phá rối

Hạ Nghi cố gắng soi vào những góc khuất ở chân bức tranh , bên dưới chân bức tranh bình hoa lớn nhỏ khác nhau được sắp xếp hợp lý bên dưới chân bức tranh , không biết chủ nhà cho rằng như thế sẽ thể hiện sự hiểu thảo của mình với tổ tiên hay có dụng ý khác

Hì hục mười mấy phút Hạ Nghi vẫn không thể tìm ra chút manh mối nào , lúc gần đi đèn pin vô tình rớt xuống nền tạo tiếng động nhỏ , Hạ Nghi hoảng hốt cúi người nhặt lên , ánh đèn chiếu vào góc của bức tranh Hạ Nghi thấy một góc nhỏ giấy màu vàng ngăn cỡ một đốt tay

Dù chỉ thấy một góc nhỏ nhưng kinh nghiệm làm ma mấy chục năm Hạ Nghi biết mẫu giấy mà cô thấy là loại chuyên dùng để viết phù chú . Hạ Nghi nhanh chóng xé mẫu giấy rời khỏi hiện trường .

Hành động nói thì nhanh nhưng với người tàn tật như cô mà nói là cả một vấn đề , cúi người cố gắng vươn tay xé mẫu giấy trong góc nhỏ , Hạ Nghi nghe có tiếng bước chân trầm ổn đang bước lại gần , mồ hôi sau lưng cô tuôn ra như tắm .... “ khốn thật ! Lão quần gia phát hiện ra rồi” .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6

Tiếng bước chân ngày càng gần .nhịp tim Hạ Nghi cũng tăng, bất ngờ một bóng đen nắm lấy xe lăn đẩy nhanh vào cô vào căn phòng gần đó . Hạ Nghi thờ hắt từng hơi nhưng nhìn đến người đẩy mình, cô thấy chân tay thật lạnh ...

“Mày muốn chết sao ? Mày làm gì ở đó giờ này ?” .Hạ Hoàng Lãnh cau gắt quát khế

“Anh , sao anh lại ở đây” . Hạ Nghi nhú mồm nhìn hấn

“Im miệng ! Tao hỏi thì mày trả lời”

“Em ... Thật ra thì anh cũng nghe đúng không , tiếng khóc ấy” . Hạ Nghi nghi ngờ nhìn Hạ Hoàng Lãnh tuy cô không biết vì sao Hạ Hoàng Lãnh lại giúp mình có lẽ hấn cũng nghe thấy tiếng khóc ấy nếu không thì tại sao hấn lại ở đây vào giờ này .

“Ừ thì ... Tao có nghe nhưng mà mày cũng không nên lang thang ở đây vào giờ này , mày không biết sau mười hai giờ là giờ giới nghiêm của trang viên sao . Nếu quần gia biết mày không ở trong phòng này giờ này thì mày chết chắc”

“Vậy anh thì sao ! Anh cũng đâu có ở trong phòng”

“Im miệng ! Mày dám trả treo với tao? Lúc nãy mày tìm thấy gì , tao thấy mày cầm cúi lấy thứ gì đó chỗ mấy bình hòa , đưa tao xem”

“Đây ! Lúc nãy đèn pin rớt xuống em có thấy ở góc bên phải bức tranh có thứ này lòi ra nên em xé” . Hạ Nghi xò tay đưa mẫu giấy hoàng phù lúc nãy

trong lúc gấp gấp cô đã xé được , ở góc còn khá nguyên vẹn có vài vết mực chu sa màu đỏ .

“ Đây là thứ gì ? ” . Hạ Hoàng Lãnh hiếu kỳ cầm tờ giấy lên nghiên cứu , ánh trắng len qua cửa sổ chiếu lên mẫu giấy làm nó càng thêm ma mị

Hạ Nghi ngẩn người nhìn bàn tay Hạ Hoàng Lãnh , bàn tay trắng trẻo thon dài với các khớp xương rõ ràng khiến ký ức mơ hồ của cô có sự quen thuộc khó tả .

“ Này ! Mày nghe tao hỏi không ? Đây là thứ gì ” . Hạ Hoàng Lãnh đẩy đẩy Hạ Nghi đang ngẩn người nhìn mình , khi cô ngẩn người lơ đi lời nói của hắn khiến hắn rất bức bối

“ Là giấy viết phù chú mà đạo sĩ hay dùng ”

Hạ Nghi cúi mắt che đi sự bối rối của mình , có lẽ cô đã nghĩ nhiều , sao cô có thể thấy bàn tay của Hạ hoàng Lãnh thân thuộc chứ , cô mới gặp thằng nhóc này chưa đầy một tháng kia mà , lắc đầu từ giũu

“ Phù chú ? Tại sao tranh của ông nội lại dán mấy thứ này ”

“ Em không biết , em vô tình thấy nó được dán sau bức tranh ”

“ Kỳ lạ ! ... ”

“ Anh, đây là phòng sách sao? ”

Hạ Nghi quan sát căn phòng mình đang ngồi, xung quanh đều là sách, các quyển sách được xếp trên kệ ngăn nắp sạch sẽ, phòng được thiết kế cửa sổ lớn để lấy ánh sáng bên ngoài

“ Ừ, là phòng sách trước kia của ông nội nhưng từ khi ông mất thì không ai vào đây, tuy nhiên quản gia vẫn thường xuyên quét dọn ” . Hạ Hoàng Lãnh đứng dậy đẩy Hạ Nghi đi quanh phòng sách .

“ Anh, kia có phải là cái ghế trong bức tranh không ? ” . Hạ Nghi chỉ tay về cái ghế bành kiểu châu âu phía xa

“ Ừ, tranh vẽ ngoài kia là lấy phong cảnh trong phòng này, lúc trước vì hai chân không tiện đi lại nên ngoài phòng ngủ thì ông nội chỉ thích ở đây ” . Đẩy Hạ Nghi đến gần chiếc ghế Hạ Hoàng Lãnh ngồi lên nó

“ Thôi để tao đưa mày về phòng, nếu để quản gia biết được cả hai đều không ở trong phòng thì tao với mày gặp rắc rối to ”

Khi cả hai định ra ngoài thì tiếng khóc lại vang lên, tiếng khóc ré ré mà bi thương lần này rõ ràng hơn những lần trước . Hạ Hoàng Lãnh nắm chặt lấy tay đẩy xe Hạ Nghi không dám nhúc nhích

Hạ Nghi ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàng Lãnh, nhờ ánh trắng cô thấy mặt hắn bây

giờ đã trắng như tờ giấy rồi . Hạ Nghi thở dài, bây giờ thì không biết ai đưa ai về phòng nữa đây

Hạ Nghi nắm chặt tay Hạ Hoàng Lãnh trấn an, hắn cúi đầu nhìn bàn tay bé nhỏ đang nắm tay mình, bàn tay mềm mại, ấm áp giúp hắn với bớt đi sự sợ hãi trong lòng

Hạ Hoàng Lãnh đảo tay nắm lấy tay bé nhỏ của Hạ Nghi, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi phòng, đưa Hạ Nghi về phòng hắn cũng mất chín trâu hai hổ mới đủ can đảm chạy về phòng mình

Hạ Nghi nhìn gương mặt hiền ngang bất khuất như chiến sĩ của Hạ Hoàng Lãnh thì bật cười trong lòng ... “ Thằng nhóc này cũng không đến nỗi đáng ghét ... ”

Sự kiện đêm qua khiến mối quan hệ căng thẳng giữa Hạ Nghi và Hạ Hoàng Lãnh giảm bớt áp suất chán ghét nhau, Hạ Hoàng Lãnh cũng không còn thái độ gay gắt khi đưa cô đến trường .

Trường tư thục Tư Hoa là một trong những trường tư thục nổi tiếng cả nước dành cho giới nhà giàu, đào tạo lớp từ mẫu giáo đến đại học, chất lượng giáo dục thuộc tầm đại học quốc gia tuy nhiên không phải bạn cứ giàu là bạn sẽ được vào học, dù cho bạn có là con em quyền quý thì bạn vẫn phải theo lệ thi trường vì lẽ đó Tư Hoa nghiêm nhiên trở thành trường hàng đầu cả nước .

Hạ Hoàng Lãnh và Hạ Nghi đều trải qua cuộc sát hạch gắt gao để có thể vào ngôi trường danh giá này, dù nhà họ Hạ có giàu nhất tỉnh H cũng không có ngoại lệ

Hạ Hoàng Lãnh đưa Hạ Nghi đến khu mẫu giáo thì trở về lớp của mình, dù quan hệ đã giảm bớt phần nào căng thẳng thì hắn cũng không nghĩa vụ phải quan tâm chăm sóc Hạ Nghi, đưa cô đến lớp là hắn đã nhân từ lắm rồi

Hạ Nghi học lớp lá ban một trường Tư Hoa, vào lớp Hạ Nghi tròn mắt nhìn trang thiết bị trong lớp, cô thầm than trường quý tộc đúng là trường quý tộc, dù khối mẫu giáo thì mọi thứ vẫn được trang bị tốt nhất, nhìn xem bức tường được vẽ 3D kia xem, quá sinh động .

Vì đôi chân Hạ Nghi không tiện đi lại nên cô được xếp ở gần cửa ra vào để tiện cho việc di chuyển, ngoài ra bàn học cũng được thiết kế riêng biệt để phù hợp với xe lăn của cô . Tuy rằng được đối xử đặc biệt nhưng Hạ Nghi cũng không vui vẻ hưởng thụ, ai lại vui vẻ khi mình vốn bình thường mà bây giờ lại bị đối xử như người khuyết tật kia

Giờ ra chơi các bạn nhỏ tung tăng vui vẻ ra sân , Hạ Nghi lặng lẽ đẩy xe ra một góc vắng vẻ mát mẻ của sân ngồi nhìn bọn nhóc chơi đùa . Thật ra Hạ Nghi cảm thấy như vậy cũng rất tốt , tuy thân thể này chỉ năm tuổi nhưng linh hồn là của bà thím trung niên vậy nên cô rất vui lòng ngồi yên một chỗ tận hưởng không khí trong lành yên tĩnh của mình còn hơn phải lăn lộn chơi đùa với đám nhóc kia .

Hạ Nghi lấy trái cây và sữa chua sáng nay quản gia chuẩn bị cho cô ra ăn , từ lúc chui vào thân thể tiểu Hạ Nghiên , Hạ Nghi luôn bị quản gia nhồi nhét các thứ giàu vitamin và chất béo , tuy rằng không thích nhưng cô không thể phản kháng trước dâm uy của quản gia

Hạ Nghi đang mơ mơ muốn ngủ thì bị tiếng ồn làm giật mình , cô nhủ mày nhìn đến , đám nhóc vây quanh trên chóc cậu bé ngồi xồm trên đất nhật đồ , vài đứa đưa tay nắm tóc hoặc hất đồ mỗi khi cậu nhật lên

Hạ Nghi neho mắt nhìn đám nhóc bắt nạt hư hỏng này, lăn xe lại gần cô hắng giọng hét to “ Cô ơi ! Đàng này có bạn bị đánh nè cô ơi”

Đám nhóc hoảng hốt quay tròng Hạ Nghi rồi tán chạy, Hạ Nghi cúi người nhật đồ giúp cậu bé , cậu bé rất đáng yêu , là con lai nên đôi mắt có màu xanh đại dương rất đẹp

“ Cảm ơn” . Cậu bé đỏ mặt nhìn Hạ Nghi rồi co dò chạy mất

Hạ Nghi trở mặt nhìn cậu nhóc mình vừa giúp đỡ chạy như ma đuổi , giờ tay sờ mặt ... “ chẳng lẽ mình đáng sợ đến vậy” .lấy gương nhỏ trong túi áo ra sẫm soi mặt mình “ đầu có , vẫn rất xinh đẹp đáng yêu mà” .

Cúi người nhật chiếc kẹp tóc bị cậu nhóc đánh rơi cất vào túi , Hạ Nghi định bụng khi nào gặp lại sẽ trả nó , cô gãi cằm “ Kỳ lạ , con trai lại đem kẹp tóc con gái, thằng nhóc này không phải đồ đồng bóng đấy chứ ?? o\_0 ” .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 7: Chương 7

Đã ba tuần trôi qua kể từ ngày Hạ Nghi xé được mảnh giấy , quản gia có vẻ đã biết được có người đang âm thầm điều tra tra bức tranh , ông ấy cho người ráp camera quanh khu hành lang và bức tranh , Hạ Nghi và Hạ Hoàng Lãnh tìm cách tiếp cận bức tranh nhưng mọi thứ đều vô nghĩa vì quản gia luôn nhìn chăm chăm vào nó

Cứ khi Hạ Nghi và Hạ Hoàng Lãnh lại gần thì thể nào quản gia sẽ đường hoàng xuất hiện ngăn cản bọn họ với mọi lý do dù ngày hay đêm, Hạ Nghi cũng rất đau đầu vì quản gia , ông ấy không cần ngủ nghỉ đi vệ sinh hay sao mà luôn nhìn chăm chăm vào bọn họ

Có lần Hạ Nghi đề nghị cô sẽ canh chừng quản gia trong lúc ông ấy đi vệ sinh còn Hạ Hoàng Lãnh thì mau chóng chạy đến khu vực bức tranh xé nốt mảnh giấy còn lại đằng sau nó , mảnh giấy cô xé không đủ để biết nó là loại phù chú gì nên cô cần có một tờ giấy nguyên vẹn mới có thể kết luận

Nhưng khi Hạ Hoàng Lãnh gần xé được thì quản gia lại thần không biết qui không hai xuất hiện sau lưng hắn còn lôi hắn ra hoa viên la mắng một hồi . Hạ Nghi lẻ mắt nhìn quản gia, rõ ràng cô canh trước cửa nhà vệ sinh của ông ấy , làm thế quái nào mà ông ấy xuất hiện sau lưng Hạ Hoàng Lãnh một cách thần kỳ như thế

Hạ Nghi bị Hạ Hoàng Lãnh cho một trận vì tội tắc trách , cô rất oan uổng mà , rõ ràng cô nhìn chăm chăm cửa nhà vệ sinh của quản gia , ai biết ông ấy làm cách nào trốn thoát đi bắt hắn

Đêm nay cũng như mọi đêm Hạ Nghi lại bị tiếng khóc mà quí ấy tra tấn , vì nó mà đã ba tuần rồi chưa đêm nào cô ngủ trước hai giờ , Hạ Hoàng Lãnh bên kia cũng chẳng khá hơn cô bao nhiêu

Hạ Nghi đang mơ ngủ thì có người lay cô dậy, dù rất không muốn nhưng với tần suất lay động như đang chơi tàu Viking thế này nếu cô còn không dậy thì dám chắc đôi phương không ngại lắc văng óc cô . Tiếng thêu thảo như sắp tắt thở không ngừng gọi Hạ Nghi

“Hạ Nghi tỳ , dậy đi sao ngủ như chết thế”

“ Bỏ khi , đứa nào dám đánh thức bà” ....

“.....”

“ sao cậu lại ở đây ?” . Nhìn gương mặt trắng toát như thạch cao của Bạch Vô Thường ngạc nhiên hỏi

“Hạ Nghi tử ! Cảnh trưởng kêu đệ đưa ký ức mệnh cách kiếp này của Hạ Nghiên cho tử , lúc tử đầu thai cảnh trưởng quên mất phải đưa cho tử” . Bạch Vô Thường uất ức ngồi về vòng tròn ở chân giường

“Hừ !!!!! .... Không phải tôi sẽ thay Hạ Nghiên viết lại mệnh cách sao ? Sao lại có ký ức là thế quái nào” . Hạ Nghi bạo phát lườm Bạch Vô Thường đang thu người tròn nằm

“Hạ Nghi tử , thật ra là tử đang sống trong ký ức của Hạ Nghiên, cảnh trưởng cho tử quay lại quá khứ để tử giúp cô ấy tránh tai họa mà Ti Mệnh Tinh Quân đã viết cho cô ấy”

“Vậy tại sao bây giờ cậu mới tới”

“Đệ bận công tác giờ mới có thời gian lên đây để đưa cho tử”

“Xi ... nguy biện , nói đại do các cậu ham chơi bồi đi” . Nhìn nụ cười ngốc nghếch của Bạch Vô Thường, Hạ Nghi thật muốn cho lên đó vài dấu giày

Bạch Vô Thường niệm chú, vòng tròn sáng xanh lượn lờ trên ngón tay hần nhẹ nhàng len lỏi vào mắt Hạ Nghi , cô thấy được nhân sinh kiếp này mà tiểu Hạ Nghiên đã trải qua , nó như cuộn phim cuộc sống diễn ra trước mắt cô

Hạ Nghiên yêu Hạ Hoàng Lãnh , Hạ Hoàng Lãnh yêu Đào Đình Đình mối tình đầu của hần . Hạ Nghiên căm ghét Đào Đình Đình nên không ngừng tìm cách để hạ bệ cô ta , Đào Đình Đình rời bỏ Hạ Hoàng Lãnh đi Mỹ , Hạ Hoàng Lãnh trút mọi oán hận lên Hạ Nghiên nhưng cô vẫn chịu đựng vì cô rất yêu hần

Bốn năm sau Đào Đình Đình trở về nhưng cô ta đã trở thành người yêu của Hạ Hoàng Cảnh , em trai cùng mẹ khác cha của Hạ Nghiên . Hạ Hoàng Lãnh và Hạ Hoàng Cảnh bắt đầu đấu đá nhau , Hạ Nghiên hăm hại Đào Đình Đình để cô ta không thể có được ai trong hai người đàn ông điều đó càng khiến Hạ Hoàng Lãnh thêm hận cô

Khi Hạ Quốc Bắc chết , ông để lại tài sản với yêu cầu một trong hai người phải cưới Hạ Nghiên , đây cũng coi như là đền bù ông dành cho Hạ Nghiên , Hạ Hoàng Lãnh đồng ý cưới Hạ Nghiên với điều kiện cô phải giúp hần lấy toàn bộ cổ phần trong tay Hạ Hoàng Cảnh

Hạ Nghiên một mặt giúp Hạ Hoàng Lãnh, mặt khác cô bán cổ phần của mình để giúp Hạ Hoàng Cảnh mở công ty riêng , sau đó âm thầm giúp Hạ Hoàng Cảnh đoạt lấy những mối làm ăn lớn của Hạ Thị

Biết được sự việc Hạ Hoàng Lãnh và Đào Đình Đình cùng nhau hợp tác dồn ép Hạ Nghiên , trong ngày cưới Hạ Hoàng Lãnh công khai sự thật tâm tối của Hạ Nghiên với bên ngoài khiến cô nhục nhã nhảy lầu tự sát ,sau khi cô chết Hạ Hoàng Lãnh tiếp tay với báo giới lăng nhục cô , khiến cái chết Hạ Nghiên trở thành sự sỉ nhục của nhà họ Hạ và Hạ Hoàng Cảnh

Có thể nói trong suốt cuộc đời này của Hạ Nghiên, cô hi sinh nhiều cho hai người đàn ông mà cô yêu thương nhưng với họ cô vĩnh viễn chỉ là kẻ qua đường , là nữ phụ trong cuộc đời họ .

Hạ Nghi đau lòng nhìn chuyện đã qua của Hạ Nghiên , cô biết khi yêu ai cũng có thể đánh mất chính mình . Hạ Nghiên chính là một điển hình , vì tình yêu

đánh mất bản tính lương thiện của mình khi cô cho người cưỡng hiếp Đào Đình Đình chỉ vì muốn Hạ Hoàng Cảnh bỏ rơi cô ta đến với mình

Vì tình thân cô rên bán thân thể mình cho ma quỷ chỉ để giúp Hạ Hoàng Cảnh mở rộng công ty , để rồi sau tất cả thứ cô nhận được là cái chết và khinh rẻ của người đời

Hạ Nghi cúi mắt nhìn mọi chuyện , cô biết Hạ Nghiên , cô nàng xinh đẹp như tiên nữ nhưng ánh mắt luôn vô hồn trống rỗng, chính Hạ Nghi là người đã chứng kiến cái chết của Hạ Nghiên và dẫn dắt giúp đỡ cô ấy lúc mới chết

Chiếc váy cưới sẫm màu máu ấy hóa ra là kỉ vật Hạ Hoàng Lãnh , kể cả lúc chết Hạ Nghiên vẫn muốn mặc nó chỉ vì nó là thứ duy nhất Hạ Hoàng Lãnh tặng cho cô ấy , Hạ Nghi thật muốn cho Hạ Nghiên vài dao vào đầu để cô nàng ấy tỉnh ra , người ta hại mình thế thâm như thế mà vẫn một mực yêu thương hần .

Khép lại ký ức , mọi tâm tình của Hạ Nghi chỉ có thể gói gọn trong tiếng thở dài . Bây giờ cô đã biết vì sao Mạnh Bà lại kiên quyết kiện Ti Mệnh Tinh Quân tới cùng , kịch bản máu chó thiên lôi như thế mà ông ta cũng viết ra được , bị kiện là đáng .

Bạch Vô Thường cẩn thận quan sát sắc mặt Hạ Nghi , hần quen cô cũng đã vài chục năm nên chỉ cần một vài hành động nhỏ hần có thể biết cô đang suy nghĩ gì , hiện tại tâm tình của Hạ Nghi đang không tốt nếu lỡ may hần có nhầm mồm thì coi như tạch luôn .

Đừng thắc mắc tại sao hần lại sợ Hạ Nghi , cả địa phủ ai mà không sợ cô ấy ,chẳng qua họ không nói ra thôi , đến Cảnh Trưởng còn nể nang cô ấy vài phần hướng gi Bạch Vô Thường hần .

Hiện tại quả thật tâm trạng Hạ Nghi không tốt tí nào , cô và Hạ Nghiên cũng không tính là bạn bè nhưng dù gì cũng là đàn em mình dẫn dắt tuy chỉ có vài ngày nhưng Hạ Nghi là người bao che khuyết điểm nên cô thấy không thể để chịu gì khi có người khi dễ Hạ Nghiên cho dù cô nàng này không có não thì cũng không được

Nghĩ đến thẳng thóc Hạ Hoàng Lãnh ngày thơ ấu , không thể tin rằng hần cùng với Hạ Hoàng Lãnh trong ký ức Hạ Nghiên là cùng một người . Là hoàn cảnh tạo nên tính cách con người hay do bản tính của họ vốn là như thế

Như “kỷ ức” nói thì Hạ Hoàng Lãnh bắt đầu thay đổi từ khi Hạ Hoàng Cảnh ra đời ,trước đó trên dưới Hạ gia đều xem Hạ Hoàng Lãnh là viên ngọc quý trên tay mà nâng niu chiều chuộng , sau khi Hạ Hoàng Cảnh ra đời mọi thứ đều thay đổi , Hạ Quốc Bắc rất yêu chiều Trịnh Bình vậy nên với ông Hạ Hoàng Cảnh mới là đứa con ông yêu thương nhất

Theo như lời của người làm trong nhà thì Trịnh Bình là người gián tiếp hại chết mẹ Hạ Hoàng Lãnh , cô nàng tiểu tam Trịnh bình này không hề tỏ thiện với gương mặt hại nước hại dân của mình khi từ một cô vũ nữ trong quán bar trở thành bà Hạ danh giá như hiện tại

Hạ Nghi vỗ vỗ trán đau đầu với người mẹ của nguyên chủ , cô thấy Hạ Hoàng Lãnh chỉ làm gãy chân của tiểu Hạ Nghiên đã rất nhân từ rồi, là cô thì đã cho con bé chết bất đắc kỳ tử rồi không chừng

Một người một ma cứ chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình , Hạ Nghi giật mình nghe tiếng khóc quái dị kia càng ngày càng có xu hướng khếch đại , cô nhủ chặt đôi mày .Hôm nay tiếng khóc ấy có vẻ đau thương hơn mọi hôm , nó như muốn cào xé phá hủy mọi thứ , giống con dã thú bị kim đâm lâu ngày,nó đang kêu gào muốn giải thoát

Hạ Nghi nhìn Bạch Vô Thường ngu ngơ sợ sệt nhìn mình , cô bật cười trong lòng ... “Tên nhóc này đáng yêu quá , mình chỉ vô tình đá hấn xuống sông vong xuyên một lần mà tới giờ hấn vẫn sợ”

Bạch Vô Thường thấy Hạ Nghi nghiêng ngả nhìn mình thì trong lòng run rẩy một trận , không phải bà cô này muốn trị hấn vì tội chậm trễ đấy chứ , rõ ràng hấn chỉ trễ có chút xíu thôi mà ~>\_<~

Hạ Nghi ngoắc ngoắc Bạch Vô Thường “ Lại đây , tôi có chút chuyện nhờ cậu giúp”

“ Dạ , đại tỷ có gì cứ phân phó , tiểu đệ quyết không từ núi đao biển lửa .. bla ..bla ( tính lược vài ngàn từ)”

“Cậu im miệng” . Hạ Nghi đau đầu quát khế

“.....” . Bạch Vô Thường làm động tác kéo khóa miệng vô cùng đáng yêu

“ Bây giờ cậu có nghe thấy tiếng gì không”

“ Dạ có , là tiếng khóc của nữ quý”

“ Nữ quý ... o\_o”

“ Dạ , Hạ Nghi tỷ ! Tỷ chỉ mới làm người có vài tháng sao mà ngày cả tiếng khóc của nữ quý cũng không phân biệt được thế”

“ Khụ , do mới làm người vài hôm nên đầu óc chưa hoạt động tốt lắm” . Thật quá mất mặt, từ hôm làm người đến nay đầu óc cô hoạt động không được tốt lắm về mấy thứ tâm linh này

“Kỳ lạ , lúc trước không phải tỷ chuyên bắt quỷ sao?”

“ Thôi vấn đề này khó quá , chúng ta bỏ qua đi , cậu đang lạc đề đó biết không”

“ Dạ ...”

“ Bây giờ tôi làm người có một vài thứ không thể như ngày trước , bây giờ cậu giúp tôi điều tra xem tiếng khóc đó là của ai , đến từ đâu , vì sao lại khóc , nếu được thì bắt nó đến cho tôi, mấy tháng nay nó làm tôi đau đầu quá , đêm nào cũng khóc làm cho tôi mới thích ứng được với giấc ngủ đã bị chứng mất ngủ trầm trọng”

“Quá lắm rồi , nữ quý này chán sống rồi dám dụng đến Hạ Nghi tỷ của đệ , tỷ yên tâm đệ sẽ lôi nó đến cho tỷ thẩm tra” .

Nhìn Bạch Vô Thường vỗ vỗ cái ngực kẹp kẹp của cậu ta , chứng đau đầu của Hạ Nghi lại có xu hướng tái phát , Bạch Vô Thường này cái gì cũng tốt chỉ có duy nhất cái tính hậu đậu của cậu ta là thật quá ba chấm, Hạ Nghi nhớ ngày đầu tiên cậu ta đi câu hồn đã khóc lóc chạy đến méc với cô rằng cậu ta bị chính linh hồn mình câu đánh cho thành đầu heo , câu ai không câu lại đi câu nhằm sát thủ không bị đánh hồn phi phách tán đã may phước rồi

Nhìn Bạch Vô Thường hùng hực khí thế bay đi khỏi phòng , Hạ Nghi âm thầm cầu nguyện cho cậu ta đừng để bị nữ quý ấy đánh, theo tiếng khóc này thì

không phải là người hiền lành gì cho cam .

Mười phút chờ đợi trong hồi hộp , Hạ Nghi đã có thể diện kiến tiếng khóc kinh thiên địa kia , trước mắt cô xuất hiện một bóng trắng , váy trắng dài dầm dề , mái tóc dài bù xù che mất nửa gương mặt , nửa còn lại nhăn nhoe sần sùi như vỏ cây đang không ngừng rỉ máu , trang trí trên đó là một con mắt đỏ ngầu như máu chỉ có duy nhất một chấm màu trắng giữa mắt . Con mắt ấy đang tròn trĩnh nhìn chăm chăm cô

Nhìn tạo hình không mấy thân thiện của nữ quý , Hạ Nghi không ngừng run rẩy trong lòng , cô cảm thấy từ khi mình làm người đến nay cái gan vốn không mấy to của mình càng ngày càng có xu hướng teo tóp .

Cố gắng kìm chế không nôn mửa , Hạ Nghi dùng phong thái mà các thầy tu vẫn dùng “ không nhiễm bụi trần” hỏi nữ quý

“ Cô là ai ! Vì sao lại ở nhà họ Hạ”

Nữ quý vẫn im lặng trừng Hạ Nghi , Hạ Nghi cảm giác như chỉ vài giây nữa thôi cô ta sẽ nhào tới ăn tươi nuốt sống mình

“Này, Hạ Nghi tỷ hỏi sao người không trả lời, muốn chết sao”. Bạch Vô Thường xuất hiện phía sau nữ quý dùng roi xích hôn quất vào cô ta , nữ quý bị ăn đau thét lên , máu từ trong con mắt trào ra chảy xuống cái váy vốn chẳng sạch sẽ gì khiến cho cô ta càng thêm đáng sợ

“Tiên nhân, người là con của tiên nhân người cũng là tiên nhân”. Giọng nói chất chứa hận thù vang lên , lệ khí quanh người cô ta làm cho cả căn phòng càng thêm lạnh lẽo âm trầm

“Ta hỏi người là ai”. Hạ Nghi vẫn duy trì thái độ hỏi

“Ta là vợ của Hạ Quốc Bắc , mẹ của Hạ Hoàng Lãnh”. Nữ Quý u oán nói

“Sao người lại thành ra như vậy”. Hạ Nghi xoa xoa cảm nhìn cô ta

“Chính mẹ người, con tiên nhân đó đã làm ta ra như vậy”

“Ý người là Trịnh Bình đã khiến người thành ra như vậy”

“Phải, con đàn bà đó đã cho người tập thể hãm hiếp ta ,còn dùng axit hủy đi gương mặt ta , ả sợ ta quay về trả thù nên cho thầy pháp niệm phong linh hồn ta trong căn phòng bản thiêu đó rồi cho người xây lại sau đó phóng to bức tranh cha chồng ta treo lên để tránh Hạ Quốc Bắc nghi ngờ”.

Càng nói lệ khí trong mắt nữ quý càng tăng, không khí trong phòng càng ngày càng áp bách , thân thể hiện tại của Hạ Nghi chỉ là cô bé năm tuổi vốn không thể chịu đựng được lệ khí quá lớn , cô hô hấp khó khăn khiến cả gương mặt thoáng chốc trắng bệch tím tái

Bạch Vô Thường vội vàng niệm chú trấn áp nữ quý khiến cô ta thét lên đau đớn , căn phòng trở về nhiệt độ bình thường , Hạ Nghi thở ra một hơi ,xem tí nữa cô phải theo Bạch Vô Thường phục mệnh với Cảnh trưởng rồi .

“Nói dối ! Khi đó Trịnh Bình chỉ là một vũ nữ rẻ mạt mà người lại là bà Hạ cao quý lúc nào cũng có vệ sĩ làm sao bà ta có thể hãm hại người”

Hạ Nghi đánh gãy lời nói của nữ quý, cô cảm thấy điều này quá vô lý, giữa một vũ nữ thấp hèn và bà Hạ cao quý nhìn sơ là biết không thể

“Nếu là trước kia thì có thể là không được nhưng từ sau khi Hạ Quốc Bắc say mê con đàn bà đó , hắn không còn coi ta là vợ hắn nữa , hắn cắt bỏ mọi quyền hạn của ta , bắt ta tới trang viên vắng vẻ này sinh sống , còn đe dọa ta nếu dám nói với bên ngoài thì hắn sẽ tước bỏ quyền thừa kế của con ta”

“Vậy sao quan gia lại phải bảo vệ bức tranh đó , chẳng lẽ ông ta cũng tiếp tay trong chuyện này”

“Không, ông ấy không biết chuyện mà con đàn bà kia làm, ông ấy chỉ cho rằng ta là bà nội quá cố của Hạ Hoàng Lãnh , nói ra cũng thực nực cười hai cha con bọn họ đối xử với hai người vợ chính của mình rất giống nhau đều bỏ rơi bọn ta rồi để cho tình nhân của mình giết chết vợ mình”

“Bà nội của Hạ Hoàng Lãnh cũng chết trong căn phòng sau bức tranh?”

“Phải, bà ấy cũng giống ta, cũng bị chồng ruồng bỏ rồi bị tình nhân của chồng thiếu sống trong căn phòng đó, nhưng bà ấy may mắn hơn ta ít nhất bà ấy đã siêu thoát, còn ta, ta bị giam cầm đau đớn trong mấy năm qua, mỗi đêm chỉ có thể khóc để tự an ủi nỗi đau của mình”

“Pháp sư kia đã dùng thứ gì để trấn áp bà, tôi sẽ giúp bà gỡ bỏ nó”. Hạ Nghi thương tiếc nhìn nữ quý, nghĩ đến Hạ Nghiên đã chết kia, cô càng thêm thương tiếc cho bà ta

“Ta không biết, sau khi ta chết Trịnh Bình dùng axit hủy đi gương mặt ta ,sau đó đốt xác ta thành tro rồi đem đi đâu ta không biết, chỉ là mỗi đêm ta rất đau đớn, linh hồn ta càng thêm đau đớn vào mỗi ngày trăng tròn”

Hạ Nghi nhìn ánh trăng tròn sáng bên ngoài cửa sổ, cô đã biết vì sao đêm nay tiếng khóc đêm nay càng thêm quý dị, cô nhìn Bạch Vô Thường đang ngồi chơi Ipad trên ghế .

“Cậu không biết việc này sao Bạch Vô Thường”

“Đệ không biết, thường nếu có người chết thì sẽ được cập nhật trong hệ thống của Địa phủ ,đệ đã lên xem nhưng trên hệ thống không có ghi nhận về cái chết của bà ta”

“Cậu hãy mail cho Cảnh Trưởng về việc này đi ,có kẻ dám quấy rối hệ thống của địa phủ nếu để bên trên biết thì sẽ rất rắc rối”

“Đệ đã mail rồi, Cảnh Trưởng nói nếu tỷ đã biết việc này thì giải quyết giúp ngài ấy luôn, hiện tại ở dưới đều rất bận không thể cử ai lên truy xét được”. Bạch Vô Thường dè dặt nói, nhìn gương mặt càng ngày càng đen của Hạ

Nghi hắn thật muốn chạy nhanh về địa phủ

“Lão già khốn khiếp , ông được lắm ...” . Hạ Nghi nghiêng răng rủa trong lòng

“Hạ Nghi tỷ , việc của đệ đã xong rồi , đệ đi nhé” . Bạch Vô Thường chỉ muốn mau mau rời khỏi đây , nếu chậm chân để Hạ Nghi bắt hấn ở lại làm chân sai vật thì nguy to

“Khoan đã , trước khi đi cậu niệm cho bà ta trấn hồn thuật để bà ấy giảm bớt đau đớn , tôi nghĩ kẻ đã làm phép kia đã dùng xích hồn trận để trấn áp linh hồn bà ấy như vậy mấy đêm sắp tới sẽ rất đau đớn”

“Dạ ...” . Bạch Vô Thường lên tiếng nói

“Bà tạm thời chịu đau thêm thời gian nữa , tôi sẽ tìm ra tro cốt của bà , giúp bà siêu thoát” . Hạ Nghi an ủi nữ quỷ

“Tại sao lại giúp ta , ngươi là con của ả theo lý ngươi sẽ hã hê khi thấy ta như thế”

“Trước kia thì phải bây giờ thì không , chỉ có thân xác của ta và bà ta là có quan hệ , còn tâm trí và linh hồn ta thì không”

“Cám ơn ngươi , ngươi có thể giúp ta một chuyện không?”

“Bà nói đi”

“Ta muốn nhìn thấy con trai ta , đã lâu rồi ta không thấy nó , chỉ cần người đưa nó đến bức tranh , ta có thể nhìn thấy nó” .

“được , ngày mai tôi sẽ đưa anh ta đến gặp bà” .

Nữ quỷ nhìn Hạ Nghi chốc lát sau đó đi theo Bạch Vô Thường ra khỏi phòng , Bạch Vô Thường sau khi đưa nữ quỷ đi đã quay trở lại , hẩn đưa cho Hạ Nghi chiếc vòng ngọc màu đen bóng , chất ngọc đen tuyền mát lạnh .

“Hạ Nghi tỷ , Cảnh Trường nói vì chuyện lần này có thể liên quan đến nhiều người nên sẽ có chút rắc rối , tỷ đeo cái này vào thì bất kỳ ma quỷ nào cũng không thể chạm vào tỷ , nó sẽ giúp tỷ thuận lợi hơn trong việc giao tiếp với linh hồn người chết”

“Đây là cái gì ?” . Nhìn vòng ngọc tỏa ra ánh sáng vàng nhạt Hạ Nghi ngạc nhiên hỏi

“Ngọc linh hồn , nó vốn là viên đá dưới sông vong xuyên , có cơ duyên được Địa Tạng Bồ Tát đem theo bên người , mỗi ngày đều nghe ngài niệm kinh siêu độ nên nhiễm được linh khí của phật gia , Cảnh Trường đã xin Địa Tạng Bồ Tát cho tỷ”

Vuốt vòng ngọc trên tay , Hạ Nghi thầm than đúng là hàng tốt , chất liệu ngọc sáng loáng mát mịn , vòng ngọc dưới ánh trắng tỏa ra hơi thở phật gia linh thiêng ... “Xem như lão biết điều nếu không thì đợi đến khi cô trở lại sẽ róc da lão”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Chương 8

“Rìng .... Rìng ...”

Chuông tan lớp vừa dứt , lũ trẻ mau chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến nhà ăn . Hạ Nghi thông thả thu dọn đồ của mình rồi lẩn xe đi , đoạn lên dốc cô nhìn nó mà choáng váng , dồn hết sức vào bàn tay nhỏ yếu của mình , lấy đà từ xa lao đến

Hạ Nghi cảm thấy mình giống như vận động viên đua xe khuyết tật , bỗng xe phanh thắng bất ngờ , một lực mạnh giữ chặt xe cô từ phía sau . Hạ Nghi kinh ngạc quay đầu , cậu nhóc với đôi mắt đại dương chứa đầy ý cười nhìn cô , đôi bàn tay vì giữ chặt xe cô mà đỏ ửng

“Đề anh đẩy em lên nhé , chạy như thế sẽ rất nguy hiểm” . Cậu nhóc từ tốn đẩy Hạ Nghi lên con dốc đến nhà ăn

“Vậy còn cậu , người khác đang chạy ngon trốn thì nhảy ra phanh xe thì không nguy hiểm ,cậu không sợ đau tay nhưng tôi sợ mình sẽ té cắm đầu đấy”

Hạ Nghi lẻ mắt nhìn gương mặt hớn hờ của mặt xanh ( cô thầm đặt biệt danh cho thằng nhóc) . Đẩy xe lẩn vui vậy sao? Cô thấy mỗi lần thằng nhóc Hạ Hoàng Lãnh đẩy xe cho cô hẩn đều than ngắn thở dài hô một trong khi đó hẩn cũng phải to gấp đôi cậu nhóc này .

Mùi thức ăn thơm phức , tiếng ồn ào huyền ảo , dòng người tấp nập xếp hàng là không khí chung của các nhà ăn trường học , dù là trường danh tiếng cũng không ngoại lệ . Bước vào nhà ăn , Hạ Nghi kêu mặt xanh đẩy mình đến quầy xếp hàng lấy cơm



“Yo ... Đây không phải đứa em tàn tật của Hạ Hoàng Lãnh sao , chân đã không tiện đi đứng thì ngồi yên một chỗ đi , lăn tăn đến đây làm gì cho chật chỗ người khác” . Giọng nam giễu cợt đầy châm chọc vang lên phía sau Hạ Nghi và mắt xanh

“Này mọi người , đến xem người bị què chân đi” . Giọng nói khác phụ họa theo

Tiếng cười ồ ạt của đám người khiến Hạ Nghi khó chịu quay đầu nhìn , một đám nam thanh nữ tú đang vui vẻ nhìn cô rồi khiêu khích nhìn hướng xa xa , Hạ Nghi nhìn theo bọn chúng thì thấy Hạ Hoàng Lãnh đang ngồi cùng một cô bé xinh đẹp như búp bê ở phía gần cửa sổ nhà ăn .

“Cô bé , em đã không đi được thì hãy yên thân ở nhà đi , đi làm học gì cho mệt nhọc” . Cô gái khá xinh xắn với mái tóc dài màu nâu uốn lượn sóng , gương mặt trang điểm lòe loẹt bám dính lấy anh chàng khá nam tính bên cạnh , đám người sau lưng hô rồi rít phụ họa

“Chuyện của tôi khi nào tới lượt chị quản” . Hạ Nghi lạnh nhạt nói , cô thấy đám nít ranh này quá rảnh rồi mới đi trêu chọc người tàn tật như cô

“Mày ...” . Cô gái tức giận chỉ vào Hạ Nghi , sau đó nũng nịu quay sang hôn đôi “Lâm Úc , anh xem nó nói kìa”

“Hừ ! Đồ con Hoang mà cũng bày đặt vênh váo” . Lâm Úc nhéo nhéo gương mặt cô gái , ngả ngón hôn lên đó

“Tôi có là con hoang thì mắc gì tới anh , bộ tôi thứ con hoang như tôi lật bàn thờ nhà anh à , một đám người lớn ở đây châm chọc đứa con nít năm tuổi , mấy người không mất mặt nhưng tôi thấy mất mặt , làm ơn đừng có đứng gần tôi , ảnh hưởng đến trí thông minh của tôi thì không hay đâu”

Hạ Nghi khều tay kêu mắt xanh đẩy mình , tránh xa đám người Lâm Úc . Lâm Úc tròn mắt nhìn con bé không chút kiêng nể khinh bỉ mình , bàn tay ôm eo mỹ nhân siết chặt khiến cô ta đau đớn kêu lên .

“Mày đứng lại đó , ai cho phép mày đi” . Lâm Úc đẩy mạnh mỹ nhân trong ngực ra , đi nhanh đến chỗ Hạ Nghi

“Anh lấy quyền hạn gì ra lệnh cho tôi , nực cười ...” . Không quan tâm đến Lâm Úc , Hạ Nghi lăn xe đến bàn ăn , mắt xanh đã lấy xong thức ăn cho cô

Hạ Nghi vui vẻ ngồi vào bàn ăn , hôm nay có món gà chiên cô thích ăn nhất . Nếu không nhanh tay lấy thì sẽ hết mất , cầm cánh gà hí hửng đưa lên miệng “Xoảng ...” , toàn bộ đồ ăn trên bàn của cô vinh quang hình sinh nằm dưới đất , mà kẻ đầu sỏ hất nó thì đang hả hê nhìn cô

“Phi ....” . Hạ Nghi bật cười , cũng may cô đã kịp cầm cánh gà lên nếu không thì nó cũng đã tuần táng cùng đồng bọn

“Đường đường là cậu chủ Lâm gia , lại đi hất đồ ăn của một đứa bé , nếu chuyện này được đăng lên mạng xã hội thì không biết nhà họ Lâm sẽ nghĩ gì nhỉ ? . À không , phải là toàn bộ cả nước này sẽ nghĩ gì , ‘học sinh cấp 3 trường Tư Hoa danh tiếng bắt nạt đàn em mẫu giáo’ hay ‘Đại thiếu nhà họ Lâm bắt nạt trẻ em khuyết tật’ , anh nghĩ tiêu đề nào sẽ thu hút hơn” . Hạ Nghi chọn mi nhìn Lâm Úc

“Mày dám , mày nghĩ họ sẽ tin sao một đứa con hoang ?”

“Có thể tôi nói họ sẽ không tin nhưng chắc có thêm đoạn clip làm bằng chứng chắc họ không thể không tin đâu nhỉ” .

Hạ Nghi híp mắt vẩy vẩy tay với mắt xanh , mắt xanh vui vẻ đưa điện thoại qua cho cô . Hạ Nghi đã lường trước được việc Lâm Úc không dễ gì tha cho cô nên đã âm thầm dặn mắt xanh quay lại .

Vui vẻ mở đoạn clip ghi lại toàn bộ quá trình Lâm Úc hất đồ ăn của mình , Hạ Nghi hươ hươ điện thoại chọc tức Lâm Úc , đừng hỏi tại sao cô biết mắt xanh có điện thoại , cô cũng chỉ hỏi bữa thôi ai dè cậu nhóc này có thiết

Nên lúc này khi thấy Lâm Úc đi lại , cô nháy mắt với mắt xanh kêu nhóc tìm góc kín đáo để quay tuy không biết Lâm Úc sẽ làm gì mình nhưng cô vẫn muốn ghi lại bằng chứng , nghĩ thử xem cãi nhau suông với người ta thì cãi thế nào quái chả được , quan trọng là phải có bằng chứng hiểu không ? Huống chi cái tên Lâm Úc này quả thật rất quá quắt

Ai đời lớn to đầu lại đi so đo với trẻ con mà còn là người què . Quan trọng hơn là hần sẽ làm cho mối quan hệ hai nhà Hạ , Lâm Hạ càng thêm căng thẳng , dù cô chỉ là con nuôi của Hạ Quốc Bắc nhưng với người bao che như ông ta thì khẳng định không dễ dàng gì bỏ qua chuyện này . Lâm Úc ơi là Lâm Úc để xem cậu về sẽ bị trị như thế nào

Chỉ nghĩ thôi đã khiến Hạ Nghi cười không khép miệng được . Lâm Úc nghiêng răng tròng mắt nhìn điện thoại trong tay Hạ Nghi , hần lao đến giật lấy nó ném mạnh xuống đất

“Khỏi huy làm gì , lúc này tôi đã gửi đoạn clip cha của tôi rồi , anh biết đấy hiện nay quan hệ hai nhà Lâm Hạ vốn chẳng tốt đẹp gì , nếu để cho cha tôi biết anh làm thế với tôi thì không biết ông ấy sẽ thế nào nhỉ ? ”

“Cha sao ? Mày không biết xấu hổ mà gọi cha sao , chỉ bằng con nuôi như mày mà muốn Hạ Quốc Bắc ra mặt cho mày , ảo tưởng” . Lâm Úc phì cười châm chọc

“Sao mày biết ông ấy sẽ không giúp con bé” . Hạ Hoàng Lãnh đen mặt đứng sau lưng Lâm Úc lên tiếng

Hạ Nghi cười ngọt ngào nhìn Hạ Hoàng Lãnh , cô biết thằng nhóc này rất giống cha hần , thích bao che khuyết điểm . Dù hần không ưa gì cô nhưng chắc chắn hần sẽ không để cho Lâm Úc lên mặt

“Mày !!! ... à há không biết thiếu gia nhà họ Hạ từ bao giờ lại yêu thương đứa con hoang này thế , nếu tao nhớ không lầm thì chân của nó không phải do mày làm sao ” . Lâm Úc khoanh tay khiêu khích nhìn Hạ Hoàng Lãnh

“ Chuyện của tao không cần mày quan , mày lo thân cho thân mình trước đi ” . Hạ Hoàng Lãnh không quan tâm điều Lâm Úc nói , hần hất cầm ra hiệu cho Lâm Úc nhìn phía sau

Từ phía cửa nhà ăn , Hạ Nghi nhìn thấy Hạ Quốc Bắc , Trịnh Bình và hai người đàn ông trung niên đang đi đến . Nhìn đoàn người đi đến mặt Lâm Úc thoát cái trắng nhợt , hần siết chặt bàn tay nổi đầy gân xanh

Hạ Nghi phì cười trong lòng “ Ngu dốt ... ” . Ai chẳng biết đại thiếu gia nhà họ Lâm là người dài não ngắn , vì thế mà trong nhà họ Lâm hần vốn chẳng được coi trọng bao nhiêu trái ngược với Hạ Hoàng Lãnh , viên ngọc quý của nhà họ Hạ tuy rằng sau này bị Hạ Hoàng Cảnh đè ép nhưng so với Lâm Úc thì hần còn có địa vị chán

“ Cha , dì , Hiệu Trưởng , bác Lâm , mọi người sao lại tới đây ạ ” . Hạ Hoàng Cảnh ra về con ngoan lễ phép chào hỏi .

“ A Cảnh , đoạn clip vừa gửi là sao ? chẳng phải cha đã dặn con chăm sóc tốt cho tiểu Nghiên còn gì ? Sao lại để cho người khác bắt nạt nó ” . Hạ Quốc Bắc vừa nói vừa tà tà liếc Lâm Hạo bên cạnh

“ Con không nghĩ rằng Lâm Úc sẽ làm như vậy , là con sơ sót ” . Hạ Hoàng Lãnh xoa xoa đầu Hạ Nghi ra về hỏi lỗi

“ Tiểu Nghiên , con có bị thương không ? Thật là độc ác quá , con bé đã yếu ớt mà còn có người bắt nạt nó như thế , ông xã anh nhất định phải làm chủ cho con , nếu không sẽ có người nghĩ người họ Hạ chúng ta hèn nhất , thật quá đáng ” .

Trịnh Bình nũng nịu níu cánh tay Hạ Quốc Bắc oán trách , Hạ Nghi biết bà ấy vốn chẳng lo lắng gì cho mình nhưng nhìn đến cảnh kẻ xướng người hát , Hạ Nghi biết hai người ngầm diễn kịch để chèn ép Lâm Hạo

Đạo gần đây Lâm Hạo hai nhà đang đấu thầu dự án xuất khẩu trà cho Đức , nhà họ Lâm tuy không kinh doanh trà lâu năm như nhà họ Hạ nhưng cũng là nhà sản xuất trà có tiếng ở tỉnh H . Vậy nên việc hai nhà đấu đá nhau là chuyện không thể tránh khỏi

Lâm Úc tuy sinh ra trong nhà giàu có nhưng với mớ chất xám bé xiu của mình thì hần làm sao hiểu được chuyện đấu đá tàn khốc trong thương trường , sự ngạo mạn của hần đã tạo ra lý do cho nhà họ Hạ chèn ép mình

Chuyện Lâm Úc bắt nạt Hạ Nghi lần này đã cho nhà họ Hạ một cơ hội , nó tuy nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ thì tuyệt đối không nhỏ , ít nhất với Hạ Quốc Bắc thì lý do này đã đủ để ông ta hạ bệ nhà họ Lâm . Hạ Quốc Bắc ra về đau lòng , cúi người ôm Hạ Nghi

“ Con gái ! Không việc gì phải sợ , có cha ở đây kẻ nào dám bắt nạt con ” . Ông lạnh lùng quét mắt toàn bộ nhà ăn , khi nhìn đến Lâm Úc ông cười khẩy nói “ Lâm tổng , xem ra ông thật biết dạy con nha ”

Lâm Hạo nhìn đến thái độ của Hạ Quốc Bắc thì gương mặt đã đen như đất nòi bây giờ lại nghe ông ta chế giễu đã chuyển sang xanh mét

“ Khốn kiếp ! Ai dạy mày như thế hả ? ” . Ném cái chén gần đó lên người Lâm Úc , Lâm Hạo quay lại tức giận trừng mắt nhìn Hạ Quốc Bắc

“ Ông trừng tôi làm gì , con trai ông đánh con gái tôi , ông nghĩ tôi sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy , ông cứ chờ mà nhận thư của tòa đi , nhân chứng vật chứng đầy đủ , tôi xem lần này ông lấy gì chống chế ” . Hạ Quốc Bắc lớn tiếng quát

“ Không biết Hạ tổng muốn sao mới bỏ qua chuyện này ” . Dè dặt tức giận Lâm Hạo nhẹ giọng hỏi

“ Ông đã hỏi thì tôi nói luôn , chỉ cần ông rút khỏi dự án xuất khẩu trà lần này , tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra ”

“ Hoang đường ... ” . Lâm Hạo mắt phun lửa nhìn Hạ Quốc Bắc , mặc dù hần đã biết trước Hạ Quốc Bắc sẽ nói như thế nhưng khi nghe được chính miệng ông ta nói còn ức chế hơn nghĩ rất nhiều

“ Vậy thì tùy ông , chúng ta sẽ gặp nhau ở tòa ” . Hạ Quốc Bắc hất cằm định bế Hạ Nghi đi

Hạ Nghi nằm trên vai Hạ Quốc Bắc híp mắt nhìn cha con Lâm Hạo và Lâm Úc kiêu chể tực giận , cô thấy mình quả là thần may mắn với nhà họ Hạ , nhìn đi , chỉ mới mấy ngày thôi mà cô đã giúp nhà họ giật được mỗi làm ăn lớn từ đối thủ đáng gờm này rồi .

“ Khoan đã ... được ! Tôi sẽ làm như ông nói nhưng với điều kiện ông phải đảm bảo rằng đoạn clip đó không được tung ra ngoài nếu không thì dù có tán gia bại sản tôi cũng sẽ đấu với ông ” . Lâm Hạo căn răng nói với Hạ Quốc Bắc

“ Tất nhiên rồi , Lâm tổng không cần lo , trẻ con đánh nhau là chuyện bình thường ấy mà , được rồi ! Người lớn chúng ta đi tìm chỗ khác nói chuyện nào , đừng làm gián đoạn bữa ăn của lũ trẻ ” . Hạ Quốc Bắc cười lớn , giao Hạ Nghi vào lòng Hạ Hoàng Lãnh rồi mang cả đám người đi .

Hạ Quốc Bắc là một thương gia giỏi , ông ta biết thương nhân cần nhất là thứ gì , danh tiếng không phải là thứ có thể dùng tiền để đánh đổi , nếu vì chuyện lần này nhà họ Lâm làm mất danh tiếng thì cả đời họ cũng sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được

Trong thương trường danh tiếng và tiền tài luôn song hành cùng nhau nên chỉ cần mất một trong hai đều có tổn thất lớn . Hạ Quốc Bắc tin chắc rằng Lâm Hạo sẽ không để cho nhà họ Lâm mang tai tiếng , huống chi người đời luôn dành sự thương cảm đặc biệt với những người khiêm tốn .

Chuyện Lâm Úc gây ra hôm nay đã giáng mạnh cho nhà họ Lâm một đòn đau đồng thời cho nhà họ Hạ có lý do hất cẳng họ ra khỏi dự án. Hạ Nghi nằm trong lòng Hạ Hoàng Lãnh thăm thương hai cha con nhà họ Hạ, đừng ai không đừng, đừng ngay con hồ ly Hạ Quốc Bắc. Chỉ cần một lý do nhỏ như mất muối thì ông ta cũng có cách khiến cho nó to như cái thùng phi

Hạ Hoàng Lãnh ôm thân thể mềm mại ấm áp vào lòng mình, hắn có cảm giác con bé này rất khác so với trước đây. Trước kia chỉ cần nhìn đến cậu thôi nó đã sợ đến nước mắt lưng tròng, hắn còn chưa đến gần thì nó đã run như cây sậy chứ nói gì nằm thoải mái trên vai hắn ngập ngừng ngập dài.

Dao Đình Đình nhìn Hạ Nghi trong lòng Hạ Hoàng Lãnh thì rất yêu thích, cô ta biết con bé này, nó con nuôi của nhà họ Hạ. Trước đây cô ta chưa từng nhìn thấy nó nên chỉ nghĩ con bé chắc sẽ giống mấy đứa bé trong cô nhi viện, gầy còm xau xí nhưng nhìn đến cô bé xinh xắn đáng yêu như thiên thần trước mắt thì cô ta yêu thích không thôi

Dao Đình Đình lại gần nựng má Hạ Nghi, mỉm cười ngọt ngào nói “Tiểu Nghiên thật đáng yêu, chị bé em một chút được không?”

Hạ Hoàng Lãnh lạnh nhạt nhìn Dao Đình Đình, hắn không quan tâm cô ta đang tay muốn bế Hạ Nghi mà lướt qua đi thẳng đến xe lăn của Hạ Nghi để cô lên rồi đi thẳng khỏi nhà ăn. Dao Đình Đình cứng ngắc trước hành động lạnh nhạt của Hạ Hoàng Lãnh, cô ta giả vờ cười dịu dàng với mọi người rồi nhanh chóng đuổi theo.

Hạ Hoàng Lãnh đẩy Hạ Nghi đi dạo quanh khuôn viên trường, thật ra hắn muốn đẩy cô về lớp nhưng không biết vì sao hắn lại không thích như thế. Mỗi lần nhìn đến Hạ Nghi, trong lòng hắn luôn có hai luồng suy nghĩ đối lập

Hắn vừa muốn ở gần cô lại vừa muốn tránh xa cô, suy nghĩ rồi rầm đó cứ hề thấy Hạ Nghi là lại nổi lên khiến hắn rất khó chịu. Vì thế mà hắn luôn tìm cách trốn tránh cô nhưng càng trốn tránh thì hắn càng muốn gần cô hơn. Hạ Hoàng Lãnh thở dài suy tư

Hạ Nghi nhìn Hạ Hoàng Lãnh cứ chốc chốc lại nhìn cô thờ dài... “Thằng nhóc này hôm nay lại làm sao thế, không phải đang trong thời kỳ dậy thì, hoocmôn có vấn đề nên sinh ra những hành động quái dị đó chứ”

Hạ Nghi vừa gặm cánh gà đang ăn dở vừa híp mắt suy nghĩ, Hạ Hoàng Lãnh cúi đầu nhìn Hạ Nghi hăng say gặm cánh gà... “hành động này thật đáng yêu, nếu có thêm tai và đuôi chắc hắn sẽ rất giống mấy con sóc trong tivi”. Hạ Hoàng Lãnh bật cười vì suy nghĩ quái dị của mình

Trong khi đó, sau khi Hạ Nghi rời khỏi nhà ăn mọi người bắt đầu quay lại quỹ đạo vốn có của mình, họ đều là con nhà quyền quý, không thể giống như tầng lớp bình dân thích soi mói chuyện của người khác mà nếu muốn soi thì đợi tối về lên mạng mở nhóm mà soi với nhau còn ở đây thì không được.

Mắt xanh âm trầm nhìn Hạ Hoàng Lãnh đẩy Hạ Nghi đi, trong đôi mắt màu xanh đại dương đẹp đẽ lóe lên vài tia sáng bất định, cậu quay người lặng lẽ rời khỏi nhà ăn. Dao Đình Đình đuổi theo Hạ Hoàng Lãnh nhưng do hắn đi quá nhanh nên khi đuổi ra tới cửa thì không thấy bóng dáng hắn đâu, cô ta tức tối dậm nát bụi hoa bên đường

Đẩy Hạ Nghi đi dạo hai vòng quanh trường thì tiếng chuông kết thúc giờ nghỉ trưa cũng vang lên, Hạ Hoàng Lãnh đẩy Hạ Nghi về lớp sau đó trở về khối của mình. Cả ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện tiêu tốn nhiều năng lượng của Hạ Nghi nên khi về tới nhà cô đã vội vàng leo lên giường ngủ bù.

Mai là ngày nghỉ nên Hạ Nghi định sẽ định bụng sẽ đi điều tra tro cốt của bà Hạ, kể từ hôm gặp bà ta tới giờ Hạ Nghi vẫn chưa thể điều tra được gì, những manh mối bà Hạ cung cấp đều rất mơ hồ, Hạ Nghi nghĩ có lẽ cô nên bắt đầu điều tra từ khu rừng nhỏ phía sau biệt thự, chỗ ấy khá gần với căn phòng nơi bà Hạ bị giết

Ở nơi tối tăm, vắng người rất thích hợp để phi tang chứng cứ. Nhìn đôi chân mình rồi đến nghĩ đến cánh rừng phía sau biệt thự thì chứng đau đầu của cô lại có dấu hiệu tái phát, cứ đà này chắc cô bị ung thư não mất

Rủ Hạ Hoàng Lãnh theo? Thôi cho xin đi, cô còn chưa muốn mình thành cái xác thứ hai nằm trong đó đâu, chắc... Khó nghĩ quá. Mắt xanh thì sao nhỉ? Bóng đèn trên đầu Hạ Nghi lóe sáng. Thằng nhóc ấy tuy còn bé nhưng thì đã sao chẳng phải có lão yêu như cô còn sợ lạc

Hướng hồ cánh rừng nằm trong trang viên nên tương đối an toàn, hai đứa trẻ lang thang trong rừng sẽ ít nghi ngờ hơn, nếu xui xẻo bị phát hiện thì cứ giả nai là đi lạc, dấu sao trẻ con đi lạc là chuyện bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 9

Theo như tình tiết trong nguyên tác, vài ngày nữa Trịnh Bình sẽ được chuẩn đoán mang thai, trên dưới Hạ gia đều rất vui mừng. Chỉ duy nhất Hạ Hoàng Lãnh không cảm thấy vui vẻ như bề ngoài hắn thể hiện

Khi Trịnh Bình mang thai, Hạ Quốc Bắc tổ chức một bữa tiệc lớn để công bố cho toàn tỉnh H biết mình sắp có thêm con. Ngày ấy lại được tổ chức đúng ngày giỗ mẹ Hạ Hoàng Lãnh, điều đó càng làm tăng thêm mâu thuẫn giữa cha con họ

Bắt đầu từ lúc ấy , Hạ Hoàng Lãnh càng nghi ngờ sâu hơn cái chết của mẹ mình , hần vẫn luôn nghi ngờ mẹ mình chết có liên quan đến Trịnh Bình và Hạ Quốc Bắc nhưng do chưa có chứng cứ cụ thể nên hần tạm thời chưa làm gì bọn họ

Hần cho người điều tra kỹ càng cái chết của bà Hạ , ngày Trịnh Bình sinh Hạ Hoàng Cảnh , sự thật ẩn dấu bao nhiêu năm cuối cùng cũng được đưa ra ngoài ánh sáng , Hạ Quốc Bắc rất tức giận ,dù rằng ông ta không còn yêu thương người vợ quá cố kia nhưng khi biết Trịnh Bình làm thế với bà , ông ta cũng rất đau lòng

Người đời vẫn nói “Nợ máu phải trả bằng máu” . Hạ Quốc Bắc yêu Trịnh Bình tuy nhiên ông ta đã nợ mẹ con Hạ Hoàng Lãnh quá nhiều , ông ta cần cho Hạ Hoàng Lãnh câu trả lời thích đáng

Hạ Quốc Bắc là người đa nghi và tàn nhẫn, ông ta cho người giết Trịnh Bình không đơn giản vì áy náy với mẹ con Hạ Hoàng Lãnh mà vì Trịnh Bình đã biết quá nhiều việc làm phi pháp của ông ta , ông ta sợ một ngày nào đó sẽ bị Trịnh Bình cắn ngược

Hạ Nghiên là con nuôi trên danh nghĩa của Trịnh Bình nhưng Hạ Quốc Bắc sớm đã biết rõ thân thế thật sự của Hạ Nghiên, ông ta vẫn mắt nhắm mắt mở nuôi dưỡng Hạ Nghiên như con gái nuôi nhà họ Hạ

Ông ta muốn bù đắp phần nào tội lỗi của mình với Hạ Nghiên nên trước khi chết ông ta bắt một trong hai con trai mình phải kết hôn với cô , cho cô một cuộc sống sang giàu không lo . Ông ta cũng mặc kệ cái gì là huyết thống giữa cô và Hạ Hoàng Cảnh đầu sau cũng chẳng ai có thể vạch trần được sự này

Hạ Nghi ngồi sắp xếp lại trí nhớ , cô vẫn luôn thắc mắc tại sao Hạ Hoàng Cảnh lại không đối phó Hạ Nghiên ngay khi biết Trịnh Bình là người đã giết mẹ mình , hần vẫn luôn đề cô ấy sống thoải mái ,sau khi Trịnh Bình chết tuy ngoài mặt hần vẫn tỏ vẻ chán ghét cô ấy nhưng chỉ cần Hạ Nghiên thích thứ gì hần vẫn sẽ dùng mọi cách đáp ứng , đãi ngộ như thế so với con của kẻ thù giết mẹ có hơi kỳ quặc

Chẳng lẽ Hạ Hoàng Lãnh không chán ghét Hạ Nghiên như cô ấy vẫn nghĩ , ghét một người chỉ cần nhìn họ thở thôi cũng đã chán ghét không chịu được hưởng gì là yêu chiều , dù rằng sau này hần cũng hành hạ cô ấy khi cô ấy chia rẽ hần và Dao Đình Đình nhưng mức độ vẫn chưa đến mức quá tàn nhẫn

Hạ Nghi đột nhiên nhớ đến ánh mắt hôm Hạ Nghiên chết của Hạ Hoàng Lãnh , nó không hà hề , thỏa mãn mà là đau thương tột độ , giống như hần đã đánh mất thứ gì đó rất quý giá của mình

Nếu đã như thế tại sao hần còn tiếp tay cho báo giới lăng nhục Hạ Nghiên khiến cô trở thành nỗi nhục không bao giờ quên của nhà họ Hạ lẫn Hạ Hoàng Cảnh , Hạ Nghi không thể hiểu nổi tư duy của Hạ Hoàng Lãnh

Suy nghĩ miên man đến tận khuya , Hạ Nghi quyết định bỏ qua vấn đề nan giải này đầu sao mục đích của cô tới đây là giúp cho Hạ Nghiên an toàn vượt qua tuổi ba mươi lăm , còn mấy thứ khác cô không cần quan tâm .

Cô và lão Cảnh Trường cũng đã giao dịch với nhau , chỉ cần kiếp này của Hạ Nghiên sống qua ba mươi năm thì cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ , lúc đó có thể trở về nhậm chức ở địa phủ

Đang ngủ ngon lành , vòng ngọc trên tay Hạ Nghi lóe sáng , cô bị tiếng hét lớn làm giật mình tỉnh dậy . Đập vào mắt cô là gương mặt đầy máu ,con mắt trắng dã , mái tóc bù xù dài ngoằng của bà Hạ , lần này Hạ Nghi không thể giữ bình tĩnh được nữa cô vung tay đâm thẳng vào mặt bà Hạ khiến bà ta bay một vòng đẹp mắt rồi rơi thẳng vào góc tường

“Khốn kiếp ... Dám hù tôi” . Hạ Nghi tức giận quát

“Đừng đánh , tôi không có ý hù cô đâu ....~>”<~” . Bà Hạ nhanh chóng chạy đến trước mặt Hạ Nghi phân minh

“Nửa đêm bà không ở yên trong sậu bức tranh còn lảng xằng chạy tới đây làm gì”

“Tôi qua phòng của tiểu Lãnh thăm nó , phát hiện nó đang sốt mà bây giờ mọi người trong nhà đều ngủ , tôi sợ tiểu Lãnh có chuyện nên muốn sang đây kêu cô giúp mà cô ngủ say quá tôi định lay cô dậy nhưng chiếc vòng của cô làm tôi đau quá “ . Bà Hạ uất ức nhìn Hạ Nghi , gương mặt bà Hạ vốn đã rất đáng sợ bây giờ còn trưng ra vẻ mặt chó con, Hạ Nghi thấy lông tơ của mình dựng ngược thật rồi

“Bây giờ đang là giờ giới nghiêm của trang viên , nếu tôi ra khỏi phòng gặp phải quản gia thì đừng nói tới tìm cho tro cốt cho bà ngày cả mạng tôi cũng không giữ được không chừng”

đừng lo , tôi đảm bảo lão ta sẽ không xuống được giường chứ nói gì là ra khỏi phòng”

“ .....

Câu nói thật lăm ý nghĩa sâu xa , đừng trách Hạ Nghi suy nghĩ xấu xa , các người dám nói các người không nghĩ xấu không , hừ ... Hạ Nghi chấp tay cầu nguyện cho quản gia “Quản gia à , hi vọng ông cố sống sót đến lúc tôi quay về phòng”

Hạ Nghi lần xe đến phòng Hạ Hoàng Lãnh , thấy hần trùm chăn kín mít cô lo lắng hần sẽ không bị bệnh chết mà bị ngộp chết mất thôi , kéo chăn khỏi đầu hần . Người Hạ Hoàng Lãnh đã sớm ướt đầm mồ hôi

Hạ Nghi sờ trán mình rồi áp tay lên trán Hạ Hoàng Lãnh , bàn tay mát lạnh của cô làm hần thoải mái hừ nhẹ , hần khẽ cọ cọ như muốn được nhiều hơn . cô cười khê trước hành động ngốc nghếch của hần

Hạ Nghi vào nhà tắm tìm khăn mặt vắt ướt đắp lên trán Hạ Hoàng Lân, cô lấy thuốc hạ sốt đỡ đầu Hạ Hoàng Lân ép hắn uống, dù đang sốt nhưng hắn vẫn rất cứng đầu không chịu hé miệng, không còn cách nào khác Hạ Nghi đành bóp miệng cho hắn uống

Đắp khăn uống thuốc xong xuôi, Hạ Nghi còn phải canh chừng Hạ Hoàng Lân nếu trong một tiếng mà hắn vẫn chưa hạ sốt cô đành làm liều mà gọi cấp cứu thôi, hắn mà có chuyện gì thì mẹ hắn sẽ đeo theo ám cô suốt đời

Bởi vì lén lút đến Hạ Nghi không thể bật sáng đèn, ánh đèn ngủ nhỏ bé không đủ ánh sáng để đọc sách, cô nhàm chán ngắm nhìn gương mặt đẹp như khắc của Hạ Hoàng Lân

Hạ Nghi cảm thán, không biết bà Hạ lúc sống như thế chứ riêng cái nhan sắc như thần này của Hạ Hoàng Lân cũng đủ khiến cho các thiếu nữ phải thét chói tai. Bây giờ cô biết vì sao Hạ Nghiên một kiên trì yêu hắn, dù tính tình hắn có tệ đến cỡ nào thì với gương mặt này cũng đủ che lấp mọi thứ

Hạ Nghi vuốt ve tí mí gương mặt Hạ Hoàng Lân, từ cái trán trơn bóng, đôi mày kiếm nghiêm nghị, chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt sâu cùng hàng mi dài cong vút, bờ môi mỏng đầy đặn tuy bây giờ trắng bệch do bệnh nhưng vẫn quyến rũ chết người

Hạ Nghi thích thú ăn đậu hủ Hạ Hoàng Lân không thôi, cô đưa tay đo đạc lông mi của mình và Hạ Hoàng Lân xem ai dài hơn, sau đó lấy mặt mình cọ cọ mặt hắn xem ai trơn láng hơn

Chơi bởi chán chê Hạ Nghi leo lên giường Hạ Hoàng Lân nằm, cô thoải mái vung tay đè cổ Hạ Hoàng Lân rồi làm đủ mọi tư thế xấu xa chỉ tiếc đôi chân của cô đã bị liệt nếu không cô thật muốn dùng nó kẹp cổ Hạ Hoàng Lân như tư thế các đồ vật mỹ hay làm (^o^)/

Hạ Nghi mệt mỏi ôm Hạ Hoàng Lân ngủ, trong phòng nhiệt độ đang giảm dần mà thân người hắn lại rất ấm, Hạ Nghi thấy thoải mái ôm hắn. Hạ Nghi vừa nhắm mắt ngủ thì người bên cạnh cô chợt mở mắt, ánh mắt hắn ấm áp như ánh nắng mặt trời

Hạ Hoàng Lân đã tỉnh dậy từ lúc Hạ Nghi bước vào phòng nhưng hắn vẫn giả vờ như ngủ sau, hắn muốn biết con nhóc này làm gì trong phòng hắn giờ này. Khi cô kéo chăn sờ trán hắn, lòng Hạ Hoàng Lân chợt rung mạnh, bàn tay nhỏ bé mát lạnh khiến hắn không muốn thoát ra, cách cô cho hắn uống thuốc thật thô lỗ nhưng hắn vẫn thấy lòng mình thật ấm áp

Đã bao lâu rồi Hạ Hoàng Lân không cảm thấy ấm áp như hôm nay, từ ngày mẹ mất không còn ai ban đêm đến chăm sóc hắn. Hạ Hoàng Lân điều chỉnh lại tư thế thoải mái cho Hạ Nghi rồi ôm cô vào lòng, tuy không biết con nhóc này có mưu đồ gì nhưng chỉ cần nhiều đây thôi cũng đủ để hắn thấy lòng mình thật ấm áp

Ánh nắng đáng ghét chiếu vào phòng làm hai người trên giường khó chịu nhíu mày. Hạ Hoàng Lân khó chịu vươn tay bấm nút kéo rèm cửa rồi thoải mái ôm Hạ Nghi ngủ tiếp, đêm qua ôm Hạ Nghi hắn ngủ rất ngon giấc nên bây giờ hắn không muốn dậy sớm

Quản gia gõ cửa phòng đánh thức Hạ Hoàng Lân, ông gõ nhiều lần nhưng không ai trả lời, lấy chìa khóa dự phòng mở cửa vào, cảnh tượng trong phòng làm quản gia ngạc nhiên. Hạ Hoàng Lân ôm Hạ Nghi ngủ say sưa, hình ảnh ấm áp nhu hòa ấy khiến quản gia mỉm cười dịu dàng, ông khẽ đóng cửa phòng lui ra ngoài.

Hạ Nghi mơ một giấc mơ thật đáng sợ, cô thấy mình bị một con quái vật khổng lồ đè nặng mặc cho cô kêu gào la hét nó vẫn ung dung quần chặt lấy cô, Hạ Nghi khó thở mở mắt, đập vào mắt cô là gương mặt phóng to đẹp đẽ của Hạ Hoàng Lân.

Hạ Nghi hết hồn định hét lên bỗng chợt nhớ tới điều gì cô vội vàng bịt chặt miệng, Hạ Nghi nhẹ nhàng lách khỏi người Hạ Hoàng Lân leo lên xe lăn rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Hạ Hoàng Lân hí mắt nhìn Hạ Nghi như con chuột trộm gạo trong lòng không ngừng cười to

Về đến phòng Hạ Nghi không ngừng vuốt ngực mình an ủi, cũng may là cô hiện tại chỉ mới năm tuổi nếu mười lăm không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Hạ Nghi gõ gõ đầu vì sự ngớ ngẩn của mình, trong bữa sáng cô vẫn ung dung thoải mái như không có chuyện gì xảy ra

“Tiểu thư, sao sáng nay cô lại ngủ trong phòng thiếu gia vậy”. Quản gia vừa rót sữa vừa ân cần hỏi Hạ Nghi

“phì……”. toàn bộ sữa trong miệng Hạ Nghi bắn ra hết trên bàn ăn

“Tiểu Nghiên, con bất lịch sự quá, con xem bây giờ thì ai ăn được nữa”. Trịnh Bình nhìn toàn bộ bàn ăn đều dính sữa của Hạ Nghi cau mày trách mắng

“Con xin lỗi”

“không sao tiểu thư, để tôi đổi lại món mới”. Quản gia nhanh chân thay đổi thức ăn trên bàn

“Tôi qua hai đứa ngủ cùng nhau sao”. Hạ Quốc Bắc ngẩng đầu khỏi tờ báo nhìn hai người

“Dạ thưa cha, tôi qua tiểu Nghiên nói ngủ một mình sợ nên con đã bế em ấy qua phòng”. Hạ Hoàng Lân ung dung ăn cháo trả lời

“Ừ! Hai đứa là anh em nên thân thiết với nhau hơn”, Hạ Quốc Bắc nhấp ngụm cà phê

“Thằng nhóc này hôm nay trúng tà sao, sao hiền lành vậy trời”. Hạ Nghi ăn trái cây tròn mắt nghĩ

“Cha ơi ! Hôm nay con có thể mời bạn tới chơi không ạ” . Tâm tình Hạ Quốc Bắc có vẻ tốt , Hạ Nghi định bụng sẽ rủ mắt xanh đến vậy thì nhân dịp này nói luôn

“Tiểu Nghiên con có bạn sao” . Trịnh Bình tao nhã ăn bánh mì nướng quán gia đưa lên hỏi

“Dạ , bọn con mới quen biết nhau nhưng anh ấy rất tốt con muốn gặp anh ấy nhiều hơn” .

“Được rồi , hãy kêu quán gia đón nó đến” . Hạ Quốc Bắc nói rồi đứng dậy đi lên phòng sách

Hạ Nghi vui vẻ đến phòng bếp báo với quán gia chuyện của mắt xanh , sáng nay cô đã nhắn tin nói với mắt xanh ý định hôm nay của mình , mắt xanh cũng đã đồng ý đưa địa chỉ cho cô , Hạ Nghi đưa địa chỉ cho quán gia xong thì lần xe về phòng đợi

Cô cần chuẩn bị một vài thứ , dù sao hai người cũng là trẻ nhỏ , cánh rừng kia tuy không lớn nhưng cũng không ai đảm bảo nó không có nguy hiểm . Chuẩn bị trước chắc ăn hơn .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10

Mắt xanh đẩy Hạ Nghi theo con đường mòn đầy sỏi tiến vào khu rừng , mặc dù không biết mục đích chuyến đi lần này của cô là gì nhưng cậu vẫn làm theo , từ khi quen biết Hạ Nghi cậu vẫn luôn nghe theo cô

Càng đi sâu vào cánh rừng ánh sáng càng tối , cây cối um tùm che đi ánh mặt trời, vài tia nắng ngoan cường cố len lỏi qua các khe lá tạo ra những vệt sáng bất định làm cho bầu khu rừng càng thêm âm u tĩnh mịch

Đi một đoạn khá xa nhưng vẫn chưa thấy đích đến mắt xanh bắt đầu lo lắng sợ hãi, cậu tuy lớn tuổi hơn Hạ Nghi nhưng dù sao tâm trí vẫn còn là một đứa trẻ , siết chặt tay nắm xe lần cậu cố gắng tự trấn an bản thân

Hạ Nghi cũng cảm nhận không khí xung quanh có gì đó không ổn , bất an trong cô ngày một lớn , cô kêu Mắt Xanh dừng lại, hỏi bà Hạ

“Bà chắc đang đi đúng đường chứ” . Hạ Nghi nghi ngờ nhìn bóng trắng đang bay phía trước

Khi theo bà Hạ vào khu rừng , Hạ Nghi luôn cảm thấy trong lòng bất an khác thường nhưng bà Hạ lại khẳng định cảm nhận được tro cốt của mình ở đây , càng đi vào sâu , không khí xung quanh càng âm trầm bức người, hắc khí xung quanh bà Hạ cũng nồng đậm lên rất nhiều

Hạ Nghi nheo mắt nhìn hắc khí tản mát quanh linh hồn bà Hạ , kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết thứ hắc khí này không đơn giản là oán khí , âm thầm rút trong túi sợi dây chuyền “trừ tà” nhét vào tay mắt xanh

Hôm qua lúc đi học về ngang chùa “Bảo Tự” , cô đã xin một sợi mặc dù nó không linh thiêng như vòng đá Bạch Vô Thường cho nhưng dùng để trấn áp ma quỷ bình thường cũng tạm ổn

“Bà Hạ , bà nghe tôi hỏi không? Chúng ta đang đi đúng đường chứ” . Hạ Nghi kiên nhẫn lặp lại câu hỏi , cô nhìn bà Hạ dường như khác thường hơn trước

“Em đang nói chuyện với ai vậy , xung quanh đâu có ai” . Mắt xanh hiếu kỳ nhìn quanh , vẫn là rừng cây âm u không một bóng người

“Đeo thứ này vào , dù xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ hãi cứ đứng cạnh em là được” . Hạ Nghi đưa dây chuyền cho mắt xanh ra lệnh bắt cậu đeo vào

Linh lực của Hạ Nghi đã không còn, bây giờ cô là người , dù cô nhớ được cách thức trừ tà cũng vô dụng , cô không có linh lực , thứ cô bây giờ có thể trông chờ chỉ có vòng đá trên tay mình , hi vọng nó không uổng phí công sức vất vưởng bên cạnh Địa Tạng Bồ Tát nhiều năm

Bà Hạ bỗng nhiên cười lớn , tiếng cười rít lên trong cánh rừng càng thêm dữ tợn . Mắt Xanh nghe được tiếng cười hung ác của bà Hạ , thân thể cậu run mạnh, bàn tay siết chặt xe lần không còn giọt máu nhưng cậu vẫn cố giữ bình tĩnh như lời Hạ Nghi nói

“Tiện nhân ... Ngươi là con của tiện nhân , ta phải bắt ngươi trả giá” . Bà Hạ hét lên dữ dội , móng tay sắc nhọn cào về phía Hạ Nghi

Luồng ánh sáng vàng nhạt trên chiếc vòng nhanh chóng bọc lấy Hạ Nghi và Mắt Xanh , tỏa ra hơi thở linh thiêng không thể mạo phạm của phật môn , bà Hạ bị ánh sáng vàng làm chói mắt lùi lại .

bà ta mau chóng hòa vào hắc khí hóa thành vòng xoáy đen lao đến Hạ Nghi , vòng đá trên tay cô nóng kinh người , ánh sáng vàng càng lúc càng đậm , chống đỡ mọi tấn công của hắc khí , như mãnh hổ giao chiến , hai luồng sáng lao vào cắn xé nhau

Bà Hạ bị ánh sáng vàng đánh văng ra xa , khuôn mặt chi chít vết thương của bà ta không ngừng chảy máu , hắc khí có dấu hiệu nhạt dần , hoảng sợ bà ta dùng hết sức lực lần nữa lao đến Hạ Nghi

Ánh sáng vàng biến thành đũa bé tóc húi cua, hung hăng đập vào mặt bà Hạ ,biến nó thành một nắm bầy nhầy ghê tởm , thẳng bé tức giận la lên

“Đồ điên , muốn chết đúng không? Nếu ngươi còn dám lao đến nữa , bản tôn sẽ dẫm ngươi thành một nắm bùn” . Thằng nhóc phun nước miếng mắng chửi

“Ngươi ... Sao ngươi biến thành người được ” . Hạ Nghi trở mắt nhìn thằng nhóc trước mặt

“Bản tôn vốn đã hóa được thành người , chẳng qua ta lười .. Phiền phức” . Thằng nhóc ngồi khoanh chân hất đầu kiêu ngạo

Hạ Nghi biết vạn vật khi có linh tính đều có thể hóa thành người nhưng lại không nghĩ đến vòng đá mình đeo đã có nhân hình , nhìn thằng nhóc bảnh chọe ngồi kiêu ngạo ,lại nghĩ đến từ hôm đeo nó đến nay cô chưa từng tháo ra ngay cả khi tắm , máu điên nhanh chóng bom lên não cô

Hạ Nghi điên tiết lần xe đến chỗ thằng nhóc , nhấc bổng nó nhắm vào mũi nó không ngừng đánh

“Hôm nay lão nương phải đánh chết tên nhóc nhà ngươi , nhìn trộm ta tắm còn dám lớn lối”

“Lão yêu bà thôi tha ... Ngươi dám đánh ta , ta sẽ về méc với Tổ sư gia ... Hu hu hu đau quá ... Ngươi dừng tay cho ta” .

Thằng nhóc không ngừng khóc lóc la hét, nó vùng vẫy muốn thoát khỏi ma chướng của Hạ Nghi , không để thằng nhóc như ý nguyện , Hạ Nghi ra sức ghì chặt lấy nó ,đánh mạnh tay hơn

Mắt Xanh bên kia chưa kịp định hồn , đã thấy Hạ Nghi đẩy xe về trước nhanh tay bắt thứ gì , nhìn cô không ngừng quát mạnh vào không khí , mắt xanh kinh sợ không thôi , dùng trách hấn sợ hãi như vậy . Ai khi thấy gặp cảnh tượng như thế không sợ mới là lạ huống chi mắt xanh vừa rồi nghe được tiếng cười man rợ đó

Bà Hạ bên kia bị thằng nhóc dẫm cho nát bét khuôn mặt ré lên như cắt tiết, bên này thì thằng nhóc con không ngừng khóc lóc la ó.Cảnh tượng náo nhiệt miễn bàn , Hạ Nghi tức giận quát lớn

“Câm miệng hết cho lão nương , kẻ nào còn dám la , lão nương sẽ lột da nó ,cắt từng thớ thịt trên người nó rồi xát muối lên”

Toàn trường im lặng không một tiếng động , bà Hạ run rẩy im lặng chỉnh chu lại gương mặt , thằng nhóc nước mắt lưng tròng nhìn Hạ Nghi đầy uất ức . Mắt Xanh nghe thấy Hạ Nghi hét lên hấn vội chạy đến

Hấn bế bổng cô lên ôm vào lòng , đáng người hấn chỉ cao hơn Hạ Nghi cái đầu vậy mà sức lực hấn lại không bé tí nào , hấn ôm cô nhẹ nhàng không hề gò bó , ôm chặt Hạ Nghi vào lòng Mắt Xanh để phòng nhìn xung quanh

Thằng nhóc bị Mắt Xanh hất khỏi người Hạ Nghi lăn vài vòng trên đất ,đầu đụng vào gốc cây làm nó đau điếng . Đứng dậy hung tợn trừng nhìn Mắt Xanh tuy nhiên nó vẫn chạy lại chắn trước người Mắt Xanh , để phòng nhìn bà Hạ

Hạ Nghi trong lòng Mắt Xanh híp mắt phóng sát khí nhìn bà Hạ , âm dương quái khí nói

“Tại sao lại tấn công tôi , tôi đang giúp bà đấy”

“Giúp tao ... Nực cười, thứ dơ bẩn như mày có tư cách sao” . Bà Hạ đã chỉnh lại gương mặt hất cằm kiêu ngạo , lần này gương mặt bà ta không còn đáng sợ như lúc trước mà có vài phần xinh đẹp

“Vậy tại sao bà lại yêu cầu tôi giúp bà”

“Tao có yêu cầu sao , do mày tự ý nói thôi , ta chưa hề cầu xin mày” . Bà Hạ cười khinh châm chọc nhìn cô

“Bà không phải do Trịnh Bình giết đúng không?” . Hạ Nghi nheo mắt nói

“Làm sao mày biết” . bà Hạ tròn mắt ngạc nhiên , bà ta không biết tại sao Hạ Nghi lại biết được

“Đoán mò thôi !!!” . \(\wedge\)/ Đoán chơi ai dè trúng thiệt ...

“Phải ! Ta không phải do con đàn bà đó giết , chẳng qua cô ta cũng không thoát được liên can nếu không phải vì cô ta ta sao phải chết”

“Là Hạ Quốc Bắc làm đúng không?”

“Sao ngươi lại biết”

“Đoán... Xem ra tôi nên đi mua vài tấm vé số , biết đâu cũng may như vậy nhỉ” . \(\wedge\)/

Mắt xanh , thằng nhóc , bà Hạ tập thể ngã chổng vó , “Vạn may cái beep..!!” là tiếng lòng chung của ba người



“Tôi đoán, toàn bộ quá trình bà bị giết đều là sự thật chỉ có hung thủ là thay đổi, người giết bà là Hạ Quốc Bắc chứ không phải Trịnh Bình”. Hạ Nghi xoa xoa cằm phân tích, khả nghi trên cô cũng chỉ đoán bừa thôi, đúng hay không thì... Phải xem bà ta có thừa nhận hay không đã

“phải, là hấn giết ta...” . Bà Hạ thấp giọng trả lời, giọng bà ta âm u phảng phất nỗi buồn không tả

“Vậy tại sao bà lại hận Trịnh Bình trong khi người giết bà là Hạ Quốc Bắc?”

“Nếu không vì con đàn bà đó, Hạ Quốc Bắc sẽ không nghi ngờ Hoàng Lãnh không phải con hấn cũng sẽ không cho người điều tra ta và Hạo Nhiên”

OMG ....0.o ... Hạ Hoàng Lãnh không phải con ruột của Hạ Quốc Bắc, sao cái này khác xa nguyên tác thế

“Hạo Nhiên?”

“Hạo Nhiên hấn là mối tình đầu của ta, ta và hấn yêu nhau được vài năm nhưng do hoàn cảnh khó khăn nên ta và hấn không thể đến với nhau, sau này khi đã kết hôn cùng Hạ Quốc Bắc, chúng ta gặp lại nhau và tình yêu cũ bắt đầu nhen nhóm, chúng ta chưa kịp bỏ trốn đã bị Hạ Quốc Bắc phát hiện, ông ta cho người giết Hạo Nhiên sau đó đến ta chỉ khác là cách giết ta tàn nhẫn hơn”.

“Vậy Hạ Hoàng Cảnh không phải con của Hạ Quốc Bắc?”

“Không, thằng bé là con của hấn, nếu không nguoi nghĩ Hoàng Lãnh có thể sống tới giờ sao”

Phù .... May quá tình tiết đã quay về đúng nguyên tác

“Vậy thì liên quan gì đến tôi mà bà phải hạ thủ với tôi?”

“Trịnh Bình làm ta mất đi người ta yêu, ta cũng phải khiến à mất đi người à yêu thương”. Bà Hạ oán hận nhìn Hạ Nghi như muốn róc da xẻ thịt cô

“Bà lầm rồi, người Trịnh Bình yêu thương không phải tôi, người phụ nữ đó sẽ chẳng yêu ai hơn chính mình”. Hạ Nghi cúi mắt nhìn vòng đá nói

Người phụ nữ như Trịnh Bình sẽ chẳng bao giờ yêu thương ai hơn chính mình kể cả đứa con ruột như Hạ Nghiên

“Thế thì đã sao, nguoi cũng sẽ phải chết trong này thôi, trận pháp trong khu rừng sẽ giam bọn mày lại, đến lúc đó không nước không thức ăn ta mày sống thế nào”. Bà hạ cười khoái chí, bà ta mong Hạ Nghi chết dù Trịnh Bình có yêu thương Hạ Nghi hay không cũng không còn quan trọng nữa

Hạ Nghi thờ dãi nhìn biểu hiện điên cuồng của bà Hạ. Sự cố chấp, lòng tham và ích kỷ đã khiến bà ta trở nên xấu xí hơn bao giờ hết, Hạ Hoàng Lãnh liệu có biết mẹ hấn là người như thế, Nghi đến Hạ Hoàng Lãnh lòng Hạ Nghi trầm xuống

Bây giờ cô đã hiểu vì sao trong nguyên tác Hạ Hoàng Lãnh không đối phó với Hạ Nghiên, có lẽ hấn đã điều tra được sự thật về mẹ mình. Xấu hổ, giận dữ cùng thất vọng mà hấn phải gánh chịu cũng không thua kém đau khổ mà hấn gây ra cho Hạ Nghiên

Hạ Nghi rút tờ giấy màu vàng trong túi áo đưa cho thằng nhóc đá linh hồn

“Vận dụng linh lực của nguoi, nó sẽ đưa chúng ta rời khỏi đây”

“sao nguoi không làm mà bắt ta làm”. Cầm tờ giấy, thằng nhóc phụng phịu

“Nguoi nhìn ta đủ linh lực để làm sao, đừng quên nhiệm vụ của nguoi là bảo vệ ta, nguoi còn dùng thái độ đó thì đừng trách lão nương tố giác nguoi làm việc thất trách trước mặt Địa Tạng Bồ Tát”. Hạ Nghi đe dọa nó

“Nguoi... Lão yêu bà chết tiệt”. Nghiến răng truyền linh lực vào phù chú Hạ Nghi đưa cho, thằng nhóc không ngừng làm bầm khó chịu

“Khoan đã”. Hạ Nghi phát tay ra hiệu cho hấn dừng lại

“Lại làm sao nữa”. thằng nhóc bực dọc liếc Hạ Nghi

“Xử lý bà ta trước đã... À mà nguoi tên gì nhỉ” Hạ Nghi chỉ chỉ bà Hạ bên kia đang tự kỷ cười điên dại một mình

“Hắc Thạch... bây giờ nguoi mới nhớ hỏi tên ta, đáng ghét”

“Nói nhiều quá, nghĩ xem xử lý bà ta làm sao đi, bà ta cười này giờ cũng lâu rồi, bà ta không sợ rút cơ mặt nhưng ta sợ phiền”. Hạ Nghi ngoáy ngoáy lỗ tai biểu hiện trạng thái của mình

“Hừm... Đồ điên đó cứ một chương tan nát hồn phách cho xong”

“Nguoi có thật là mấy trăm năm qua ở cạnh Địa Tạng Bồ Tát nghe kinh không? Sao tàn nhẫn quá”

“Chứ nguoi thấy nên làm thế nào”

“Chờ một chút , Hạ Nghi e đang nói chuyện với ai vậy” . Mắt Xanh đang trong trạng thái vô hình từ lúc vào rừng đến giờ đã có cơ hội thể hiện sự tồn tại của bản thân

Hạ Nghi lẻ mắt nhìn Mắt xanh , này giờ cô quên mất cậu ở bên cạnh ... Thất trách quá nhưng cũng đừng trách cô , ai biểu cậu luôn trầm tính ít nói khiến mình luôn như người vô hình kia chứ

“Một chút em sẽ giải thích với anh sau , quan trọng bây giờ mình phải rời khỏi đây đã” . Hạ Nghi an ủi vuốt vuốt đầu Mắt Xanh , cậu đang bế cô nên động tác vuốt đầu Mắt Xanh có hơi kỳ quái mà chả sao, ai sẽ quan tâm kia chứ

Who !!! Đứa nào lên tiếng lão nương sẽ đâm chết nó ... Hừm !!!

“Không phải cứ theo đường cũ sẽ về được sao” . Mắt Xanh chỉ chỉ con đường mòn ban nãy bọn họ đã đi vào , kỳ quái nhìn Hạ Nghi

Hạ Nghi tròn mắt nhìn con đường Mắt Xanh chỉ , bố tổ đứa nào bày trận pháp ... Đồ gà mờ nhà ngươi , cuối cùng là ngươi có biết bày trận hay không sao mất trận lại là con đường vào thế , tập thể khinh bỉ ngươi , đồ thứ pháp sư gà mờ

Nhìn con đường cũng là mất trận Hạ Nghi thật ba chấm với tên pháp sư bày trận . Cuối cùng Hạ Quốc Bắc thỉnh thoảng tên trùng thối nào tới trấn áp bà Hạ đây , sao đến cái trận giam giữ đơn giản như thế mà hần cũng không xong hả?

“Này !!! Vậy cuối cùng có đốt lá bùa này không ?” . Hắc Thạch nhìn gương mặt biến hóa đủ màu sắc của Hạ Nghi e dè dòi

“Ngươi nghĩ có cần không” . Hạ Nghi nhếch miệng nheo mắt nguy hiểm nhìn Hắc Thạch

“Vậy bà ta xử lý sao đây” . Hắc Thạch run rẩy trước cái nhìn của Hạ Nghi , nhóc vội vàng đánh trống lảng chỉ sang bà Hạ

“Gọi Hắc Bạch Vô Thường lên giải quyết bà ta, còn nữa mail cho cảnh trưởng biết vụ án của bà Hạ đã xong ,bảo lão ta đừng có mà tìm có quỷ nọ” . Hạ Nghi phien chán phát tay giao cho Hắc Thạch

“Gọi Hắc Bạch Vô Thường thì ta biết nhưng còn cái mail gì ấy ta không biết sử dụng , ngươi biết đó ta mới hóa hình người được vài năm thôi mà đa phần ta lại luôn ở nguyên hình nên với mấy thứ đó ta không rành lắm” . Hắc Thạch xấu hổ sờ sờ đầu

“Kêu Bạch Vô Thường làm giúp cho , ta bây giờ làm gì có cái năng lực mà mail cho lão , thôi cứ vậy đi , ta về trước ngươi khi nào xong việc cũng về theo bọn họ đi” . Hạ Nghi ném nguyên thân của Hắc Thạch cho hần rồi kêu Mắt Xanh bế cô ra khỏi rừng

“Này ...Sao bỏ ta lại chứ , lão yêu bà đáng ghét , lợi dụng người ta xong thì bỏ rơi người ta” . Hắc Thạch oan ức la to , giọng hần chất chứa oán hận như người vợ bị bỏ rơi

Hạ Nghi đầu đầy vạch đen , không biết Địa Tạng Bồ Tát vì sao lại nhận nuôi cái tên không có tí tiết tháo như vậy . Thể trạng trẻ con vốn luôn ốm yếu , cả buổi lang thang đối phó với bà Hạ làm Hạ Nghi vừa mệt vừa đói, cô mệt mỏi ngã đầu lên vai mắt xanh ngủ . Ánh chiều tà bao lấy hai người , Mắt Xanh bế Hạ Nghi thong thả đi trên con đường mòn , bóng hai người kéo dài rồi hòa làm một , khung cảnh hòa hợp khó tả

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Chương 12

Những tưởng chuyện của bà Hạ đã giải quyết ổn thỏa , ai ngờ đầu nó chỉ là khởi đầu của mọi chuyện . Trịnh Bình mang thai ,tình tiết câu chuyện chính thức khởi động , Hạ Quốc Bắc sau khi nghe tin thì vui mừng phấn khích

Dù rằng ông ta đã có một đứa con trai nối dõi , đột nhiên ở cái tuổi ngũ tuần lại có thêm một đứa con thì chuyện này không đơn giản chỉ là niềm vui làm cha mà còn là tự hào cho khả năng làm đàn ông của ông ta

Hạ Nghi chống cằm hồ hững nghe quần gia thao thao bất tuyệt kể về đứa con của Trịnh Bình , dù rằng đứa bé ấy bây giờ chỉ là một cục máu bé tẹo tẹo mà lão quần gia có bệnh licon đã kể đến chuyện chạy nhảy trong tương lai của nó

“Nếu mẹ có em , có phải con sẽ bị bỏ rơi đúng không ông quần gia?” . Hạ Nghi bấu môi bất mãn hỏi , cô chỉ sợ trong tương lai cuộc sống của mình sẽ chẳng dễ chịu gì trước cứ lấy lòng quần gia đã

“Ôi ! Công chúa bé bỏng của ông , sao lại bỏ rơi con kia chứ , chẳng phải con có ông thương con sao , đừng lo lắng dù thế nào thì trong lòng ông , công chúa bé bỏng vẫn luôn chiếm vị trí quan trọng nhất” . Quần gia ôm Hạ Nghi vào lòng dỗ dành

“Thật à ! Vậy sau này em trai có ra đời thì con vẫn là công chúa đúng không à ?” Hạ Nghi chớp chớp hàng mi dài như cánh quạt , chăm chăm nhìn quần

gia

“Tất nhiên ! Con là cô công chúa duy nhất trong nhà , là công chúa mà ông yêu thương nhất nhất luôn” . Bách phát bách trúng , lão quản gia hoàn toàn sập bẫy

“ Con thương ông quản gia nhất” . Ôm chằm lấy quản gia , Hạ Nghi phi nhỏ mình không có tiết tháo

Người hầu chạy đến báo việc chuẩn bị cho bữa tiệc mừng phu nhân mang thai đã sắp xếp gần xong , kêu quản gia đến kiểm tra . Hạ Nghi nhìn quản gia luyên tiếu buông mình ra , gương mặt già nua tràn đầy tiếc hận , thành công đem lại một trận da gà cho Hạ Nghi

Quản gia ra đi trong sự tiếc nuối , cứ một đoạn ông ta lại quay đầu nhìn ... Hạ Nghi thật hết nói nôi , quản gia à ! Bệnh ông càng ngày càng nặng rồi đó

Thoát khỏi ma trảo của quản gia , Hạ Nghi ngân nga đẩy xe đi dạo trong vườn , từ hôm trở về từ khu rừng , đã lâu cô không nhìn thấy mắt xanh . Thăng nhóc này cứ như u lỉnh , cứ thoát ần thoát hiện

Trận gió lạnh thổi qua làm cô rùng mình , vòng tay ấm áp bế cô lên ôm vào lòng . Hạ Hoàng Lãnh mắt cười nhìn Hạ Nghi , hân yêu thương véo véo gương mặt phấn nộn của cô , hôn lên nó

Hạ Nghi kỳ quái nhìn hành động của Hạ Hoàng Lãnh , từ hôm bị sốt đến giờ thăng nhóc này như bị ma nhập, lúc nào cũng làm hành động thân mật với cô ,tuy Hạ Nghi rất phiền chán nhưng cô vẫn phải tỏ ra vẻ thích thú lấy lòng hân

“ Anh !!! Mẹ có em bé , vậy thì em sắp có em nha” . Hạ Nghi vui vẻ ôm cổ hôn lại Hạ Hoàng Lãnh , cô biết rõ chuyện Trịnh Bình mang thai là cái gai trong lòng hân , thế thì sao cô cứ thích đâm vào đấy , ai kêu hân làm tàn phế đôi chân của Hạ Nghiên

“ Không , Vĩnh viễn nó không phải là em anh ,cũng không phải em của em , nên nhớ trên đời này em chỉ có anh chứ không có em , biết không ?” Hạ Hoàng Lãnh nhẹ nhàng xoa đầu Hạ Nghi , tấy nảo

“ Ô !Tại sao ạ , ông quản gia nói mẹ sẽ sinh cho em một em trai mập mạp đáng yêu giống như em vậy” . Hạ Nghi âm thầm khinh bỉ Hạ Hoàng Lãnh , nghĩ cô là con nít mà chơi trò tấy nảo, người không thích nhưng ta cần đến nó , nếu không có nó lấy ai đối phó người

“ Ngoan , mặc kệ ai nói gì cũng không cần quan tâm chỉ cần nhớ trên đời này em chỉ có mình anh là anh trai em , những kẻ khác không cần thiết phải nghĩ đến ” . Hạ Hoàng Lãnh lạnh lùng ra lệnh , hân không thích những kẻ khác nói quá nhiều trước mặt Hạ Nghiên , nếu để hân biết hân sẽ kẻ nào dám nói lung tung hân sẽ khiến nó phải cầm miệng cả đời

“ Nhưng ... Ông quản gia nói ...” . Hạ Nghi áp úng trả lời , cô hiểu ý Hạ Hoàng Lãnh , hân không thừa nhận Hạ Hoàng Cảnh là em trai mình cho nên sau này hân không tiếc dùng mọi thủ đoạn trừ khử Hạ Hoàng Cảnh

“Tiểu Nghiên , em không nghe lời anh nữa đúng không?” . Hạ Hoàng Lãnh lạnh mắt nhìn Hạ Nghi

“ Vâng em đã biết” . Hạ Nghi giả vờ đỏ mặt cúi đầu nói

Có trời mới biết để có đôi mắt cảm xúc đong đầy này cô đã phải cố gắng trợn mắt cho gió đông thổi vào bao lâu , thật muốn mau chóng lớn lên như thế cũng không cần mỗi ngày lo lắng hồi hộp bị Hạ Hoàng Lãnh thủ tiêu

Bà Hạ ơi là bà Hạ , sao bà có thể sinh ra đứa con xuất sắc cả về ngoại lẫn tính cách thế hử? Bà nhìn xem , chỉ mới tí tuổi đầu mà hân đã thể hiện được tố chất tâm lý biến thái của bà đây này

Hạ Nghi mặc niệm nhớ tới bà Hạ , sau đó nhớ đến Hạ Quốc Bắc , sự giao thoa giữa hai người này đã tạo nên một Hạ Hoàng Lãnh đúng như cái tên của hân . Lạnh lùng cao ngạo , tàn nhẫn và thủ đoạn

“ Ngoan , nếu để anh biết em coi trọng đứa nghiệt chủng kia thì anh sẽ khiến em cả đời không thể đi lại , biết không ?” . Hạ Hoàng Lãnh dịu dàng hôn lên gò má mịn màng của Hạ Nghi , hân rất thích hành động này của mình ,như đánh dấu đồ vật là của mình

Từ khi xác nhận mình thật sự quý mến cô em gái khác máu này, hân luôn muốn cô ở bên cạnh , không thích kẻ khác chạm vào cô nhưng hân lại không thể quá độc chiếm vì như thế sẽ khiến Hạ Nghiên sợ hãi hân. Do đó hân phải đa thông tư tưởng cho Hạ Nghiên từ bây giờ

Hạ Nghi trợn mắt nghe Hạ Hoàng Lãnh trắng trợn đe dọa . Cô quay đầu khóc ròng , tên điên này !!! Người có biết như thế là đầu độc trẻ em không ? Sẽ khiến tâm lý nó vặn vẹo biết không hả ?... ~>o<~

“ Sao thế ?! Khó chịu chỗ nào , anh đưa em về phòng nhé” . Nhìn gương mặt trắng xanh của Hạ Nghi , Hạ Hoàng Lãnh thật vừa lòng , đã đạt được mục đích , tâm trạng khó chịu vì Trịnh Bình cũng phai nhạt , hân vui vẻ bế cô về phòng mình ủ ấm

Trời đã vào thu , không khí lành lạnh mang theo mùi ẩm mốc của lá cây xộc vào mũi khiến tâm trạng âm u của Hạ Nghi càng thêm ảo não, mấy ngày gần đây Hạ Hoàng Lãnh như lên cơn điên

Hân giữ rịt cô bên người mọi lúc mọi nơi , kể cả khi tắm hân cũng muốn cô tắm cùng , làm cho tâm hồn già nua của Hạ Nghi rỉ máu không ngừng , linh hồn xử nữ chưa bao giờ vậy bản của cô đã bị tên biến thái đó làm ô nhiễm

Thần linh ơi ! Hãy cho người đánh chết tên biến thái này đi , hắn đang dâm ô trẻ em đây này , trong lòng không ngừng gào thét phản động điên cuồng , ngoài mặt Hạ Nghi vẫn phải diễn vai ngây thơ thuần phát không nhiễm bụi trần

Hạ Hoàng Lãnh cởi quần áo của mình và Hạ Nghi xong thì bế cô vào bồn tắm chuyên chú tắm rửa cho cô và bản thân , hắn muốn tự tay mình nuôi dưỡng bảo bối của mình , hắn không thích người khác động vào bảo bối của hắn vì như thế sẽ khiến bảo bối của hắn bị bẩn

Hạ Nghi chỉ muốn chọc đui mắt mình , cô muốn móc mắt tạ tội , tên biến thái Hạ Hoàng Lãnh kia , tại sao người có thể cởi hết quần áo đến cái quần chip cũng không mặc mà không thấy xấu hổ hà ????

Hạ Nghi ơi là Hạ Nghi cả đời mày giữ gìn để làm gì ? Để làm gì ? ... Bây giờ thì còn đâu nữa đôi mắt trong sáng của tôi , tôi chỉ muốn nhìn của chồng tương lai mình thôi , ai đó hãy đưa tôi đi đi ... Đưa tôi đến với một thế giới không còn biến thái và bệnh lolicon

Hạ Hoàng Lãnh vui vẻ tắm rửa cho Hạ Nghi , Hạ Nghi u sầu để cho Hạ Hoàng Lãnh tắm rửa , “Tôi chỉ là cái trắng là cái trắng ...” không ngừng tự kỉ ám thị cho mình , Hạ Nghi mong mỏi qua nhanh việc tắm rửa , để cô có thể sớm về với thế giới cực lạc

“tiểu Nghiên , kỳ lưng cho anh” . Hạ Hoàng Lãnh nhét bông tắm vào tay Hạ Nghi yêu cầu

Trắng mắt nhìn tiểu JJ không ngừng đong đưa trước mặt , Hạ Nghi máu mũi phun cao ba thước dĩ nhiên chỉ dám phun ở trong lòng , Hạ Hoàng Lãnh là tên cuồng sạch sẽ , cô dám phun máu trong bồn tắm làm dơ bản long thể của hắn thì hắn không ngại thủ tiêu cô ngay trong này

Hạ Nghi nước mắt tràn mi , cắn răng anh đừng chà lưng cho Hạ Hoàng Lãnh , bàn tay nhỏ bé mềm mại như bông gòn không ngừng cọ xát trên lưng Hạ Hoàng Lãnh , cảm giác mềm mại , áp nóng thỉnh thoảng chạm nhẹ vào làn da mát lạnh của mình khiến hắn thấy cả người thật khó nóng

Cúi đầu nhìn tiểu Hoàng Lãnh đã ngẩng cao đầu , Hạ Hoàng Lãnh liếc mắt nhìn Hạ Nghi đang nghiêm túc chà lưng , gương mặt ửng hồng búng sữa , cái miệng chím xinh xắn , đôi mắt hổ phách chuyên chú nghiêm túc chà lưng , giống như lưng hắn là một thứ gì đó rất quan trọng

Hạ Hoàng Lãnh cất tiếng cười trầm thấp , xoay người ôm Hạ Nghi vào lòng , nhẹ nhàng hôn khắp mặt cô , dùng ở môi cô khẽ khàng cọ sát . Hạ Nghi tròn mắt nhìn hành động không đoán trước của Hạ Hoàng Lãnh , lần này cô không còn ngại ngùng mà chuyển sang kinh sợ

Không phải tên điên này thật muốn ấu dâm cô đấy chứ , mặc dù đáng vẻ tiểu Hạ Nghiên rất xinh đẹp nhưng thân thể này chỉ mới năm tuổi thôi , dù cô có nguyện ý thì nó cũng không thể hành sự được ~>”<~

Vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Hạ Hoàng Lãnh , Hạ Nghi chớp mắt sợ hãi nhìn hắn , cô thoáng liếc tiểu JJ đã thấy nó sớm chào cò , Hạ Nghi hít một hơi sâu khiếp sợ nhìn vật dữ tồn giữa hai chân hắn

“Sao thế tiểu Nghiên” Hạ Hoàng Lãnh vươn tay muốn bắt cô lại

Hạ Nghi khó khăn tránh né Hạ Hoàng Lãnh ,run rẩy rúc sâu vào góc bồn tắm , Hạ Hoàng Lãnh nheo mắt nguy hiểm , lòng thoáng trầm xuống , hắn nghiêm mặt ra lệnh

“Lại đây...”

Hạ Nghi sợ hãi lắc đầu , cô cố nặn ra vài giọt nước mắt nhằm khơi gợi sự thương xót của Hạ Hoàng Lãnh . Mọi thứ trong mắt Hạ Hoàng Lãnh biến thành sự chán ghét , ghê tởm , hắn siết chặt bàn tay , hung hăng kéo Hạ Nghi khỏi góc bồn tắm

“Ngoan !!! Anh sẽ không tổn thương em” . Hạ Hoàng Lãnh ôm chặt Hạ Nghi vào lòng , vuốt ve làn da mịn màng trắng sứ của cô

Hạ Nghi ghê tởm nổi da gà dưới từng cái vuốt ve của hắn ,siết chặt bàn tay cố trấn an mình phải bình tĩnh , hai người ôm nhau ngồi trong bồn tắm , nước trong bồn sớm đã lạnh , Hạ Hoàng Lãnh bế Hạ Nghi khỏi bồn , quần khăn tắm sau đó ôm cô lên giường trùm chăn

Hai người kề sát không một mảnh vải , Hạ Nghi cứng người không dám nhúc nhích , cô chỉ sợ một phút sơ sẩy thì bản thân sẽ trở thành tội nhân thiên cổ .Ôm thân thể mềm mại nhỏ bé trong lòng , da thịt kề cận khiến khó nóng khó khăn lắm mới đề xuống lại bùng cháy

Hạ Hoàng Lãnh cắn răng nhẫn nhịn , mồ hôi chạy dài theo gò má anh tuấn rơi xuống khuôn ngực tinh trắng , ánh đèn ngủ lò mờ , hơi thở nam tính kìm nén , thoang thoảng trong không khí mùi hương mờ ám

Hạ Hoàng Lãnh ôm chặt Hạ Nghi , tay lại vuốt ve chính mình , tiếng thờ dốc trầm ổn phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng . Hạ Nghi nín thở theo từng cử động của hắn , mồ hôi sau lưng cô sớm đã ướt đầm

“Tiểu Nghiên .... Giúp anh ....” . Thanh âm khàn khàn quyến rũ , Hạ Hoàng Lãnh cầm tay Hạ Nghi để vào nơi đó , hướng dẫn cô nhẹ nhàng xoa bóp

Hạ Nghi ghê tởm buồn nôn , cô mở choàng mắt nhìn gương mặt đầm mồ hôi của Hạ Hoàng Lãnh . Đôi mắt hổ phách dưới ánh đèn ngủ càng thêm ma mị , linh hồn hắn như bị đôi mắt ấy hút mất

Hắn ngưng thở nhìn Hạ Nghi , hiện tại cô chỉ mới năm tuổi mà vẻ đẹp đã ngệt thở nhường này , hắn không dám tưởng tượng đáng vẻ trưởng thành của cô , hắn sợ mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi nó

Hạ Nghi nhìn mặt mày hắn ửng hồng , sóng mắt mang đầy hương vị tình dục , mồ hôi làm tóc hắn bết dính lên xương gò má , hình ảnh quyến rũ tràn ngập

nam tính của Hạ Hoàng Lân khiến tim Hạ Nghi đập nhanh cấp tốc ,hoảng hốt né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn

“Tiểu Nghiên , nhìn anh ....” Hạ Hoàng Lân nâng mặt Hạ Nghi lên , hắn muốn trong đôi mắt xinh đẹp ấy chỉ có hình ảnh của hắn

Hạ Nghi bối rối né tránh , bàn tay nắm lấy “...” của cô bị Hạ Hoàng Lân bắt tăng nhanh tốc độ , hắn rên khẽ bắn ra chất nhầy ẩm nóng . Hạ Nghi thật sự muốn nôn rồi , cảm giác nhóp nhép tanh tưởi tấn công xúc cảm cô , Hạ Nghi muốn trét nó lên mặt hắn nhưng cô không có gan đó .... Cô không phải hèn nhát , chẳng qua cô phải hoàn thành nhiệm vụ , ok?

Hạ Hoàng Lân nhìn chất nhầy trong tay Hạ Nghi , cảm thấy thật thỏa mãn . Hạ Nghi ghê tởm , cô dí bàn tay chà lên grap giường ,chỉ mong xóa bớt cảm giác ghê tởm ngay lúc này

Hạ Hoàng Lân ôm Hạ Nghi tắm rửa lần nữa , dọn dẹp xong xuôi , mặc quần áo ôm cô đi ngủ , đêm nay hắn ngủ đặc biệt ngon , thỉnh thoảng lấy đầu cọ cọ người Hạ Nghi làm cô rất bực bội

Buổi sáng bị Hạ Hoàng Lân “Dạy bảo” thêm lần nữa , Hạ Nghi trở về phòng thay đồ đến trường , nhìn ngửi cô nương đã bị Hạ Hoàng Lân chà đạp không thương tiếc . Cô đau đớn ôm nó , nước mắt như hai sọt mì tuôn rơi đau khổ

Tiếng chuông reo báo giờ nghỉ trưa đến , Hạ Nghi vẫn còn chìm trong tâm trạng đau xót trình tiết của ngửi cô nương . Mất Xanh đã lâu không xuất hiện bất ngờ đến đón cô ăn trưa

Nhìn Mất Xanh lại nhìn ngửi cô nương , như tù nhân tìm được tự do , chiến sĩ nhìn thấy cứu viện . Hạ Nghi lao nhanh đến chỗ Mất Xanh , cảnh tượng không khác gì năm đó Tôn Ngộ Không rời núi nhào vào Đường Tam Tạng . Hạ Nghi sợ chỉ chậm một giây thôi có có thể sẽ không gặp được Mất Xanh nữa

Thấy Hạ Nghi hùng hổ bỏ nhào đến, Mất Xanh sợ hãi thót tim. Hắn mau chóng đi đến kim hãm xe lăn của cô , mặt lạnh nghiêm nghị trách mắng Hạ Nghi

“Sao lại lần nhanh như thế , lỡ trầy tay thì biết thế nào” . Mất Xanh đau lòng cầm tay Hạ Nghi kiểm tra

Ngửi cô nương trong tay Mất Xanh gào khóc đau đớn , Hạ Nghi trông mà đau lòng , cô vơn người ôm chặt cổ Mất Xanh , bàn tay ra sức cọ sát lên người hắn , hi vọng nhiễm linh khí của hắn mà lấy lại được chút trình tiết

Hành động quái gở của Hạ Nghi làm Mất Xanh buồn cười trong lòng , hắn nhẹ nhàng xoa xoa mặt cô , đã lâu không thấy hắn cũng rất nhớ , không phải vì có chuyện thật lòng hắn không muốn xa thiên thần nhỏ này lâu như vậy

“Mất xanh ! Mất xanh , anh đi đâu mà lâu quá thấy” . Hạ Nghi Vừa cọ vừa nghiêng đầu hỏi

“Ngoan !!! Gọi anh Lục Đình ” . Mặc dù mất xanh chỉ mới tám tuổi nhưng thân thể hắn phát triển cao to hơn những đứa trẻ cùng trần lứa , hắn cúi người bế Hạ Nghi khỏi xe lăn

“Đình ca , anh đi đâu mà lâu vậy” . Điều chỉnh tư thế thích hợp để giảm bớt trọng lượng cho Mất xanh , Hạ Nghi lú lú hỏi

Thân thể Tiểu Hạ Nghiên không được tính là mập mạp to lớn , Lục Đình thoải mái ôm cô dễ lên xích đu gần đó , đẩy nhẹ Hạ Nghi , hắn thoải mái cười nói

“Có chút chuyện phải về mợ , Tiểu Nghiên nhớ anh sao?”

“Nhớ !!! Nhớ chết đi được” . Hạ Nghi ngồi trên xích đu vui vẻ hưởng thụ phục vụ của Lục Đình

“Anh cũng rất nhớ Tiểu Nghiên , có quà cho em đây” . Mò tay vào túi áo , Lục Đình lấy ra chiếc kẹp tóc bằng đá màu hồng ngọc gắn lên mái tóc mềm mại đen bóng của cô

“Woa !!! Đẹp nga ... Cám ơn Đình ca” . Hạ Nghi thích thú sờ sờ kẹp tóc trên đầu , cô rất thích mấy thứ lấp lánh bé xíu này

“Em cũng có quà cho anh nè” . Hạ Nghi lấy kẹp tóc màu vàng nhạt trong túi đưa cho Lục Đình

“Sao em có được nó ...” . Lục Đình ngạc nhiên nhìn kẹp tóc trên tay , hắn đã tìm nó rất lâu lại không biết thì ra Hạ Nghi đang giữ nó

“Nhặt được , lúc anh bị đám nhóc kia bắt nạt em đã nhặt được”

“Cám ơn em ...” . Lục Đình áp áp nhìn Hạ Nghi , thứ này là di vật duy nhất mẹ hắn để lại , mất nó quả thật rất đáng tiếc

“Đình ca , đi ăn cơm đi , em đói ...” . Hạ Nghi xoa xoa bụng ngả đầu phía sau kêu gào

“Anh làm cơm cho em đây , ăn thử đi” . Lục Đình đi lại chỗ xe lăn , cầm lấy túi cạnh đó trái thăm lấy com hộp hắn tự tay làm cho Hạ Nghi

“Ngon nga !!! ...” . Ăn thử một miếng bò xào ớt , mắt Hạ Nghi tỏa sáng , cô điên cuồng gấp thức ăn nhét vào miệng , làm cho hai má phình lên đáng yêu

“Từ từ thôi ,ai dành mắt của em đâu” . Lục Dĩnh yêu thương lấy khăn giúp cô khước miệng lau miệng

Lục Dĩnh , Hạ Nghi vui vẻ ăn trưa cùng nhau . Hạ Hoàng Lãnh bên này thì không được vui vẻ cho lắm , Dao Đình Đình dạo này thích bám dính lấy hần , hần thừa nhận là hần thích cô nàng và cũng có ý định qua lại . Mà cô nàng này lại dính người quá mức

Chỉ cần hần vào trường , Dao Đình Đình đều có mặt cạnh hần mọi lúc mọi nơi , thậm chí đi vệ sinh cô nàng cũng đứng ngoài chờ hần , thích thì thích thật chứ dính người vậy ,Hạ Hoàng Lãnh hần không nuốt nổi

“Cậu có thể cách tớ một chút không ...” . Hạ Hoàng Lãnh khó chịu nói

“Tại sao ? Chúng ta cả ngày chỉ có thời điểm này mới có thể ở cạnh nhau , sao cậu lại muốn cách xa tớ” . Dao Đình Đình uất ức muốn khóc nhìn hần

“Tớ không thích người khác quá gần mình ...” . Hạ Hoàng Lãnh không tiếng động nhích người một khoảng

“Cậu ... Nhưng như thế thì làm sao giống người yêu chứ” . Dao Đình Đình bất mãn xích gần

“Người yêu , cậu trở thành người yêu tớ lúc nào , sao tớ lại không biết” . Uống ngụm nước nhỏ , Hạ Hoàng Lãnh lạnh nhạt hỏi , hần không biết từ lúc nào cô nàng này đã trở thành người yêu của hần

“Cậu ... Cậu ... Không phải cậu thích tớ sao” . Dao Đình Đình ngượng ngùng nắm góc váy vò vò

“Đúng là thích nhưng tớ chưa nói là cậu sẽ trở thành người yêu của tớ” . Lạnh mắt nhìn cô nàng tự mình đa tình , hần thật hết nói nổi .

Dao Đình Đình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàng Lãnh , cô ta không thể tin rằng hần có thể nói như thế với mình , cô ta tin chắc mình đã nắm chắc Hạ Hoàng Lãnh trong tay . Từ lúc bước vào trường , cô ta được dặn phải tiếp cận Hạ Hoàng Cảnh bằng mọi cách , cố gắng trở thành người yêu hần chỉ như vậy sự nghiệp của cha cô ta mới có cơ hội thăng tiến

Cha Dao Đình Đình , Dao Tịnh là cấp dưới của Hạ Quốc Bắc , ông ta theo Hạ Quốc Bắc từ khi mới lập nghiệp tuy hiện tại đạt được vị trí vững vàng trong công ty , hần vẫn không hài lòng , mong muốn con gái leo lên vị trí bà Hạ tương lai hần không tiếc mọi cách đưa con vào trường Tư Hoa

Hạ Hoàng Lãnh chán chường trước biểu hiện của Dao Đình Đình , lúc đầu hần thấy nó rất đáng yêu , bây giờ lại thấy nó xấu xí hơn bao giờ hết . Con người luôn vì danh lợi mà đánh mất bản thân , Dao Đình Đình mà hần biết trước đây , trong sáng lương thiện như ánh nắng hóa ra tất cả đều là giả tạo

Lục Dĩnh vui vẻ công Hạ Nghi đến nhà ăn mua nước uống , hần sơ suất quên mất phải chuẩn bị nước cho cô kết quả ăn xong lại không có nước uống mà món hần nấu lại khá cay , Hạ Nghi nước mắt ngân ngấn tủi thân nhìn hần , hần cảm thấy thật tự hào , thì ra cảm giác được người khác dựa dẫm là như vậy

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Hai người tí tón vào nhà ăn , không khí xung quanh bỗng chốc đóng băng , vạn vật chìm vào yên tĩnh , kẻ thù gặp nhau mắt đỏ như máu . Hạ Nghi , Lâm Úc kẻ thù không bao giờ muốn hít chung một bầu không khí cuối cùng cũng đụng nhau

Lục Dĩnh công Hạ Nghi , Lâm Úc ôm eo người đẹp Ninh Tịnh , kẻ vào người ra , bốn mắt nhìn nhau bắn lửa điện . Hạ Nghi nhếch mép nhìn Lâm Úc

“Ô !!!! Đây chẳng phải Lâm đại thiếu gia sao , anh được thả ra khỏi lồng rồi hử , chu choa oi , sao dạo này gầy thế ! Không được cho ăn từ tể à” . Lão nương rủa chết người , nghe đâu từ hôm gây chuyện đến nay Lâm Úc bị Lâm Hạo đóng cổng nhốt ở nhà , đến giờ mới được thả . Xem ra vẫn còn có tinh thần chán

“Con ranh kia ! Mày dám ăn nói với tao như vậy hả?” . Lâm Úc máu nóng tràn não , mấy tháng qua hần bị cha mình nhốt trong nhà không cho ra khỏi cửa , bà nội phải khóc lóc cầu xin , cha mới cho hần đi học lại . Tất cả tại con ranh trước mắt này , Lâm Úc nghiêng răng Nghiến lợi ra sức trừng ...Ông trừng chết mày ...

“Lâm đại thiếu gia ! Hình như ngài chưa thấm thía được bài học lần trước nhĩ” . Hạ Nghi ngoáy ngoáy lỗ tai , bắn cục đất vừa cạy được vào người Lâm Úc , hần sợ hãi bật ngược ra sau

“Mày .... Tốt ! Tao chống mắt lên xem mày kiêu ngạo được bao lâu” . Lâm Úc chán ghét phui phui người , con hoang vẫn cứ là con hoang , xem mày kiêu ngạo được tới chừng nào

“Tốt !!! Lão nương chống mắt lên xem người chống mắt được bao lâu” . Hạ Nghi chống cằm lên vai Lục Dĩnh nháy nháy mắt trêu chọc Lâm Úc

Lâm Úc tức đến mặt mày tím tái, mắt bắn lửa về phía Hạ Nghi, cha hắn đã dạn không được đụng chạm đến người nhà họ Hạ, hiện nhà họ Lâm đang có dự định chen chân vào thị trường trà xuất khẩu ra sang nước ngoài, hắn không thể để cho Hạ Quốc Bắc có cơ hội lần nữa, bức bối đã ghé đi ra ngoài trong lòng Lâm Úc rồi chết Hạ Nghi

“Tiểu Nghiên ! Không được nói tục”. Hạ Hoàng Lãnh bất thành linh xuất hiện đằng sau, hai người Lục Đình, Hạ Nghi giật bắn nhảy xa vài bước.

Hạ Hoàng Lãnh cau mày nhìn Lục Đình cồng Hạ Nghi, hắn khó chịu đi đến giật lấy Hạ Nghi từ trên lưng Lục Đình, Lục Đình bình ổn né tránh Hạ Hoàng Lãnh. Hắn không vui ngược nhìn Hạ Hoàng Lãnh, dáng người Lục Đình thấp bé hơn Hạ Hoàng Lãnh rất nhiều tuy nhiên khí thế của hắn không hề thua kém Hạ Hoàng Lãnh

Hạ Nghi nhìn Hạ Hoàng Lãnh không ngừng bắn khí lạnh, cô cảm thấy cả người không thoải mái nhất là ánh mắt không mấy thân thiện của hắn nhìn Lục Đình. Chuyển tầm mắt lên người Hạ Nghi, Hạ Hoàng Lãnh bỗng cười dịu dàng

“Tiểu Nghiên !!! Đến anh ôm em ngaaaaaa.....”. Âm cuối kéo dài ý tứ, Hạ Nghi hoang mang nhìn nụ cười chồn chột tết gà của hắn, cảm thấy nếu như mình không để cho hắn ôm thì tới nay ngay cả trinh tiết cũng không giữ được mất

“Anh hai !!! Không...Không cần đâu, em... Em có thể tự ngồi xe lăn của mình. Đình ca tử, mau mang xe giá đến cho bốn cung !!!”. Hạ Nghi vỗ bốp lên vai Lục Đình ra lệnh

Lục Đình nhìn khí khái bề vệ của Hạ Nghi, cười phì. Hắn dịu dàng để cô lên ghế, chạy đi lấy xe lăn, Hạ Hoàng Lãnh ý tứ nhìn bóng người Lục Đình đi xa, ưu nhã đi lại ghé bé Hạ Nghi ngồi vào lòng mình, luồn tay vào mớ tóc tơ mềm mại của cô thỏa mãn thờ dài

Hạ Nghi nhìn hành động biến thái không kiêng dè của Hạ Hoàng Lãnh, thầm khinh bỉ hắn vạn lần. Hạ Hoàng Lãnh cúi người hôn khắp mặt Hạ Nghi tuyên bố chủ quyền

Dao Đình Đình nhìn cô bé con như búp bê trong lòng Hạ Hoàng Lãnh, ganh tỵ chết được. Phàm là phụ nữ, đều có bản năng điên cuồng với vật đẹp đẽ, tinh xảo. Dao Đình Đình cũng như thế, cô ta yêu thích Hạ Nghi dù rằng vẫn ganh tỵ Hạ Nghi dành được sự chú ý của Hạ Hoàng Lãnh.

Dao Đình Đình lại gần ngồi cạnh Hạ Hoàng Lãnh, cô ta yêu thích nắm tay sờ má Hạ Nghi, thỉnh thoảng còn đùa nghịch tóc cô. Hạ Hoàng Lãnh khó chịu hất tay Dao Đình Đình, con sư tử nổi giận khi có kẻ dám dòm ngó con mồi của nó. Hạ Hoàng Lãnh không thích bất kỳ ai chạm vào Hạ Nghi

“Cậu sao thế Hoàng Lãnh ?! !”. Dao Đình Đình khó chịu trước thái độ của Hạ Hoàng Lãnh, ban nãy hắn làm cô mất mặt trước mọi người bây giờ còn không cho cô đụng vào Hạ Nghi là muốn làm cô mất mặt nữa ư

“Con bé không thích người lạ đụng vào nó, đứng không tiểu Nghiên?”. Hạ Hoàng Lãnh yêu chiều vuốt gương mặt mịn phấn, ánh mắt đe dọa nhìn Hạ Nghi

~>”<~ .... Tôi có thể nói “Không” chứ ? Mặc dù tôi không thích có người sờ tôi như sờ hiện vật... Ít ra nó vẫn tốt hơn tên biến thái này sờ gáy vạn lần. Hạ Nghi đau khổ quay đầu thể hiện bất mãn của mình

“đấy !!? Cậu xem...” Hạ Hoàng Lãnh hài lòng, yêu thương hôn Hạ Nghi vài cái

Dao Đình Đình cứng họng trước hai anh em nhà này, kẻ tung người hứng, coi cô là không khí chắc !?. Tức giận, xấu hổ, cô ta dùng dằng đứng dậy bỏ đi, thật ra cô ta chỉ muốn Hạ Hoàng Lãnh đuổi theo xin lỗi chỉ tiếc cô ta đã đánh giá cao giá trị của mình trong mắt Hạ Hoàng Lãnh

Dao Đình Đình bỏ đi không lâu thì một học sinh hót hải chạy đến nhà ăn hết to

“Có người chết mấy cậu ơi !? Nhà vệ sinh nữ khối trung học, ban ba, lớp mười. Tới nhanh đi, không người ta dọn xác là khỏi xem đó”. Cậu học sinh hét sức nhiệt tình giới thiệu địa điểm, thời gian tham quan xác chết cho đồng học

Hạ Nghi ngã ngửa trước màn giới thiệu đặc sắc của cậu trai kia, xác chết mà hắn làm như đồ giảm giá, đi mau kéo hết. Mọi người trong nhà ăn “Ồ” một tiếng, sau đó như mấy bác gái tranh đồ giảm giá, nhao nhao chạy đến địa chỉ cậu bạn cho, thoáng chốc nhà ăn vắng tanh như nhà xác

Bác gái phòng bếp cảm ngưỡng mức canh cần răng oán thầm hận “Đáng chết, người ta cũng muốn xem”

Thật hết nói nổi, Hạ Nghi ngửa đầu nhìn Hạ Hoàng Lãnh vẫn say sưa thắt tóc cho cô, tên điên này dạo gần đây có thêm sở thích mới. Hắn lên mạng tìm hiểu nhiều kiểu thắt tóc cho bé gái rồi mỗi ngày đi học đều làm cho cô, tối về tắm xong lại thắt tiếp, gần nhất làm da đầu Hạ Nghi đau nhức gần chết

“Anh !!! Đi coi xác chết đi”. Hạ Nghi hiểu kỳ muốn chết, cô muốn đi xem, nhưng lại không muốn chọc đến con thú dữ này, hắn mà điên lên cần cho một phát là chết tươi

“Xác chết có gì mà coi, tôi về anh mở phim ma cho coi, tha hồ mà ngắm”. Không quan tâm Hạ Nghi, Hạ Hoàng Lãnh chuyên tâm vào sự nghiệp thắt tóc vĩ đại của mình

Hạ Nghi bĩu môi bất mãn, cô mong ngóng nhìn ra cửa, sao Mất Xanh đi lấy xe lăn cho cô lâu rồi còn chưa về, chỉ có Mất Xanh là ngoan ngoãn nghe lời cô. Cô muốn hắn dắt mình đi coi cái xác chết kia, bức bối chống cảm chờ đợi

Hạ Nghi mỏi mắt mong ngóng Lục Đình mà vẫn chưa thấy hắn, Hạ Nghi mím môi lo lắng, không phải hắn xảy ra chuyện gì chứ, dù sao lần đầu cô gặp



hắn cũng là lúc hắn bị bắt nạt , chẳng lẽ lại bị bắt nạt

Hạ Nghi lòng như lửa đốt, nhìn chăm chăm cửa ra vào . Bóng người đẩy xe lăn thanh nhã bước vào , Hạ Nghi vui mừng như bắt được vàng , vẫy vẫy tay với Lục Đình

Hạ Hoàng Lãnh bức bội nhìn thái độ Hạ Nghi dành cho Lục Đình , sao hắn không thấy cô vui vẻ như vậy khi thấy hắn , khó chịu siết chặt cô vào lòng , hắn muốn tuyên bố chủ quyền với tên Lục Đình kia

“ Đình ca !! Đình ca có xác chết ở nhà vệ sinh nữ , ban ba khối trung học , mình đi coi đi” . Hạ Nghi nhao nhao nhào vào lòng Lục Đình , khổ nỗi Hạ Hoàng Lãnh siết chặt quá , cô không thể nào nhào qua được

“ Hừ !!! Anh đưa em đi coi cũng được ,cần gì tới nó” . Hạ Hoàng Lãnh hừ lạnh bẻ Hạ Nghi lách qua Lục Đình đi ra cửa

Tên nào vừa mới nói thứ đó có gì hay mà xem , bây giờ lật lọng nói khác , Hạ Nghi lẻ mắt nhìn thái độ thay đổi xoay xoi của Hạ Hoàng Lãnh

“ Đình ca !!! Đi chung đi , mọi người đều đến đó rồi” . Hạ Nghi với với nắm góc áo Lục Đình lôi đi

Lục Đình lắc đầu cười nhẹ , đẩy xe đi theo anh em họ Hạ . Mọi người trong trường đã sớm vây kín khu vực nhà vệ sinh nữ , xung quanh toàn người là người , xác chết thì không thấy đâu chỉ thấy bọn cô sắp bị cái đám hóng chuyện này đè chết

Hạ Hoàng Lãnh để Hạ Nghi ngồi lên cổ để tránh cô bị người khác đè ép , Lục Đình thì hay rồi , hắn bị đám người kia ép bẹp dí , khó khăn chen chúc đoàn người Hạ Nghi cũng vuron lên vị trí đầu bảng

Cảnh tượng trong nhà vệ sinh đáng sợ vô cùng , máu bắn be bét lên tường và bồn rửa tay . Hiện trường vẫn chưa được dọn dẹp ,để tránh phá hủy bằng chứng nhà trường huy động lượng lớn bảo vệ vây quanh trấn áp lũ học sinh lăm chuyện

Ngồi trên vai Hạ Hoàng Lãnh , Hạ Nghi có thể thấy hết mọi việc bên trong , thân thể nữ sinh bê bết máu nằm trên sàn nhà vệ sinh , váy bị tốc cao quần lót bị xé rách , bộ phận bên dưới bị hành hạ thê thảm , mặt cô ta bị rạch thành dấu X to tướng , tóc tai rũ rượi , cánh tay đầy những vết thâm tím , có dấu hiệu bị cào mạnh

Trên người bị đâm vô số vết thương lớn nhỏ , vết thương trí mạng có lẽ nằm ở tim vì nó có vẻ sâu hơn những nơi khác và máu gần khu vực đó cũng mới hơn , Hạ Nghi cau mày nhìn hiện trường , ai lại độc ác đến vậy , cường hiếp xong còn hành hạ dã man đến chết

Mùi máu tanh xộc vào mũi khiến mọi người gần đó đều cau mày bịt mũi , Hạ Hoàng Lãnh ngẩng đầu nhìn Hạ Nghi đang chăm chú nhìn vào hiện trường , thấy cô cau chặt mày , mím môi kiên nghị , mặt thoáng chút trắng xanh ,

hắn nghĩ cô khó chịu bèn vội đưa cô khỏi nhà vệ sinh

Lục Đình dõi mắt theo Hạ Nghi , từ sau vụ án trong rừng cây , một phần nào đó trong bắt đầu ý lại vào cô , hắn không biết cô sẽ tham gia vào vụ án này hay không nhưng chỉ cần có muốn , hắn luôn sẵn sàng bên cạnh .

Cùng nhau rời khỏi hiện trường , suốt đoạn đường ba người trầm mặc chìm trong suy nghĩ riêng . Hạ Hoàng Lãnh lo lắng cho Hạ Nghi , an ninh trong trường bây giờ quá lỏng lẻo , để cho học sinh chết trong chính trường học của mình , lần này Tư Hoa chắc sẽ vướng vào rắc rối lớn

Trường danh tiếng lại để chuyện như vậy xảy ra trong trường , mà học sinh đều là con nhà quyền quý , nếu không có câu trả lời thích đáng , Tư Hoa chỉ sợ phải đóng cửa , hắn phải đem chuyện này báo cho Hạ Quốc Bắc để ông mau chóng sắp xếp dù sao Tư Hoa cũng có cổ phần của Hạ gia

Hạ Nghi cắn môi , cô cảm thấy chuyện này có gì đó rất lạ . Tư Hoa không phải trường bình thường , trường quý tộc của cả nước không phải ai muốn cũng có tự tiện ra vào . Vậy chỉ có thể là người trong trường làm , là ai cả gan làm điều man rợ như vậy giữa ban ngày , trên dưới Tư Hoa không ít hơn hai ngàn người

Chỉ riêng đội ngũ giáo viên đã hùng hậu hơn hai trăm người . Học sinh trên dưới các khối cũng phải hơn mười ngàn . Khuôn viên trường rộng bằng bốn lần sân vận động quốc gia , mỗi ngày đều có đội ngũ bảo vệ đi tuần tra xung quanh nhằm đảm bảo an toàn cho các học sinh , khắp nơi đều được lắp camera an ninh ,ra vào trong trường đều cần có thẻ nhân viên , trường lại chỉ có 1 cổng ra vào duy nhất , An ninh trong trường được thắt chặt tuyệt đối

Con sói nào có thể vượt qua mọi rào cản để thực hiện hành vi căm thù của mình . Hạ Nghi bội phục nó sát đất , dưới mí mắt của trăm ngàn cái máy camera an ninh , đội ngũ bảo vệ hùng hậu , lại có thể ung dung giết người hiếp dâm tàn bạo như vậy

Lục Đình lại suy nghĩ khác , vụ giết người lần này không đơn giản chỉ là giết người. Tư Hoa là trường quý tộc nổi tiếng không chỉ vì chất lượng giảng dạy mà nó còn là ngôi trường đầu tư chung của doanh nhân nổi tiếng trong bốn tỉnh lớn của cả nước , sở dĩ nó có được thành công như hôm nay một phần cũng nhờ sau lưng có sự chống đỡ của các doanh nhân này

Nếu lần này Tư Hoa không thể giải quyết êm đẹp chuyện này , thì khả năng đóng cửa không còn xa , Tư Hoa đóng cửa sẽ liên lụy đến rất nhiều người . Nhà họ Lục của hắn tuy là kinh doanh chủ yếu ở nước ngoài nhưng năm vừa rồi cũng đã đầu tư không ít vào trường , là ai muốn phá vỡ cân bằng được tạo ra giữa các doanh nhân lớn

Thương trường cũng như chiến trường , kẻ yếu luôn phải dựa dẫm kẻ mạnh , Tư Hoa được gia chủ của các gia tộc kinh doanh lớn thiết lập nhằm cân bằng lực lượng của đối thủ , mà trong đó hôn nhân là nền tảng vững chắc kìm chân họ , bao đời qua Tư Hoa đã đào tạo ra vô số thế hệ doanh nhân trẻ

Họ trẻ, họ cần hậu phương vững chắc cho sự nghiệp, Tư Hoa là nơi thích hợp để tuyển chọn. Mỗi năm Tư Hoa thu về cho kho bạc đất nước một lượng thuế không hề nhỏ, nếu Tư Hoa sụp đổ, tương đương mất đi một miếng thịt béo, tin chắc rằng các chính trị gia sẽ không để điều này xảy ra

Vụ án giết người ở Tư Hoa gây chấn động cả nước, vì lo cho an toàn con em mình, những gia đình giàu có không ngừng yêu cầu Tư Hoa cho lũ trẻ nghỉ học cho đến khi vụ án được điều tra xong, không còn cách nào khác Tư Hoa buộc phải cho học sinh nghỉ học dài hạn

Hạ Hoàng Lãnh đưa Hạ Nghi về nhà, lập tức lên thư phòng báo cáo tình hình cho Hạ Quốc Bắc, nhà họ Hạ đã đầu tư không ít vào Tư Hoa chỉ cần một biến động nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến họ

Hạ Nghi buồn chán lẫn xe về phòng ngủ, mấy tháng qua cô đều ngủ chung với Hạ Hoàng Lãnh, bây giờ trở về phòng có chút không quen. Trịnh Bình đã mang thai được bốn tháng, vì không phải thai đầu nên bụng bà ta có vẻ to và sệ hơn rất nhiều so với lúc mang thai Hạ Nghiên

Trịnh Bình vác bụng khệ nệ gõ phòng Hạ Nghi, từ lúc vào sống trong thân xác Hạ Nghiên, Hạ Nghi chẳng mấy khi gặp gỡ trò chuyện với Trịnh Bình, hôm nay bà ta lại đến phòng cô, kỳ lạ

“Tiểu Nghiên, mẹ nghe nói trong trường con có học sinh bị giết, là thật sao”. Trịnh Bình ngồi lên giường hiếu kỳ hỏi

“Dạ... Là chị lớp mười, ban ba khối trung học”. Hạ Nghi ôm bác gấu tỏ nghiêng đầu trả lời

“Mẹ nghe cha nói trường sẽ cho bọn con nghỉ dài hạn đến khi vụ án được điều tra, vậy nên mấy ngày sắp tới con nên đi vật lý trị liệu nhiều hơn, mỗi tuần chỉ đi hai ngày thì đến bao giờ mới có thể đi lại” Trịnh Bình vuốt đầu cô

Hạ Nghi tròn mắt nhìn Trịnh Bình, mặt trời mọc đằng tây hay sao mà Trịnh Bình lại quan tâm đến cô thế này?! Bình thường chỉ nhìn cô thôi mà bà ta đã mất kiên nhẫn chứ đừng nói gì là quan tâm đến sức khỏe của cô

“Con phải sớm đi lại được, con gái mẹ xinh xắn như thế này lỡ như tàn phế cả đời thì ai sẽ dám lấy con đây, con phải mau chóng khỏe lại rồi lấy một ông chồng giàu có để còn giúp đỡ em con sau này, hiểu không?”

Hóa ra sợ phải nuôi kẻ tàn phế, Trịnh Bình ơi là Trịnh Bình, con gái chưa lớn mà bà đã mong bán nó đi rồi sao. Tim Hạ Nghi đau nhói, cô biết đây không phải cảm xúc của mình, tiểu Hạ Nghiên rất yêu thương mẹ, dù bà ta có đốn mạt cỡ nào thì trong mắt mỗi đứa bé mẹ vẫn là thiên thần mà con yêu quý nhất

Xoa xoa trái tim đang đau nhức, Hạ Nghi mỉm cười trong veo đáp lời

“Dạ, con đã biết ạ”

“Ngoan, nghỉ ngơi đi” Trịnh Bình vác bụng bầu, mang theo tâm trạng hài lòng rời khỏi phòng

Nụ cười trên mặt Hạ Nghi tắt ngấm, vẻ mặt cô băng lạnh, hờ hững. Nghĩ đến Hạ Nghiên rồi đến tiểu Hạ Nghiên, Hạ Nghi buồn bã đóng mắt. Dù lớn hay nhỏ vẫn không thể dành được tình yêu cho riêng mình, tôi phải làm sao với mẹ của cô đây Hạ Nghiên, để mặc bà ta sống chết hay cứu giúp bà ta để an ủi linh hồn tiểu Nghiên

Hạ Nghi biết ngày Trịnh Bình sanh con cũng là ngày bà ta phải chết, tính đến thời điểm hiện tại, bữa tiệc mừng Trịnh Bình mang thai cũng sắp đến.

Hạ Quốc Bắc dự định sẽ làm sớm hơn nhưng do sức khỏe Trịnh Bình yếu, đành phải dời ngày, tính ra cũng còn hai ngày nữa thôi

Hạ Hoàng Lãnh xong việc ở thư phòng thì tạt ngang phòng Hạ Nghi ôm cô về phòng mình, Hạ Nghi đang mơ màng ngủ, cảm giác có người ôm mình cô thuận thế dựa vào. Hạ Hoàng Lãnh đắp chăn cho Hạ Nghi đầu đó thì vào phòng tắm

Trầm mình dưới dòng nước ấm áp, hần hoi tưởng lại lời nói của Hạ Quốc Bắc

<< Có kẻ muốn phá vỡ cân bằng trong giới thương trường, mà Tư Hoa là nơi hấn nhả vào, cha đã cho người điều tra thông tin bạn học đã chết của con, là con gái của doanh nhân mới phát lên gần đây, không có gia thế quá sâu xa, rất thích hợp để xuống tay. Tình hình hiện tại Tư Hoa đang thất thế, các nhà giàu khác đang dần rút vốn khỏi nó, thật lòng cha không muốn rút vốn về vì nếu Tư Hoa thật sự vượt qua được lần này, chúng ta sẽ là cổ đông lớn nhất của nó, con cũng biết Tư Hoa gốc rễ sâu xa, mối quan hệ của nó có thể ảnh hưởng đến giới chính trị ít nhiều, là thương nhân chúng ta cần nhất là sự hỗ trợ của giới cầm quyền, nếu có thể giúp Tư Hoa vượt qua lần này với mối quan hệ của nó sẽ giúp chúng ta rất nhiều trong thương trường>>

<< Ý cha là không những không rút vốn về, còn giúp Tư Hoa vượt qua khó khăn sắp tới, cho Tư Hoa một ân tình là cho chúng ta một cơ hội tiến vào giới chính trị>>

<< Đúng, từ lâu ta đã muốn tham gia ứng cử, nhà họ Hạ tuy là thương nhân lâu đời nhưng trong chúng ta lại không tham gia vào chính trị, muốn bước chân vào cần có hậu thuẫn vững chắc, Tư Hoa là nơi đã đào tạo ra biết bao chính trị gia nổi tiếng, danh tiếng của nó trong giới chính trị ảnh hưởng cũng rất lớn, chỉ cần chúng ta nắm phần đông cổ phần của Tư Hoa, ta không tin Trịnh Từ An không ủng hộ chúng ta>>. (P/s: Trịnh Từ An là hiệu trưởng trường Tư Hoa)

Lòng tham của con người luôn vô hạn, Hạ Hoàng Lãnh sớm biết Hạ Quốc Bắc không hề hài lòng với vị trí hiện tại, ông ta muốn vươn cao hơn bây giờ, mà chính trị là đấu trường không có điểm dừng. Có câu “Dân không đấu với quan”, nhà họ Hạ dù giàu có bao nhiêu thì vĩnh viễn cũng không thể so với

những người làm trong giới chính trị . Hạ Hoàng Lãnh cười nhạt , với sự thông minh của Hạ Quốc Bắc thì việc ông ta chen chân vào giới chính trị chỉ là sớm muộn thôi

Bỏ một số tiền để mua ủng hộ của Tư Hoa , lần giao dịch này cũng quá lời rồi , còn vụ án ở trường học , hẳn tin với thủ đoạn của Hạ Quốc Bắc , vụ án sẽ sớm có trả lời với công chúng , dù phải hay không phải hung thủ thực sự thì ai sẽ quan tâm chứ , chỉ cần cứu Tư Hoa khỏi lần này , Hạ Quốc Bắc đạt được mục đích ai còn quan tâm tới nó

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Chương 13.2

....Lục gia ....

“Con nói Tư Hoa có án mạng ?” . Lục Tư Chính nhíu mày nhìn Lục Đình hỏi

“Vâng ạ !!! Là nữ sinh lớp mười , ban ba , khối trung học . Nhìn sơ có thể kết luận là bị cưỡng hiếp, hung thủ còn tàn nhẫn hủy hoại gương mặt và tra tấn đến chết” Lục Đình nghiêm nghị nói , biểu cảm hoàn toàn không phù hợp với gương mặt cậu bé

“Kẻ nào lại cả gan làm điều ấy ở trong trường vào ban ngày kia chứ , huống chi Tư Hoa lại không phải trường bình thường” . Châm điều thuốc , Lục Tư Chính suy tư , khói thuốc lượn lờ khiến gương mặt sắc cạnh của ông ta càng thêm mờ hồ

“Con đoán có người muốn phá vỡ cân bằng trong giới thương trường mà Tư Hoa là mục tiêu của chúng” .

“Cũng không hẳn , Tư Hoa mặc dù được lập ra để cân bằng thế lực trong thương trường nhưng nó cũng là tâm điểm trong giới chính trị , Tư Hoa sản sinh ra bao thế hệ Chính Trị gia quyền lực , Tư Hoa không chỉ đơn giản là một ngôi trường quý tộc bình thường , ta nghĩ có kẻ muốn hạ bệ danh tiếng của Tư Hoa để làm giảm ảnh hưởng của nó trong giới Chính trị”

“Nhưng hầu hết những người học trong Tư Hoa đều là con nhà quyền quý , chuyện xảy ra lần này liệu họ có thể tiếp tục cho con mình học trong đó nữa không? Như thế chẳng khác nào đẩy Tư Hoa vào góc chết thừa cha”

“Không , Tư Hoa sẽ không sụp đổ dễ dàng như thế , cốt lõi của nó đã ăn sâu vào bao thế hệ . Chuyện lần này sẽ có người giúp Tư Hoa giải quyết ổn thỏa , chỉ vài ngày nữa thôi hung thủ sẽ được tìm ra rất nhanh ”

“Như thế không quá vô lý sao thừa cha ? Liệu mọi người sẽ tin”

“Mọi người bắt buộc phải tin , vì nó là Tư Hoa , mọi người không có quyền lựa chọn , nhưng ít nhiều chuyện lần này sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ với danh tiếng Tư Hoa”

“Con đã hiểu thừa cha” Lục Đình vẻ mặt hiểu rõ gật đầu

Muốn chặt một cây đại thụ thần không biết quỷ không hay, không phải việc có thể làm trong một hai ngày ,mà cần phải từng chút từng chút nhỏ từng gốc rễ của nó , âm thầm lặng lẽ , đến lúc có người phát hiện ra , cây đại thụ ấy chỉ còn cái vỏ rỗng tuếch

.....Trịnh gia ....

Trịnh Từ An nắm chặt mảnh giấy báo cáo trong tay , ông ta rất tức giận hất tung mọi thứ trên bàn làm việc . Sáng nay bên cục cảnh sát đã gửi báo cáo phân tích vụ án cho ông ta , con giận này ông ta không cách nào nuốt trôi

Thế hệ bao đời Trịnh gia vẫn luôn canh giữ Tư Hoa như bảo vật gia truyền . Học trò ông ta có thể nói trải dài khắp cả nước . Vài người hiện tại đang nắm giữ chức vụ quan trọng trong giới chính trị

Có kẻ cả gan động lên đầu thái tử , nếu lần này Trịnh Từ An bỏ qua há có thể để cho kẻ đó được thỏa ý nguyện . Trịnh Từ An ngồi phịch lên ghế đầu trong phòng sách , trầm tư suy nghĩ

Các nhà đầu tư đang có động thái rút vốn , nếu tình trạng này tiếp diễn Tư

Hoa sợ sẽ không trụ nổi , bao nhiêu năm qua Tư Hoa luôn đứng vững vàng trong ngành giáo dục , nếu vì chuyện lần này ảnh hưởng danh tiếng của nó , Trịnh Từ An ông có tự sát cũng không đến hết tội với gia tộc

Hạ Quốc Bắc đã đánh tiếng muốn mua lại số cổ phần mà các nhà đầu tư kia muốn bán , Trịnh Từ An sao không hiểu ý định của ông ta , trở thành cổ đông lớn nhất của Tư Hoa không phải chuyện một ngày hai ngày có thể làm . Nhờ chuyện lần này đã giúp Hạ Quốc Bắc cá kiếm được món hời

Tư Hoa sẽ không sụp đổ dễ dàng như các cổ đông nghĩ , nó vẫn sẽ đứng vững nhưng sức ảnh hưởng sẽ không như trước .Sáng nay nhận được báo cáo vụ án đã tìm ra hung thủ sát hại cô nữ sinh kia , ông ta biết chuyện này

không đơn giản kết thúc qua loa như vậy ,có kẻ đứng sau giúp ông ta giải quyết rắc rối , không cần nghĩ cũng biết kẻ đó là ai

Ông ta không hiểu vì sao Hạ Quốc Bắc phải làm như vậy , cổ phần ông ta có thể dùng tiền mua mà không cần hỏi ý ông , chẳng lẽ Hạ Quốc Bắc không đơn giản chỉ muốn trở thành cổ đông lớn nhất , nghĩ đến điều kia , mặt Trịnh Từ An thoát cái tái xanh

-----Hạ gia-----

Quản gia hứng trí bưng bưng trang điểm cho búp bê Hạ Nghi , dạ tiệc tối nay rất quan trọng với cô , bởi lần này Hạ Quốc Bắc sẽ giới thiệu cô với mọi người dưới tư cách là con gái

Hạ Hoàng Lãnh cau mày nhìn quản gia loay hoay trang điểm cho Hạ Nghi , từ lúc lão bắt đầu chạm vào Hạ Nghi hẳn đã luôn khó chịu . không còn cách nào khác , ai biểu quản gia được coi trọng nhất trong nhà , hẳn đành cắn răng nhịn xuống

Hạ Hoàng Lãnh hôm nay mặc áo sơ mi trắng , cổ tay áo xắn cao kết hợp cùng quần kaki màu ghi , ống quần xắn lên qua mắt cá , chân mang giày lười cùng tóc chải ngược hất ra phía sau , trang phục dã ngoại này hoàn toàn không phù hợp với không khí bữa tiệc

Quản gia thay cho Hạ Nghi bộ váy lụa màu trắng ,ngắn ngang đầu gối , tầng tầng lớp lớp lụa tạo cảm giác bông bênh , váy trễ vai vừa vặn thân hình bé nhỏ của cô , điểm nhấn là chiếc vòng cổ bằng đá hồng ngọc , hoa tai cùng màu , vòng cổ hoa tai lấy cảm hứng từ cỏ cây , hoa lá đan xen đẹp mắt . Mang đôi giày lụa màu trắng , mái tóc được thắt kiểu đuôi cá , đầu đội vòng hoa. Hạ Nghi như thiên thần bước ra từ trong bức tranh châu âu

Hạ Hoàng Lãnh trở mặt nhìn tạo hình quản gia làm Hạ Nghi , hẳn cảm thấy rất vừa lòng , lão quản gia mặc dù đã già nhưng khiếu thẩm mỹ của ông ta không hề thua kém giới thiết kế thời trang là bao

Nhìn chính mình trong gương , Hạ Nghi ghen lời ,cô biết tiểu Nghiên rất xinh đẹp nhưng xinh đẹp đến ngệt thở như vậy thì lần đầu có nhìn thấy . Tiểu Nghiên bé con bây giờ chỉ mới năm tuổi , đã sở hữu nhan sắc hại nước hại dân thế này , nếu lớn thêm chút nữa ra đường chẳng lẽ muốn thu hút cừu hận với phái nữ sao

Hạ Nghi vỗ vỗ trán , hành động gây chú ý Hạ Hoàng Lãnh , hẳn cúi người hôn lên gương mặt mịn màng của cô . Híp mắt vui vẻ nhìn bảo bối của mình , hẳn chỉ muốn cất Hạ Nghi hộp kính dầu đi , nghĩ đến bên ngoài kia bao nhiêu người sẽ được ngắm nhìn bảo bối của mình , mặt hẳn trầm xuống lạnh lùng

Hạ Nghi nhìn gương mặt như băng pha màu của Hạ Hoàng Lãnh thờ ắt , tên điên này lại không phải đánh chủ ý gì không trong sáng lên người cô đấy chứ . Mấy hôm nay cô bắt đầu thích ứng được việc ngủ cô nương đánh mặt trong sạch trong tay tên điên này

Không phải vì thế mà hẳn nghĩ ra chiêu trò mới đấy chứ , Hạ Nghi run rẩy trong lòng . Vì Hạ Nghi không thể đi lại mà lại không được ngồi xe lăn để khách khứa thấy , vậy nên Hạ Hoàng Lãnh rất anh dũng nhận nhiệm vụ bế cô suốt bữa tiệc

Hạ Nghi nước mắt tuôn rơi , cô thà mình bị quản gia mắc bệnh licon bé còn hơn để thằng điên có bệnh ấu dâm này bế , ai biết được hẳn lúc nào lên con đưa cô đến góc khuất nào thực hiện hành vi đồi bại của mình ~>”<~

Hạ Hoàng Lãnh vui sướng bế bảo bối của mình xuống sảnh chính , dạ tiệc hôm nay khá long trọng , chứng tỏ Hạ Quốc Bắc rất coi trọng đứa bé trong bụng Trịnh Bình như thế nào

Ngoài đầu nhìn Hạ Hoàng Lãnh , Hạ Nghi che miệng , Hạ Quốc Bắc thật là , con trai cũng có rồi mà làm như mình lần đầu có con , hẳn xem Hạ Hoàng Lãnh là không khí chắc ? Hèn chi Hạ Hoàng Cảnh vừa chào đời đã có sẵn kẻ thù không đội trời chung , chuyện tốt này đều là do cha hẳn ban cho

Hạ Nghi vỗ vỗ vai Hạ Hoàng Lãnh bày tỏ thương tiếc , cô biết bây giờ trong lòng hẳn không dễ chịu gì cho cam , mẹ vừa chết cha lấy mẹ kế , mẹ kế thì sắp có con riêng. Trong nhà này không ai che chở , bảo vệ hẳn , một đứa trẻ mười lăm tuổi phải đối mặt với quá nhiều chuyện , chẳng trách tính cách hẳn biến thái

Nhắc mới nhớ , hình như cũng đến thời điểm Hạ Hoàng Lãnh bắt đầu điều tra cái chết của mẹ mình rồi nhỉ? Không biết sau khi biết được sự thật về mẹ mình , tính cách hẳn sẽ vận vào tới cỡ nào , chỉ nghĩ thôi Hạ Nghi đã lạnh sống lưng

Hạ Hoàng Lãnh nhìn cô bé trong lòng không ngừng biến hóa sắc mặt , thật đáng yêu . Hẳn ước gì Hạ Nghi cứ mãi bé nhỏ như vậy , để hẳn có thể ôm cô trong lòng nhưng hẳn biết cô rồi cũng phải lớn lên ,phải thay đổi và người mình thương yêu , nghĩ đến Hạ Nghi bảo bối của mình ôm ấp kẻ khác , yêu thương , ánh mắt cô chỉ nhìn kẻ đó , trong lòng Hạ Hoàng Lãnh bỗng chua xót

Siết chặt Hạ Nghi vào lòng , hẳn muốn cả đời này chỉ có hẳn có thể được ôm cô những kẻ muốn lại gần cô , cứ ở đó chờ chết đi . Hạ Hoàng Lãnh âm thầm hạ quyết tâm . Đầu ai ngờ , chỉ vì một lời thề đã khiến nhiều người phải đau khổ về sau

p/s : Tiểu Lãnh a , mẹ vốn tính cho người làm quản tử nhưng mẹ thích người hắc hóa hơn , vậy nên con trai à chịu khó tí nhé \ (^o^)/

sánh chính...

Tiếng đương cầm du dương , người người xinh đẹp thanh nhã , mùi nước hoa nồng nàn quyến rũ . Hạ Quốc Bắc đỡ Trịnh Bình chào hỏi khách khứa , nụ cười chưa bao giờ tắt trên mặt họ

Hạ Hoàng Lãnh bế Hạ Nghi vào sảnh chào hỏi Hạ Quốc Bắc và Trịnh Bình . Hai người hài lòng nhìn tạo hình của Hạ Nghi , gia đình ấm áp hòa thuận là cách mọi người trong bữa tiệc đánh giá về Hạ gia

Hạ Nghi mệt mỏi ngã lên vai Hạ Hoàng Lãnh , bữa tiệc sang trọng không gọi được hứng thú từ cô , nhàm chán liếc đám người vui vẻ nói cười , Hạ Nghi cười lạnh , giả tạo , ngoài mặt luôn nói cười cùng nhau nhưng chỉ cần có cơ hội họ chẳng ngại đâm cho đối phương một dao

Hạ Hoàng Lãnh dịu dàng mát xa cho Hạ Nghi , hẳn không muốn Hạ Nghi tham gia bữa tiệc vì như thế sẽ khiến cô mệt mỏi . Hạ Nghi hí hóp mắt meo meo hưởng thụ trai đẹp phục vụ

Người được mùi hương quen thuộc , Hạ Nghi mở mắt kinh ngạc . Cô vội vàng nhìn theo hướng mùi hương tỏa ra , bỗng chốc thân thể Hạ Nghi cứng đờ , tay chân lạnh buốt . Cô nhìn đáng người xa xa kia , đã bao lâu rồi , đã bao lâu cô không nhìn thấy , bao lâu đủ để khiến trái tim nóng ấm trở nên lạnh lẽo

Hạ Nghi nhìn chằm chằm bóng lưng quen thuộc , thời gian như ngưng đọng trong mắt cô , máu trong người như đông lạnh , Hạ Nghi khó khăn hít thở , cô ép mình phải rời khỏi nó

Hạ Hoàng Lãnh ngạc nhiên nhìn cảm xúc thay đổi trong mắt Hạ Nghi , đau đớn , phẫn hận , kìm nén , ... Muôn vàn cảm xúc ánh lên trong mắt cô . Hạ Hoàng Lãnh hiểu kỳ nhìn theo ánh mắt Hạ Nghi

Hắn thấy người đàn ông mặc vest đen lịch lãm , anh tuấn . Anh ta đang kề tai nói chuyện thân mật cùng cô gái bên cạnh , thỉnh thoảng cô gái cười duyên . Hạ Hoàng Lãnh biết người này , anh ta là người thừa kế trẻ tuổi của Mạc gia - Mạc Vịnh Trinh , Hạ , Lục , Mạc , Thẩm bốn gia tộc nổi tiếng giàu có , riêng Lục gia đã ra nước ngoài kinh doanh thì ba gia tộc còn lại đều vững vàng lớn mạnh

Hạ Hoàng Lãnh cúi nhìn Hạ Nghi , cô đã khôi phục biểu cảm bình thường , hẳn không rõ Hạ Nghi và Mạc Vịnh Trinh có khúc mắc gì mà khiến cô phải có những biểu cảm đó , trong khi cô chỉ mới năm tuổi mà Mạc Vịnh Trinh lại hơn cô rất nhiều .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Chương 13.3

Mạc Vịnh Trinh cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng bắn phá về phía mình , hắn ngoái nhìn . Bất gặp Hạ Hoàng Lãnh bế Hạ Nghi ánh mắt khó hiểu đang nhìn mình . Nếu hắn nhớ không lầm thì bản thân chỉ gặp đại thiếu gia Hạ gia này lần đầu tiên , vậy ánh mắt cậu nhóc như thế là sao?

Hạ Hoàng Lãnh thấy Mạc Vịnh Trinh nhìn mình thì chep miệng bỏ đi , ôm Hạ Nghi mệt mỏi trở về phòng , hẳn cũng chả ham ở lại dạ tiệc này , còn nhiều thứ phải giải quyết hơn là chào đón đứa em hờ kia

Hạ Nghi mệt mỏi ngã đầu lên vai Hạ Hoàng Lãnh , bao nhiêu năm qua đi , cô đã sớm buông bỏ mọi thứ của kiếp trước , yêu hận sân si , với cô bây giờ không quá mặn mà . Gặp lại người cũ , bốc đồng phút ban đầu đã qua , chỉ còn sự hờ hững

Mạc Vịnh Trinh nhìn Hạ Hoàng Lãnh khinh khỉnh bỏ đi thềm lầu đầu , hẳn biết các công tử thiếu gia nhà giàu luôn tùy hứng , hành động của Hạ Hoàng Lãnh hẳn không quá để tâm , dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ

Thẩm Nhu Nhu nhìn Mạc Vịnh Trinh đẹp trai bức người mà đỏ mặt cúi đầu , hôm nay cô ta lần đầu được theo hắn đến bữa tiệc xã giao trong giới thượng lưu , cô ta chỉ là con riêng , không có tư cách xuất hiện trong những bữa tiệc như thế này , lần này cô ta phải hết sức thể hiện sự đoan trang cao quý của mình cho Mạc Vịnh Trinh thấy , vị trí bà Mạc cô ta tuyệt không muốn nhường cho người khác

Mạc Vịnh Trinh phẫn chán nhìn Thẩm Nhu Nhu uốn éo thể hiện bản thân , thật lòng hắn không muốn đưa cô ta tới đây nhưng mẹ hắn đã yêu cầu , hắn đành đưa cô ta đi , không ngờ lại gây hiểu lầm lớn cho Thẩm Nhu Nhu

Nhìn Thẩm Nhu Nhu , Mạc Vịnh Trinh bất giác nhớ đến người kia . Gien nhà họ Thẩm quả thật ưu tú , dù con riêng hay dòng chính đều giống nhau đến bảy tám phần . Nghĩ đến người kia , tim hắn đau nhói

Nhớ ánh mắt cô bé trong lòng Hạ Hoàng Lãnh ban làm tim hắn khiến hắn nghẹt thở , nó quá giống người kia , cùng một ánh mắt nhưng lại tồn tại trên hai con người khác nhau . Chẳng lẽ đứa bé ấy có quan hệ gì với người kia , giễu cợt ý nghĩ điên rồ của mình , sao có thể kia chứ

Thẩm Nhu Nhu nhìn gương mặt buồn bã tự giễu của Mạc Vịnh Trinh , trực giác mách bảo cô ta nhớ tới điều gì . Móng tay đâm sâu vào da thịt , cơn đau nhức nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh , người kia đã chết , cô ta mới là người chiến thắng

Trong lòng ghen tuông điên cuồng nhưng ngoài mặt cô ta vẫn dịu dàng đoan trang , Mạc Vịnh Trinh lòng phiền , tâm chán , hắn bỏ lại Thẩm Nhu Nhu , một mình đi dạo khuôn viên

Đêm âm trầm lạnh lẽo, Mạc Vĩnh Trinh kéo cái lại áo vest, thong thả tản bộ, trang viên Hạ gia thoang thoảng mùi trà thơm ngát, khiến tinh thần bức bối của Mạc Vĩnh Trinh giảm bớt phần nào khó chịu

Ánh trắng như chiếc đèn neon không lồ chiếu sáng toàn trang viên, bước chân giẫm lên lá cây phát ra tiếng loạt soạt, đi đến gần hồ nước trong hoa viên, Mạc Vĩnh Trinh ngăn người nhìn cô gái nhỏ bé, yếu ớt ngồi trên xe lăn thẫn thờ nhìn mặt hồ, bóng trắng ôm tròn cô bé tạo thành cái bóng dài cô tịch

Nhìn đến bóng dáng cô tịch kia không hiểu vì sao lòng hần khê đau, bước nhanh lại gần

“Sao bé lại ở đây, anh trai bé đâu?” . Mạc Vĩnh Trinh nhỏ nhẹ hỏi han, hần sợ mình sẽ kinh động cô bé

“????????” . Hạ Nghi giật bản người, nhìn người mới đến, cô ngửa ngáy tay chân muốn cào lên mặt hần vài phát, đêm hôm khuya khoắt ở đây dọa ai

“Anh bé đâu, sao lại để bé ở đây” Mạc Vĩnh Trinh không quan tâm về mặt táo bón của Hạ Nghi, ân cần hỏi

Oan gia ngõ hẹp, kẻ muốn gặp thì không gặp, người muốn trốn thì cứ phải gặp. Hạ Nghi vuốt tóc thờ dài, cô càng muốn trốn Mạc Vĩnh Trinh thì hần cứ lượn lờ trước mặt cô

Mạc Vĩnh Trinh quan sát vẻ mặt già nua không hợp tuổi của Hạ Nghi thì bật cười, tiếng cười trầm thấp vang lên trong không khí yên tĩnh có chút đáng sợ, Hạ Nghi hết hồn nhìn Mạc Vĩnh Trinh đang cười như điên

Có gì đáng cười? Tên này không phải bị người phụ nữ kia chơi hỏng rồi chứ

Mạc Vĩnh Trinh nhin không được véo lên gương mặt phản nộ của Hạ Nghi, đã lâu rồi hần không thoải mái như lúc này, chà đạp thỏa thuê làm gương mặt Hạ Nghi đỏ bừng vì đau, Mạc Vĩnh Trinh cúi áo khoác đắp cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh bắt đầu nói nhảm

Hạ Nghi xoa xoa gương mặt bị Mạc Vĩnh Trinh chà đạp thê thảm, sao cô không biết tên này có bệnh ngược đãi trẻ em, nhìn Mạc Vĩnh Trinh làm nhảm kể đủ thứ chuyện trên đời, đầu cô bắt đầu phình to rồi

Mặc dù cảm thấy rất phiền nhưng Hạ Nghi vẫn chuyên tâm lắng nghe, ai kêu cô là đứa bé ngoan chứ! Xí... Lắm nhảm đủ, Mạc Vĩnh Trinh ngã đầu lên đầu gối Hạ Nghi nhắm mắt, mọi thứ xung quanh làm hần quá mệt mỏi, ở bên cạnh cô bé này, hần bỗng thấy thật yên bình, giống như thời điểm người kia còn sống, hần cũng như thế

Hạ Nghi cúi đầu nhìn vẻ mặt thư thái thả lỏng của Mạc Vĩnh Trinh, cô biết hần đây là đã buông bỏ phòng bị với mình. Cuộc sống trong gia đình giàu có quá khắc nghiệt, khiến ai cũng phải ngụy tạo vẻ ngoài cho mình, Mạc

Vĩnh Trinh, Hạ Hoàng Lãnh rồi đến cả Lục Đình, tất cả bọn họ đều có chiếc mặt nạ cho riêng bản thân

Người giàu thì khao khát tình yêu chân thật không gò bó của người nghèo, còn người nghèo lại khao khát cuộc sống đầy đủ, sung sướng của người giàu, thói đời luôn luôn trái ngược nhau là thế

Luồn tay vào mái tóc mượt mà, nhẹ nhàng xoa bóp cho Mạc Vĩnh Trinh. Hạ Nghi cảm thấy bản thân thật mâu thuẫn, rõ ràng nói đã buông bỏ vậy mà khi thấy người xưa đau khổ mệt mỏi vì cuộc sống, cô lại sẵn lòng làm chỗ dựa cho hần nghỉ ngơi

Mạc Vĩnh Trinh mơ hồ ngủ mất, trong mơ hần thấy mình được trở về thời gian trước kia, cuộc sống khi ấy thoải mái tự do, người kia vẫn còn sống, cùng hần chia sẻ mọi vất vả, mệt mỏi trong cuộc sống

Hạ Hoàng Lãnh vô tình đụng phải Thẩm Nhu Nhu, cô ta dịu dàng hỏi hần có gặp Mạc Vĩnh Trinh không, nhìn gương mặt trang điểm kỹ lưỡng của Thẩm Nhu Nhu rồi lại nhìn mớ thức ăn trên tay, thật mất khẩu vị, Hạ Hoàng Lãnh trực tiếp bỏ qua cô ta đi thẳng ra khuôn viên

Thẩm Nhu Nhu cứng người, cô ta tức tối đi hướng ngược lại, trong bụng không ngừng rửa xà Hạ Hoàng Lãnh. Thời gian như ngừng quay đối với Mạc Vĩnh Trinh, hần ngủ thật thoải mái trên đùi Hạ Nghi, đời người quá mệt mỏi, mấy khi hần được bình yên như lúc này, hần không muốn thức giấc mặc dù hần biết như thế sẽ làm khó cho đôi chân yếu ớt, nhưng xin cho hần thêm một lần được ích kỷ như thời gian hần có người kia bên cạnh

Thẩm Nhu Nhu đứng đối diện bờ hồ, thân thể cô ta run dữ dội, ghen tuông, phẫn hận khiến gương mặt xinh đẹp trở nên xấu xí. Cô ta có thể không hận sao? Hình ảnh bên kia khiến cô ta nhớ tới điều cô ta không muốn nhớ nhất, lý trí bị che mờ, Thẩm Nhu Nhu đi nhanh về phía bên kia bờ hồ

Hạ Hoàng Lãnh bắt gặp người đàn ông xa lạ gối đầu lên đùi Hạ Nghi, hần tức giận hất đồ đồ trên tay, hùng hổ đi về phía họ

“Bình...” Sao hòa đụng địa cầu, Hạ Hoàng Lãnh, Thẩm Nhu Nhu đau đón ôm trán ngã trên đất

“Bà Cô/ Thăng nhóc chết tiệt, đi đứng kiểu gì thế hả”. Hai người đồng thanh tức giận chỉ vào đối phương mắng

“Bà cô ?!!!”. Thẩm Nhu Nhu tức xanh mặt, run run chỉ Hạ Hoàng Lãnh, bây giờ cô ta không quan cái gì hình tượng chỉ muốn nhào vào đánh Hạ Hoàng Lãnh

“Chẳng lẽ phải gọi em gái, tôi can đảm gọi chưa chắc cô có gan nhận, trang điểm dày như thế làm gì, sợ người ta thấy vết chân chim ư?”. Hạ Hoàng Lãnh nhếch miệng khinh bỉ nói

“Mày ?! Mày biết tao là ai không ? Dám nói với tao như thế !” . Thảm Nhu Nhu tức giận quát lớn , nếu lần này cô ta còn nhìn , cô ta không phải họ Thảm

“Cô là ai tôi cóc cần biết , đây là Hạ gia , khách không mời xin đi ra cho , đừng để tôi kêu bảo vệ tống cô ra ngoài , như thế sẽ mất mặt lắm”

“Khách không mời ?! Tao là bà Mạc tương lai mà mày nói là khách không mời” Thảm Nhu Nhu vênh mặt nhìn Hạ Hoàng Lãnh

“Tôi nói sẽ lấy cô khi nào mà tự nhận mình là bà Mạc” . Bị tiếng ồn đánh thức Mạc Vịnh Trinh đã tức giận không ít , bây giờ nghe Thảm Nhu Nhu tự nhận thân phận vợ mình , xem ra hẳn đã dung túng cô ta quá nhiều

Hạ Nghi cười phì khi Thảm Nhu Nhu tự nhận mình là bà Mạc , cô biết người phụ nữ này chưa bao giờ yên phận như về ngoài cô ta thể hiện . Hạ Nghi lẩn xe lại chỗ Hạ Hoàng Lãnh vỗ vỗ người hẳn

Hạ Hoàng Lãnh trông thấy Hạ Nghi và Mạc Vịnh Trinh ở cùng một chỗ đã tức đến nổi phổi , bây giờ còn đụng phải người phụ nữ đáng ghét , hẳn quả thật muốn giết người

“Xi !!! Xem ra chồng tương lai của cô thật biết giữ mặt mũi cho cô nhỉ ? Bà Mạc” . Hạ Hoàng Lãnh cố tình nhấn mạnh hai từ bà Mạc , thành công làm Mạc Vịnh Trinh mặt càng đen hơn , hẳn vui về đây Hạ Nghi đi , hừ ... Dám chạm vào bảo bối của hắn

Đội hai người đi khỏi , Thảm Nhu Nhu mặt đỏ hồng quay qua trách cứ Mạc Vịnh Trinh

“Sao anh lại làm em mất mặt trước thẳng nhóc đó”

“Tại sao tôi phải giữ mặt mũi cho cô ? Nên nhớ mẹ tôi thích cô không có nghĩa là tôi thích cô” . Mạc Vịnh Trinh khó chịu quay đầu , bây giờ hẳn không có tâm tình mà đôi co với Thảm Nhu Nhu

“Nhưng chính miệng mẹ anh đã hứa , sẽ cho chúng ta kết hôn với nhau” Thảm Nhu Nhu uất ức gào to , rõ ràng mẹ hắn đã hứa với cô ta , tại sao hắn còn chối bỏ

“Mẹ tôi ? Cô biết rõ mẹ tôi là người như thế nào , thần trí bà lúc mơ lúc tỉnh vậy mà cô cũng tin lời bà nói” Mạc Vịnh Trinh buồn cười nói , mẹ hắn mấy năm gần đây thần trí bắt đầu mơ hồ , vậy mà Thảm Nhu Nhu cũng tin lời bà nói

“Em không cần biết ! Chính mẹ anh đã hứa với em thì anh phải làm , chẳng phải anh rất thương mẹ mình sao?” . Thảm Nhu Nhu quét mắt kiêu ngạo nói , cô ta biết Mạc Vịnh Trinh rất thương mẹ mình , hẳn chưa bao giờ làm trái ý bà ấy , vậy nên cô ta rất tự tin khi lời mẹ hắn vào

“Cô nghĩ mình đủ thân phận để leo lên vị trí kia , để tôi nhắc cho cô nhớ , cô chẳng qua chỉ là con riêng của Thảm Mạn Bắc , mà vị trí của Thảm Mạn Bắc trong nhà họ Thảm không cần tôi nói cô cũng tự hiểu rồi nhỉ . Thế nên cô Thảm , mong cô tự trọng” . Mạc Vịnh Trinh nheo mắt nguy hiểm , hẳn rất ghét kẻ nào đem mẹ hắn ra uy hiếp , Thảm Nhu Nhu đã phạm vào điều tối kỵ của Mạc Vịnh Trinh

“Anh ?! ... Tại sao chứ , tại sao bao nhiêu năm qua dù em làm gì anh cũng không để mắt tới em , rõ ràng người bên cạnh anh là em chứ không phải người đã chết kia , cô ta chết rồi , Mạc Vịnh Trinh , Thảm Hạ Nghi chết rồi , anh đừng dối mình dối người nữa” . Thảm Nhu Nhu bất chấp hình tượng nhào đến ôm chặt Mạc Vịnh Trinh , cô ta không cam tâm , chẳng lẽ công sức bao nhiêu năm qua đều đổ bỏ

“Thảm Nhu Nhu , cô câm miệng” Mạc Vịnh Trinh tức giận hét Thảm Nhu Nhu khỏi người mình

Thảm Hạ Nghi ... Cái tên mỗi khi nhắc đến chỉ làm hắn càng thêm đau đớn , hắn luôn tự dối lòng mình , cái chết của cô không liên quan đến hắn nhưng có ai biết , nếu không vì hắn cô ấy sẽ không chết , nếu lúc đó hắn có thể kiên định hơn thì Nghi Nghi của hắn sẽ không chết

“Em nói sai sao ? Chẳng lẽ anh quên cô ta chết như thế nào , Mạc Vịnh Trinh em nói cho anh biết , cả em và anh đều là hung thủ gián tiếp hại chết Thảm Hạ Nghi” Thảm Nhu Nhu ngã ngồi trên đất hét lên

Gương mặt trang điểm bị nước mắt làm nhòe nhoẹt , cô ta mặc kệ bản thân mình có khó coi bao nhiêu , hôm nay cô ta phải nói hết mọi thứ , cô tay muốn cho Mạc Vịnh Trinh biết bản thân không phải quả hồng mềm

“Cô câm miệng , Thảm Nhu Nhu đừng khiến tôi phải hận cô” . Mạc Vịnh Trinh trầm giọng , hẳn chán ghét nhìn gương mặt ghen tuông xấu xí của Thảm Nhu Nhu , ngay từ đầu hẳn đã biết cô ta không phải người hiền lành như về ngoài

“Thì sao !!! Hận em , nếu hận em thì chẳng phải anh càng hận bản thân mình hơn sao ? Đừng cho rằng khi đó anh uống say nên nhận nhầm em và Thảm Hạ Nghi thì anh sẽ chối bỏ được trách nhiệm của mình”

“Cô muốn sao thì mới buông tha cho tôi ?” Mạc Vịnh Trinh mệt mỏi vuốt mặt , hẳn quả thật quá chán nản , Thảm Nhu Nhu , tại sao cô lại tồn tại trên đời , tại sao cô luôn không buông tha cho tôi

“Buông tha !!! Anh nghĩ sau những việc chúng ta làm thì anh muốn em buông tha cho anh , Mạc Vịnh Trinh , để em nhắc cho anh nhớ , năm đó nếu không phải anh lên giường với em bị Thảm Hạ Nghi bắt gặp , cô ta sẽ không uống rượu lái xe rồi gặp tai nạn mà chết . Mạc Vịnh Trinh , đừng giả vờ làm kẻ thâm tình ở đây , chính bản thân anh còn ghê tởm mình thì anh nghĩ Thảm Hạ Nghi không ghê tởm anh sao?” Thảm Nhu Nhu đứng dậy , cười mỉa Mạc Vịnh Trinh , giả bộ cho ai xem



“Lên giường, cô diễn cho ai coi, cho Nghi Nghi hay cho chính bản thân cô, cô nghĩ tôi không biết tôi và cô vốn chẳng có gì xảy ra, tất cả mọi thứ đều do cô sắp đặt, cô nghĩ ai cũng như Nghi Nghi tin vào kế hoạch rẻ tiền đó của cô”

“Anh !!! Làm sao anh biết”. Thắm Nhu Nhu mặt mày trắng bệch, trong đêm tối càng dọa người, cô ta không biết từ khi nào Mạc Vịnh Trinh biết chuyện này, cô luôn cho rằng kế hoạch của mình rất kín kẽ không một khe hở

“Thắm Nhu Nhu, bao nhiêu năm qua tôi không muốn nhắc đến vì Nghi Nghi lúc còn sống, cô ấy yêu thương nhất là cô em họ rần rết như cô, người vì danh lợi ngay cả chị họ yêu thương mình cũng tính kế, đặt tay lên tim mà hỏi thử xem, tôi và cô ai ghê tởm hơn”

“Anh im miệng, chị ta chết là đáng, chị ta có mọi thứ còn tôi, tôi có gì? Tôi sai ở đâu, tôi sai khi mẹ tôi là tình nhân hay sai vì tôi là con riêng, từ bé đến lớn ai trong bọn họ thật lòng yêu thương tôi, Thắm Hạ Nghi chị ta chỉ xem tôi như con chó, con mèo mà nuôi, yêu thương tôi, nực cười, chị ta biết rõ tôi thích anh sao còn giành với tôi” Thắm Nhu Nhu điên cuồng gào lên

Nhìn biểu hiện mất hết lý trí của Thắm Nhu Nhu, Mạc Vịnh Trinh lắc đầu thở dài, sự cố chấp, gan tỵ đã biến một Thắm Nhu Nhu, nhu thuận, hiền hòa biến mất hay đây là thật sự là bản chất của cô ta. Nghi Nghi, em nhìn đi, cô em gái mà em yêu thương đáng sợ như vậy đây

“Tôi không muốn nói nhiều với cô nữa, không có Nghi Nghi thì cô nghĩ mình sẽ được sống yên ổn, sung sướng trong Thắm gia, cô chối bỏ mọi việc cô ấy làm cho cô một cách dễ dàng thì tôi nghĩ việc từ bỏ tôi cũng không làm khó được cô” Mạc Vịnh Trinh quay người bỏ đi, hằn chấn ghét ở cùng Thắm nhu Nhu

“Em sẽ không từ bỏ, Mạc Vịnh Trinh em sẽ không bao giờ từ bỏ anh, em yêu anh, anh biết rõ điều đó mà đúng không? Thắm Hạ Nghi đã chết, người xứng với anh chỉ có em, duy nhất mình em” Thắm Nhu Nhu lần nữa nhào đến ôm chặt thắt lưng Mạc Vịnh Trinh, cô ta rất sợ nhìn thấy bóng lưng hằn, nó làm cô ta cảm thấy như mình bị bỏ rơi, điều mà cô ta rất không muốn

“Thắm Nhu Nhu, tôi nhắc lại lần nữa, tôi, Mạc Vịnh Trinh cả đời này sẽ không bao giờ yêu cô, còn cô hãy tránh xa tôi ra, nếu tôi còn thấy cô xuất hiện trong nhà họ Mạc hay trước mặt tôi, thì đừng trách tôi không nể tình Nghi Nghi mà giết cô” Mạc Vịnh Trinh gỡ tay Thắm Nhu Nhu ra khỏi người mình, đi thẳng, không quan tâm đến cô ta gào khóc sau lưng

Thắm Nhu Nhu ôm mặt khóc nức nở. khi Thắm Hạ Nghi chết, cô ta cứ tưởng mình sẽ có mọi thứ bao gồm cả Mạc Vịnh Trinh, nhưng giờ thì sao, ngay cả hằn cũng chán ghét cô ta vậy cố gắng những năm qua của cô ta đã đi đâu

Không, cô ta không được từ bỏ cho đến khi hoàn toàn có được Mạc Vịnh Trinh. Anh chê tôi không xứng với anh, vậy anh cứ chờ xem, Thắm Nhu Nhu tôi và anh ai mới là kẻ chiến thắng. Ánh mắt Thắm Nhu Nhu lóe lên vẻ tàn độc

Tiểu kịch trường:

Hạ Nghi: Tác giả, bà biết tôi yêu thích mất xanh, vậy mà bà lại để đất diễn của hằn bé tạo thế hả

Sói thích hú: À .. ừ thì người phải hiểu, truyện phải có JQ thì mới hấp dẫn độc giả

Hạ Nghi: Liên quan cái beep

Sói thích hú: Liên quan chứ, người và hằn, người 8 tuổi, kẻ 5 tuổi, JQ được quái gì?

Hạ Nghi: tôi cóc cần biết, bà phải tặng đất diễn lên cho mất xanh, nếu không tôi đình công

Sói thích hú: Người dám, Người đâu đóng cửa thả Hạ Hoàng Lãnh

Hạ Nghi: Bà giỏi lắm, cứ chờ đó ... ( Cong đuôi chạy mất dép)

Sói thích hú: muốn đấu với ta, người còn non lắm

Mất xanh híp mắt phóng sát khí

Sói thích hú: ầy ầy, bình tĩnh, yên tâm, đợi con ranh kia lớn lên, tha hồ cho các người JQ

Mất xanh: Biết bao giờ ???

Sói thích hú: nhanh lắm, nhanh lắm bình tĩnh

Thật ra thì ta rất muốn cho mất xanh nhiều đất diễn nhưng như đã nói, truyện không có JQ coi mất hay, nên tạm thời cho hằn vào góc ẩn mình, đợi lớn rồi lại lôi ra, có người hỏi ta chừng nào mới chịu cho nữ chính lớn, mọi người bình tĩnh, sẽ lớn nhanh thời nhanh thôi, vài chương nữa sẽ lớn ( chống gây già nua lui dần )

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Ngoại Truyện : Thắm Hạ Nghi

Tôi là Thắm Hạ Nghi, mọi người đều nói tôi sinh ra đã có tất cả mọi thứ trong tay, cha tôi – Người thừa kế của Thắm gia, mẹ tôi – Con gái của Hạ gia. Bọn họ đều rất hâm mộ lẫn ganh tỵ với may mắn mà tôi có, sinh ra trong ra trong gia đình giàu có và hạnh phúc, tôi còn hâm mộ chính mình huống chi là họ

Cha tôi là người đàn ông nghiêm khắc, nhưng khi đối mặt với tôi và mẹ, ông đều phải chịu thua, cha tôi từng nói “ Phụ nữ là đề yếu”. Vậy nên mỗi khi tôi gây họa mặc dù ông rất muốn cho tôi một trận như tử, đáng tiếc ai bảo ông sinh tôi là con gái làm chi, bây giờ chỉ thể có ngồi đó mà uất ức

Mẹ tôi là người phụ nữ có cá tính đặc biệt nhất mà tôi biết, khi dịu dàng bà có đim chết bạn trong mắt ngọt, nhưng lúc phẫn nộ, nó sẽ thiêu rụi bạn không còn manh giáp. Cha tôi là người đàn ông đã phải lần qua bao nguy hiểm gian nan mới có thể rước mẹ tôi và định một cách an toàn. Cha à ! Con xin bày tỏ lòng kính ngưỡng với người

Ngày còn bé tôi có thể được xem như một hồn thể ma vương chính hiệu, không việc làm trộm chó mắng mèo nào mà tôi chưa thử qua, hàng xóm xung quanh chúng tôi đều là gia đình giàu có, bọn trẻ trong nhà thường được nuôi như những con búp bê bằng thủy tinh

Bọn chúng lúc nào cũng bị bắt nhốt trong lồng kính của cha mẹ mình, vì thế bọn chúng rất hâm mộ sự tự do của tôi, có lần, thằng nhóc nhà kế bên cũng là bạn thanh mai trúc mã với tôi –Mạc Vĩnh Trinh – Con trai chỉ thứ hai nhà họ Mạc, lén lút trèo tường rủ tôi đi tắm suối

Kết quả thì sao? Tất nhiên là đến chân tường nhà tôi chân hần còn chưa thọt qua được đã bị cha hần tóm trở về, vợ vẫn ... Trèo tường là môn học có độ khó cao, đầu phải muốn là trèo,đưa quây phá như tôi còn phải mất vài năm lăn lộn mới có thể miễn cưỡng leo được tường nhà mình nói chi đến thằng nhóc suốt ngày cắm mặt vào sách vở, tôi có thể miễn cưỡng thông cảm cho hần, dù sao thì tường của mấy cái biệt thự này quá đồi ...

Khi có thể leo được tường nhà mình một cách thoải mái tự do, tôi đã qua ngưỡng cửa tuổi mười hai, chúng bạn trong lớp ở tuổi tôi đều bắt đầu thay đổi chỉ riêng tôi vẫn cái mái tóc ngắn cũn cỡn, quần sọt, áo thun, giày thể thao cùng lung tung các thứ đồ chơi kỳ quái trong túi

Mẹ tôi rất phiền lòng vì chuyện này, nhiều lần bà đã đe dọa nếu tôi không mặc váy hoặc thay đổi hình tượng, bà sẽ tống tôi về ở với ông nội bên pháp, cho tôi biệt lập với thế giới hiện đại

Nhắc mới nhớ, lâu lắm rồi tôi cũng không gặp ông nội, ông nội chỉ có mỗi cha tôi là con vì thế mà đối với ông, giá trị của tôi đắt gấp mười lần con trai ông. Hơn ba năm trước ông đã dọn qua vùng nông thôn hẻo lánh bên pháp sống, thú vui mỗi ngày của ông đều là ủ rượu không thì chăm chút vườn nho, gia súc trong trang trại

Nghĩ đến rượu nho ngon không cưỡng nổi của ông, cả người tôi như được tiêm thuốc kích thích, hứng chí bùng bùng. Mẹ tôi đã bật khóc ôm mặt chạy đi khi thấy biểu hiện của tôi,đêm đó tôi bị cha mình tắm quất một trận nên thân

Tôi đứng trên nóc nhà mình, ngẩng đầu cao ngạo không tiếc hận không tri kỉ ngâm “ Hồi thế gian, tình là gì ? Có thể khiến người ta vì người mình yêu mà đánh con thành như thế này”, tôi đứng trên nóc nhà mình gào thét, thành công ăn thêm một trận đòn từ cha tôi cùng vô số tiếng mắng chửi của hàng xóm xung quanh

Cửa sổ toilet phòng tôi và Mạc Vĩnh Trinh đối diện nhau, chỉ cần kéo là có thể vô tình bắt gặp đối phương đang làm chuyện xấu hổ, kể ra chúng tôi quả thật có nghiệt duyên từ kiếp trước, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm ngay cả năm lồng kính cũng phải sát nhau mới chịu, học chung một lớp từ khi bé tí cho đến lớn

Thắm Hạ Nghi tôi cái gì cũng tốt, ngoại trừ tính cách hơi biến dị một chút thì mọi mặt cũng coi như hoàn hảo, tôi ngồi trong toilet ngâm nga ca khúc đang thịnh hành, vừa giải quyết bầu tâm sự mà người người hiểu rõ, người người cũng yêu thích

Mạc Vĩnh Trinh bên kia thì chắc đang tắm, tôi nghe có tiếng nước xả rào rạt bên ấy, tiếng nước kéo dài hơn hai mươi phút, chẹp miêng mắng lăng phí. Tôi đứng dậy kéo rèm cửa định mắng cho hần một trận về tính cần kiệm liêm chính

Vừa kéo rèm cửa sổ, đập vào mắt tôi là một mảng nước đỏ lừ, thứ nước màu đỏ không ngừng trào ra từ bồn tắm. Thiết kế phòng tắm ở các biệt thự nơi này rất đặc biệt, cửa sổ sát đất rất to và có một hành lang nhỏ trước cửa sổ, mọi thứ bên trong chỉ có thể ngăn cách bằng một tấm rèm treo cửa, thật ra kiến trúc sư muốn cho thằng cha hàng xóm cơ hội rình mò hay không thì tôi không biết chứ hiện tại tôi rất cảm ơn vì cái thiết kế rôm đời này của ông ta

Noron thần kinh của tôi hoạt động hết công suất ,bất chấp việc bản thân đang mặc quần chip, tôi mở toang cửa sổ linh hoạt nhảy qua phòng tắm Mạc Vĩnh Trinh. Cũng may là hai nhà gần nhau bằng không dù tôi có hóa thành người dơi cũng té cắm đầu vì lực hút trái đất

Nhanh chóng chạy đến bồn tắm, Mạc Vĩnh Trinh mặt mày tái mét nằm trong bồn tắm, cổ tay hần có vết cắt khá sâu do ảnh hưởng của nước máu không thể đông lại, hòa vào trong nước nhìn ghê sợ

Tôi ra sức lay tỉnh hần nhưng không có tác dụng, liều mạng bế bổng hần theo tư thế bồng công chúa, tôi hết sức anh dũng và chí khí đá văng cửa phòng tắm nhà hần, trên đường đi còn không ngừng la hét mọi người gọi cấp cứu

Phong thái ngày hôm đó của chúng tôi quả thật muốn bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám, tôi thì chỉ mặc độc một chiếc quần chip và áo thun ướt sẫm còn Mạc Vịnh Trinh mặc quần dài ở nhà, thân trên để trần. không cần nói cũng biết chúng tôi nghiêm nhiên trở thành Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh phiên bản bị lỗi, mặc dù cánh tay hấn vẫn không ngừng chảy máu nhưng ai sẽ quan tâm chứ, Who care ????

Quay trở lại với thời điểm hiện tại, đưa được Mạc Vịnh Trinh vào phòng cấp cứu, tôi mới sực nhớ ra tình cảnh hiện tại của bản thân. Vợ và vợ lấy bộ đồ bệnh nhân y tá đưa đến cho Mạc Vịnh Trinh mặc vào, dưới ánh mắt nóng bỏng của cô y tá tôi vẫn thản nhiên mặc quần áo mà không chút ngượng ngùng hay xấu hổ

Lúc cha mẹ tôi và cha mẹ Mạc Vịnh Trinh tới bệnh viện, tôi đang thoát mái chằm giường bệnh của Mạc Vịnh Trinh ngủ ngon lành, hấn thì vẫn nằm chung, có điều chỉ có một góc chút xú, nhìn rất đáng thương

Cha tôi tức giận lôi tôi ra ngoài mắng một trận, cũng may đây là bệnh viện ông không tiện ra tay bạo hành tôi, dù sao thì từ khi tôi năm tuổi ông đã hoàn toàn sụp đổ hình tượng câu nói “ Phụ nữ dùng để yêu” của mình

Mẹ tôi thì bình tĩnh hơn, bà hỏi rõ nguyên nhân vì sao chúng tôi lại vào viện, tôi đem toàn bộ quá trình làm anh hùng của mình kể cho bà nghe, cha mẹ tôi trầm tư rất lâu rồi mới vỗ vỗ đầu khen tôi làm rất tốt. Xí... Mới chửi người ta hồ đồ xong bây giờ đã quay ngoắt thái độ, Haiz... Tầm lòng cha mẹ, sâu như biển cả

Về tới nhà, tôi nhận được sắc lệnh đầy ải biên cương, tôi chính thức bị cha mẹ mình bỏ rơi, ông bà già này quyết định đá đít tôi sang nông trại bên pháp ở cùng ông nội vài năm, để ông giúp tôi giảm bớt máu nóng trong đầu, biết đâu ngày ngày làm vườn, đêm đêm nuôi bò sẽ làm tôi thủy mỵ nét na như các cô nàng nông thôn bên ấy ~><~, quá tàn nhẫn, cầu bao nuôi, cầu che chở

Dù phản kháng bằng tinh thần hay chống cự bằng bạo lực, đúng ngày đúng tháng tôi vẫn bị hai lão hồ ly nhét vào máy bay đi trên con đường không lối về, nhìn đám hồ băng cầu hữu, khốc lốc, đu bám không chịu rời đi, tôi – Thẩm Hạ Nghi chỉ khóc khi chào đời cũng phải rom róm nước mắt

Cha tôi không nhận được cảnh gia đình ly tán, vợ chồng chia xa, ông nghiêm mặt lôi đám bạn hồ nháo của tôi đi, để mình tôi cô đơn rơi lệ trong gió. Thật ra thì cuộc sống ở trang trại bên pháp cũng không tính là quá khó khăn, như đã nói giá trị của tôi đắt gấp mười lần cha tôi, vậy nên ông nội cưng chiều tôi không hết sao nữa bắt tôi làm việc nặng

Nằm phơi nắng dưới giàn nhỏ xanh mướt, tôi ngẫm nghĩ nhân sinh cuộc đời, mười hai tuổi, cái tuổi lớn không lớn nhỏ cũng chẳng nhỏ đủ để nhận biết mọi sự đời, tôi nghĩ mình phải làm điều gì đó đánh dấu cột mốc vinh quang này, thế là tôi đi xuống hầm rượu của ông nội, chỉ trong một đêm nốc gần hết số rượu nho quý báu mà cả cuộc đời ông sưu tầm

Đêm hôm đó nằm trên xe cấp cứu, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng ông nội không ngừng tru lên như sói. Cuối cùng tôi cũng yên tâm nhắm mắt ngậm cười nơi chín suối. Thành công đánh dấu cột mốc huy hoàng cho tuổi mười hai “ Khiến ông nội la hét mất hình tượng”

Tôi nằm trong bệnh viện hai tuần liền, về đến trang trại, nhìn ông nội cười híp mắt vẫy tay như mèo chiêu tài, da đầu tôi run rẩy, mỗi khi ông nội cười như thế thì dám cá sẽ chẳng bao giờ có chuyện tốt xảy ra

Quả như dự đoán, ông nội hớn hờ dặt thẳng nhóc thanh mai đã lâu không gặp của tôi – Mạc Vịnh Trinh đến trước mặt tôi bày tỏ tấm lòng yêu nước. Ông yêu cầu tôi phải chăm sóc và dạy dỗ thẳng nhóc này tử tế, chỉ cần nó xây xát một xí thôi, ông sẽ bắt nốc hết mớ rượu nho hạng bét, rùng mình run rẩy

Cẩn trọng nhẫn nhịn, tôi vươn tay bắt lấy cổ tay nhỏ bé gầy yếu của Mạc Vịnh Trinh lôi hấn đi, ông nội cười híp mắt vẫy vẫy chúng tôi. Cánh đồng hoa oải hương trải dài không điểm đến, trong ánh nắng vàng của ngày thu, tiếng cười trẻ con hồn nhiên như chuông bạc

Tuổi thơ vô lo cứ thế trôi qua trên trang trại đầy ắp tiếng cười và hương hoa quả. Ngày ông nội mất, tôi và Mạc Vịnh Trinh ôm nhau khóc rất lâu trong phòng ông. Năm năm tuổi thơ cứ thế qua đi, ngày chúng tôi trở lại nơi mình sinh ra sao bỗng thấy nó quá xa lạ

Cả tôi và Mạc Vịnh Trinh đều biết, khi chúng tôi đặt chân về nơi này chúng tôi mãi mãi không thể là chính mình, lại thêm ba năm chớp mắt tan biến, chúng tôi từ những cô cậu bé nghịch phá năm nào giờ đã trưởng thành, phải học cách đối diện với cuộc sống đầy khắc nghiệt

Mọi thứ xung quanh dần thay đổi cả tình cảm trong chúng tôi cũng không còn như trước, nó không còn là tình anh em, bằng hữu mà là thứ gì đó nồng nhiệt cháy bỏng hơn như “ Tình yêu” chẳng hạn. Có lẽ cả tôi và hấn đã quá hiểu nhau mà không cần phải nói ra những suy nghĩ trong lòng mình với đôi phương, chính bởi vì chúng tôi luôn đặt niềm tin tuyệt đối vào nửa kia nên chưa bao giờ chúng tôi nghĩ, niềm tin dù có vững chắc bao nhiêu khi gặp phải kẻ thứ ba thì nó cũng sẽ dễ dàng lung lay đổ vỡ nhất là khi kẻ thứ ba ấy còn là người thân của mình

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy Mạc Vịnh Trinh hôn ngấu ngiến đề Thẩm Nhu Nhu – Cô em họ mà tôi yêu thương hết mực lên giường, trái tim tôi như vỡ vụn. Tôi không rõ bọn họ bắt đầu khi nào là trước hay sau khi chúng tôi xác nhận tình cảm, trong suốt thời gian qua bọn họ đã lừa dối tôi bao nhiêu lần, hàng ngàn hàng vạn câu hỏi điên cuồng gào thét trong tôi

Tôi muốn xông vào đánh cho họ một trận, muốn chất vấn tại sao lại đối xử với tôi như vậy. Nhưng cuối cùng tôi lại chọn cách hèn yếu mà mình vẫn luôn khinh thường, im lặng. Mạc Vịnh Trinh có lẽ đã trông thấy tôi, ánh mắt hốt hoảng hoang man của anh ta đã tố cáo việc ấy. Thế thì đã sao? Chẳng lẽ tôi còn mong mỗi anh ta tìm mình cầu xin, giải thích mà nếu có thật thì liệu lúc ấy tôi có nghe lọt tai

Mạc Vịnh Trinh về điểm ấy anh ta rất hiểu tôi nên anh ta chọn cách im lặng đi theo sau tôi không một lời giải thích. Trở ra từ quán bar, tôi cảm giác mình đang bay, thân thể loạng choạng nghiêng ngã, mấy lần Mạc Vịnh Trinh muốn đến đỡ nhưng đều bị tôi lạnh lùng đẩy ra. Anh ta chỉ có thể lo lắng đi phía

sau tôi

Tôi lái xe chạy như điên trên đường cao tốc , nếu để cho cha tôi nhìn thấy chắc chắn ông sẽ không ngần ngại nện mấy gậy lên đầu tôi đâu sao thì cha tôi rất ghét mấy kẻ lái xe không kiểm soát , huống chi còn uống rượu lái xe không kiểm soát

Tiếng và chạm rất mạnh , tôi cảm giác là như thế ,thân thể chỉ kịp nhói lên rồi lại chìm xuống . Tôi nghe thấy tiếng hét đầy đau đớn của Mạc Vĩnh Trinh , cười mĩa , hét cái gì mà hét , người chết là tôi không phải anh , tôi chết rồi thì anh có thể đường hoàng đến với Thẩm Nhu Nhu còn gì , la với chả hét , tôi khinh

Tôi biết mình sắp chết , khi sắp chết con người ta thường suy nghĩ những thứ mà cuộc đời mình hối tiếc nhất , với tôi thì nó là gì nhỉ ? Ừm kết luận cuối cùng thì tôi có hai điều hối tiếc nhất , một là đã không nghe đài truyền hình khuyến cáo “ Không nên uống rượu khi lái xe” để bây giờ phải mất mạng oan uổng , hai là điều mà tôi chưa từng nói với người ấy “ Mạc Vĩnh Trinh , em yêu anh”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 17: Chương 13.4

Đội hai người kia rời đi , Hạ Hoàng Lãnh đẩy Hạ Nghi từ sau gốc cây lớn gần đó đi ra , cuộc đối thoại của hai người kia hẳn cái hiểu cái không nhưng hẳn lại biết người mà bọn họ đang nhắc tới Thẩm Hạ Nghi – Người thừa kế tiền nhiệm của Thẩm gia

Theo báo chí viết , vụ việc năm đó làm mưa làm gió trên thương trường và giới chính trị một thời gian rất lâu , Thẩm gia hơn Hạ gia ở chỗ Thẩm gia có một chân trong giới chính trị , Thẩm Chính Tư – Cha Thẩm Hạ Nghi là người đàn ông bản lĩnh , ông ta thao túng cả thương trường lẫn chính trường trong một thời gian rất dài tuy nhiên sau khi con gái qua đời không lâu , Thẩm Chính Tư đã giao lại toàn bộ quyền lực cho em họ hắn – Thẩm Mạn Nam

Hạ Hoàng Lãnh chep miệng , dù sao thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn , người thì cũng đã chết , có uẩn khúc gì cũng không tới lượt người ngoài hắn quan tâm mặc dù mẹ của Thẩm Hạ Nghi – Hạ Miên là bà cô họ xa nhà hắn nhưng cũng đã cách mấy đời rồi , không chừng ngay cả hắn là ai bà ấy cũng không biết

Hạ Nghi lạnh mắt nhìn mặt hồ , ánh trăng phản chiếu trên mặt hồ tĩnh lặng,đã bao lâu cô không cảm thấy đau đớn và tức giận như hôm nay , bàn tay siết chặt cán xe lăn đã sớm r rỉ máu . Thật ra từ rất lâu trước đây cô đã không còn hận bọn họ , không oán thán việc bọn họ phản bội cô , thậm chí cô còn hi vọng bọn họ có thể hạnh phúc sau khi cô chết nhưng nhìn xem , bọn họ đáp trả cô lại những gì ?

Hạ Nghi đóng chặt mắt ngăn không cho mình rơi lệ nhưng nước mắt vẫn ngoan cố rơi xuống , trong suốt cuộc đời cô rất ít khi khóc , chỉ khóc khi trái tim thật đau , cuộc sống luôn rất nhiều điều khiến chúng ta không vừa ý , không phải khóc là có thể giải quyết được tất cả , đưa tay lau đi dòng lệ nóng bỏng Hạ Nghi mím môi kìm nén

Thẩm Nhu Nhu – Mạc Vĩnh Trinh , hai con người này luôn là cái gai trong tim cô , ngày cô chết , cô chưa từng một lần trở về thăm gia đình chỉ vì sợ gặp phải bọn họ ,cô sợ , sợ bản thân sẽ không kìm nén mà oán hận , cô biết , người chết tối kỵ nhất là oán niệm quá sâu , không thể về thăm cha mẹ nhưng Hạ Nghi vẫn làm ma rất vui vẻ , hoạt bát vì cô biết , cha mẹ sẽ luôn có người chăm sóc , biết đâu khi cô mất ,cha mẹ sẽ sinh thêm em trai em gái cho mình thì sao ?

Cho tới ngày hôm đó , cô tình cờ gặp lại mẹ mình sau hơn hai mươi năm , bà ôm cô và khóc rất nhiều . Chỉ khi đó Hạ Nghi mới cảm thấy hận bản thân mình đã làm điều ngu ngốc để phải rời bỏ cha mẹ sớm như vậy , khiến họ phải đau khổ kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh

Hạ Hoàng Lãnh như cảm nhận được nỗi đau của Hạ Nghi , hắn cúi người nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai mong manh của cô , Hạ Nghi quay người ôm chặt Hạ Hoàng Lãnh đầu vùi sâu vào lòng hắn , trái tim cô đau đớn quá

Đêm hôm đó Hạ Nghi trở người sốt cao không giảm , Hạ Hoàng Lãnh hoảng sợ vội vàng ôm cô vào phòng tắm xả nước lạnh giảm bớt nhiệt độ trên người cô , nhiệt độ trên người Hạ Nghi vẫn không có dấu hiệu giảm xuống dù Hạ Hoàng Lãnh đã cho cô uống thuốc giảm sốt , cơ thể Hạ Nghi nóng bừng cô bắt đầu có dấu hiệu mê sảng và khó thở

Hạ Hoàng Lãnh la hét kêu quản gia lái xe đưa Hạ Nghi vào bệnh viện , hai người hoảng hốt chạy xe như bay đến bệnh viện , bên này Hạ Nghi vừa vào phòng cấp cứu , bên kia Hạ Hoàng Lãnh đã lăn đùng ra xỉu , báo hại quản gia lỏng ngóng tay chân , lê lét tắm thân già nua của ông lo lắng cho hai người cả đêm , sáng hôm sau quản gia cũng gia nhập đoàn quân bệnh tật Hạ gia , ông thẳng thẳng nằm trên giường bệnh truyền nước , bác sĩ chuẩn đoán kinh hách quá độ

Hạ Nghi tỉnh lại đã là chuyện của ba ngày sau , bác sĩ chuẩn đoán cô bệnh do tâm lý vậy nên chỉ có thể chờ đợi cô tỉnh lại chứ không thể bắt ép . Hạ Hoàng Lãnh thì khá hơn một chút , viêm phổi thôi cũng không nặng gì mấy , hắn bị bác sĩ mắng cho đầy một chậu máu chó vì tội chơi ngông ,xả nước lạnh xối xả vào người đang sốt cao cũng xem như tạm chấp nhận đi , ai đời hắn còn ngông nghênh ôm người bệnh cùng nhau xả nước lạnh ,đã vậy còn hóng máy lạnh mấy tiếng đồng hồ trong khi trời đã sắp vào đông , quần cũng không chịu thay. Chưa kịp cứu người xong đã lăn đùng ra xỉu , ngu ngốc hết chỗ nói

Hạ Nghi thì có cảm tưởng như thế này “ Không sợ quân địch mạnh như hổ , chỉ sợ đồng đội ngu như heo ” , con heo Hạ Hoàng Lãnh này , cần phải dạy dỗ thêm , mai mốt xui xẻo cô gặp nạn chung với hần . Quân địch chưa đến cô đã bị hần hại chết , quá oan uổng, Hạ Nghi nhìn trần nhà âm thầm vạch kế hoạch nuôi nhốt Hạ Hoàng Lãnh

Hạ Hoàng Lãnh la hét tằm thân tàn tạ của mình đến thăm Hạ Nghi , hần tỉnh lại sớm hơn cô hai ngày vì thế hai ngày nay hần đều rất tích cực đến Hạ Nghi . Vừa bước vào phòng , Hạ Hoàng Lãnh trông thấy Hạ Nghi tròn trắng mắt , hần hoảng hốt chạy nhanh đến lay mạnh cô

“ Tiểu Nghiên , em sao vậy ? Em đừng làm anh sợ ” . Hạ Hoàng Lãnh ra sức lắc Hạ Nghi , hần rất sợ cô xảy ra chuyện

“ Đừng có lắc nữa , dù em không sao thì cũng sẽ bị anh lắc thành có sao đấy ”. Hạ Nghi thều thào suy yếu nói , cô chỉ đang ngẫm nghĩ nhân sinh cuộc đời thôi , tên điên này từ đâu nhảy ra hành hạ cô thế , thấy cô bệnh sắp chết hần chưa hả dạ hay sao mà còn ra sức lắc cô điên cuồng

“ Tiểu Nghiên, tiểu Nghiên em làm anh sợ chết mất ” . Hạ Hoàng Lãnh ôm chặt Hạ Nghi , hần siết chặt như muốn khảm cô vào người

“ La ó cái gì ? E còn chưa có chết đâu , còn nữa đừng có ôm em chặt quá , có biết em đang là người bệnh không , anh siết chặt như thế là muốn giết em đúng không ? ” Hạ Nghi đánh chát lên lưng Hạ Hoàng Lãnh , con thú hoang hư hỏng , siết chặt như thế làm gì , tỉnh giết cô sao , hừm

“ Một chút thôi , cho anh ôm em một chút thôi ” Dù nói như thế nhưng Hạ Hoàng Lãnh vẫn khế nói lòng vòng tay , Hạ Nghi kỳ quái , cô yên lặng để Hạ Hoàng Lãnh ôm

Hai ngày rồi ,nhìn cô suy yếu nằm trên giường bệnh mà tim hần như bị bóp nghẹn . Bác sĩ nói chỉ có thể từ từ chờ cô tỉnh lại nếu sau ba ngày mà cô vẫn không thể tỉnh thì cả đời này cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa , Hạ Hoàng Lãnh khi ấy như phát điên lên , hần bắt chấp bản thân đang bệnh tật mà lao vào đánh bác sĩ , y tá xung quanh phải mất chín trâu hai hồ mới lôi được hần ra khỏi vị bác sĩ đáng thương kia

Mỗi ngày Hạ Hoàng Lãnh đều sống trong lo sợ , cả đời hần chưa bao giờ như hai ngày qua ,hần rất sợ , sợ Hạ Nghi sẽ không bao giờ tỉnh lại . Trong một ngày hần hôn mê hần mơ thấy những cảnh tượng rất kỳ lạ

Hần mơ thấy mình quay trở lại thời điểm lần đầu gặp Hạ Nghi , vẫn cô bé đáng yêu xinh xắn ấy nhưng ánh mắt cô lại hoàn toàn khác bây giờ , nó vô hồn và trống rỗng . Hần cảm giác như cô không giống Hạ Nghiên hần yêu thương nhưng gương mặt ấy,hình dáng ấy còn có thể là ai khác , Hần nhìn thấy chính bản thân mình chán ghét cô , khinh rẻ cô thậm chí xô đẩy cô như trong quá khứ ,chỉ là trong mơ đôi chân cô vẫn đi lại được . Thời gian trôi qua trong chớp mắt , hần thấy bản thân mình lớn lên , cô cũng lớn lên , em trai hờ của hần cũng chào đời và lớn lên

Hần và Dao Đình Đình yêu nhau còn cô thì yêu hần , Hạ Nghiên của hần lớn lên rất xinh đẹp điểm lệ nhưng trong mơ ngay cả cái chớp mắt hần cũng không dành cho cô . Hần từng bước từng bước tính kế cô , hãm hại cô , đẩy cho người đàn ông khác chà đạp còn bản thân thì thờ ơ nhìn cô vấy bẩn trong xấu hổ , tui nhục . Hạ Hoàng Lãnh đau đớn nhìn Hạ Nghiên vùng vẫy trong bùn lầy, không ai đưa tay cứu cô , bọn họ thờ ơ , há hê nhìn cô vùng vẫy trong đau khổ

Hạ Hoàng Lãnh tức giận nhào đến đánh bọn họ nhưng hần giống như không khí trượt qua họ rồi biến mất không tí ảnh hưởng . Hạ Hoàng Lãnh đau lòng ôm chặt Hạ Nghiên trong mơ , cô đau đớn , cô đơn , tui nhục , hần muốn vì cô che chắn mọi thứ nhưng trong mơ hần chỉ là cái bóng , là vô hình . Hạ Hoàng Lãnh đi theo Hạ Nghiên , chứng kiến mọi việc , mọi sự xảy ra , nhìn cô từng bước phạm sai lầm , nhìn cô bị hết người này tới người khác lợi dụng mà bản thân chỉ có thể tro mắt bất lực . Hần thấy bản thân mình đẩy Hạ Nghiên vào góc chết , tức giận mắng cho bản thân trong mơ , vô dụng , hần chỉ là cái bóng

Hạ Nghiên mặc váy cưới , xinh đẹp như thiên sứ , Hạ Hoàng Lãnh mỉm cười hạnh phúc , miễn nguyện nhìn cô . Hần luôn muốn ngắm dáng vẻ khi mặc váy cưới của Hạ Nghiên, bây giờ có thể nhìn thấy hần thấy thật mỹ mãn , Hạ Nghiên của hần xinh đ , đáng yêu quá , Hạ Hoàng Lãnh yêu thương vuốt ve gương mặt cô . Tay hần trong suốt chạm nhẹ lên gương mặt kiều diễm của cô , Hạ Nghiên nhắm mắt nghiêng đầu như áp mặt vào tay Hạ Hoàng Lãnh

Hạ Nghiên chợt mở mắt , hoang mang nhìn xung quanh , cô thất vọng rũ mắt quay người đi , Hạ Hoàng Lãnh tìm đau nhói ôm lấy cô từ sau lưng , nước mắt Hạ Nghiên chảy dài trên gương mặt xinh đẹp , ánh nắng trong veo bao phủ lấy hai người

Ngày cưới , Hạ Hoàng Lãnh vui vẻ đứng trong sảnh đường ngóng trông chờ Hạ Nghiên vì hần trong suốt nên không ai có thể thấy hần bằng không người ta sẽ sợ bản người khi có đến hai Hạ Hoàng Lãnh một già một trẻ thế này, tên kia thì cau mày khó chịu chờ đợi

Tiếng đàn piano vang lên giai điệu quen thuộc , Hạ Nghiên mặc váy cưới , đầu đội vương miện bằng hoa phù ren mỏng , xinh đẹp yêu kiều khoác tay Hạ Hoàng Cảnh tiến vào lễ đường ,tim Hạ Hoàng Lãnh rung động mãnh liệt . Hần mỉm cười vươn tay muốn nắm lấy tay Hạ Nghiên nhưng ông trời như muốn đối nghịch với hần , khoảnh khắc Hạ Nghiên vươn tay nắm lấy nhưng tay cô nắm không phải tay hần mà là tên kia

Ánh sáng trong sảnh đường bỗng tắt ngấm , chiếc đèn pha to tướng chiếu thẳng lên Hạ Nghiên , màn hình lớn trong đại sảnh bật to hết cỡ , tiếng nam nữ thờ đóc , va chạm da thịt mãnh liệt vang lên , hình ảnh đôi nam nữ quấn quít trên giường đập thẳng mắt và khách mời trong đại sảnh , từng cảnh nóng bỏng không ngừng hiện ra , mà nữ nhân vật chính lại là cô dâu kiều diễm nhất đêm nay –Hạ Nghiên

Toàn trường rơi vào yên tĩnh , chỉ còn lại tiếng rên rĩ trong màn hình vang lên , Hạ Hoàng Lãnh tức giận nhìn bản thân mình đang cười mỉa mai đằng kia , hần hoảng sợ nhìn gương mặt Hạ Nghiên ngày càng trắng bệch , cô run rẩy tay chân nhưng vẫn kiên cường đứng vững nhìn tên kia , Hạ Hoàng Lãnh điên người gào thét cho người dừng lại nhưng không ai trong số họ có thể nghe thấy hần , hần vội vàng chạy đến bên Hạ Nghiên ôm chặt lấy cô , cái ôm của hần rất chặt nhưng nó chẳng là gì với Hạ Nghiên

Không oán than , không trách mắng hay tức giận , Hạ Nghiên tháo vòng hoa trên đầu , cài nhẫn cưới đặt vào bàn tay lạnh lẽo của tên kia . Cô cúi người chào khách khứa , đoan trang rời khỏi sảnh chính , lúc đi ngang Hạ Hoàng Cảnh , cô khế gật đầu với hần rồi đi thẳng , Hạ Hoàng Lãnh vội vã đuổi theo

Hạ Nghi, hần theo cô qua nhiều con đường, đôi giày cao gót đã sớm bị cô ném đi tới nơi nào, đôi chân trần lấm tấm vết bẩn, chi chít đầy vết thương, mỗi bước chân Hạ Nghi đều để lại vết máu nhưng không quan tâm, cô cứ vô định đi, Hạ Hoàng Lãnh nhiều lần ngăn cản, mọi thứ đều vô ích vì Hạ Nghi hoàn toàn không thấy được hần

Leo lên tòa cao ốc Hạ Thị, Hạ Nghi đang tay hít thở không khí thoáng đãng trên cao, cô buồn bã cúi nhìn dòng người tấp nập bên dưới ( Chi tiết xem lại chương 1, tác giả ta lười viết ^^~), Hạ Hoàng Lãnh hoảng hốt ôm chặt lấy Hạ Nghi, mặc cho hần kêu la, Hạ Nghi vẫn nghiêng người ngã xuống, Hạ Hoàng Lãnh cứng người vội vàng lao xuống ôm lấy Hạ Nghi, Hạ Nghi ngã trên người hần nhưng máu cô vẫn chảy, Hạ Hoàng Lãnh lồm cồm ngồi dậy, trước mắt hần giờ đây chỉ một màu đỏ máu

Hạ Nghi nằm đó, vẫn chiếc váy cưới xinh đẹp sáng nay, giờ đây nó chỉ còn một màu chết chóc, máu thấm sẫm chiếc váy thiên thần, Hạ Hoàng Cảnh ôm Hạ Nghi khóc nức nở, Hạ Hoàng Lãnh ngồi chết trân nhìn Hạ Nghi, hần thấy đôi tay mình ẩm ướt, run rẩy giờ lên, máu của cô dính đầy tay hần, Hạ Hoàng Lãnh đau đớn hét lên “Không!!!!!!!!!!!!!!”.

Hạ Hoàng Lãnh bật người tỉnh dậy từ cơn ác mộng kinh hoàng, run rẩy ôm lấy chính mình, ngỡ ngàng nhìn tay mình, hần vội vàng chạy vào phòng tắm rửa sạch sẽ, rửa khá lâu, Hạ Hoàng Lãnh suy sụp ngồi dựa vào vách tường, chôn đầu mình vào hai chân, hần không biết vì sao mình lại mơ thấy giấc mơ đó, nó quá đáng sợ, quá chân thực, trong mơ hần có thể cảm nhận nỗi đau của bản thân, có thể cảm nhận được dòng máu ấm nóng của cô chảy qua tay mình

Hạ Hoàng Lãnh bật khóc như đứa trẻ, kể từ ngày mẹ mất, đã bao lâu hần không đã không khóc nhưng đêm nay, vì Hạ Nghi trong mơ kia, hần đã khóc rất nhiều. Hạ Hoàng Lãnh nửa đêm lặng lẽ đến phòng Hạ Nghi, cô nằm đó, yên tĩnh, dịu dàng như trong giấc mơ, Hạ Hoàng Lãnh khẽ khàng trèo lên giường ôm lấy Hạ Nghi, hần ôm cô rất chặt khiến Hạ khó chịu như mảy mềnh nhưng hần không quan tâm, chỉ vì có như thế hần mới có thể cảm nhận được cô vẫn tồn tại, cô vẫn yên bình bên cạnh hần, không đau đớn, không cô đơn, không tủi nhục, Hạ Nghi vẫn và Hạ Nghi của hần, hần sẽ không để cho cô phải trải qua những việc như trong giấc mơ đáng sợ kia, hần nhẹ nhàng vuốt tóc mịn màng của Hạ Nghi, Hạ Hoàng Lãnh yên tâm chìm vào giấc ngủ

Quay lại thời điểm hiện tại, Hạ Nghi tỉnh lại, Hạ Hoàng Lãnh rất vui mừng, hần dành thời gian cả ngày lẫn đêm ở cạnh cô khiến Hạ Nghi rất đau đầu, quản gia cũng khuyên can hần hãy để Hạ Nghi một mình dưỡng bệnh, bác sĩ đã nói Hạ Nghi cần không gian yên tĩnh nhưng Hạ Hoàng Lãnh bác bỏ mọi ý kiến. Hần cho rằng việc có hần bên cạnh cô hoàn toàn không ảnh hưởng đến không gian yên tĩnh của Hạ Nghi, hần rất ngoan, không ồ ào, lại biết chăm sóc, hà cớ gì đám người này cứ hết lần này đến lần khác muốn đuổi hần

Hạ Hoàng Lãnh rất bất mãn, thể hiện cho sự bất mãn của mình, hần quyết định dọn hần sang phòng Hạ Nghi ở cho tiện, đỡ đi lại rắc rối. Lục Đình nghe tin Hạ Nghi nhập viện thì rất lo lắng, nhưng khi hần đến phòng bệnh thăm cô thì cửa phòng lại bị khóa, mặc cho hần ra sức mở thế nào cũng không ra, hần đành phải nhờ đến mấy cô y tá gần đó, kết quả vẫn không mở được, Lục Đình biết chắc Hạ Hoàng Lãnh ở phía sau giờ trò quỷ, hần tức tối đá cửa phòng bệnh, hăm hực bỏ đi, chờ Lục Đình đi xa Hạ Hoàng Lãnh mới vuốt trán thở phào, thẳng nhóc con này cũng mạnh quá, hần đứng bên trong ghim cửa muốn gắn chết mới ngăn nó mở được cửa

Hí hửng vì mưu đồ thực hiện suôn sẻ, Hạ Hoàng Lãnh vui vẻ ăn hết hai bát cơm quản gia đưa tới, Hạ Nghi tròn mắt nhìn hành động trẻ con của Hạ Hoàng Lãnh. Cô không hiểu vì sao tên điên này kể từ khi hết bệnh lại luôn làm ra những hành động quái gở, chặn cửa Lục Đình là một số đó, chẳng phải chỉ cần vận chia là có thể khóa hay sao, cần quái gì phải ra sức nắm chặt cửa mà ghì, dờ hơi

Hạ Nghi không quan tâm đến hần, dù sao thì chuyện điên điên khùng khùng Hạ Hoàng Lãnh làm còn ít sao, tiếp tục xem sách của mình vẫn tốt hơn. Hạ Hoàng Lãnh vui vẻ ngồi đan áo cho Hạ Nghi, trời sắp vào đông rồi, mấy cái áo len mua bên ngoài không đảm bảo vệ sinh, vẫn là tự mình đan tốt hơn, có tình yêu mình trong ấy chắc chắn tiêu Nghi sẽ rất ấm. Nếu Hạ Nghi nghe được tiếng lòng của Hạ Hoàng Lãnh, chắc chắn cô sẽ nôn cho đầy hai chậu máu

Trời bắt đầu vào đông, bông tuyết bé xíu rơi đầy trời, Lục Đình đã lâu không thấy Hạ Nghi cũng rất nhớ cô, hần định hôm nay sẽ qua nhà rủ cô đi chơi nhưng chưa đến công Hạ gia đã bị bảo vệ đuổi thẳng cổ, Hạ Hoàng Lãnh, người chờ đây

Hạ Nghi bị Hạ Hoàng Lãnh ép mặc mớ áo len hần đan cho cô, mỗi ngày một màu, bảy ngày bảy màu như sắc cầu vồng, Hạ Nghi đỡ trán, sao tên điên này lại rảnh rỗi mà đi đan lấm lấm thế kia. Sau cơn sốt, Hạ Nghi đã trở lại bình thường như chuyện đêm đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô, dù sao cũng đã qua, níu kéo quá khứ chỉ thêm đau lòng vậy nên Hạ Nghi đã sớm ném hai tên cận vệ kia ra khỏi đầu từ tám mươi đời vương

Trịnh Bình có dấu hiệu sắp chuyển dạ, trên dưới Hạ gia đều rất căng thẳng, cả Hạ Nghi cũng thế, cô cũng hồi hộp chờ đợi từng giây từng phút, chỉ có duy nhất tên điên đang hờ hờ tham khảo mẫu áo len mới nhất kia là hết sức bình thường, hần mỗi ngày không làm gì ngoài việc cố gắng sáng tạo ra nhiều mẫu áo len để đan cho cô, trí tưởng tượng là vô hạn, từ khi hần bắt đầu đan áo đến nay, trong tủ áo Hạ Nghi đã chất đầy mớ áo len của hần, mặc thêm mấy cái tết nữa cũng dư sức

Hạ Nghi xoa cằm nhìn Hạ Hoàng Lãnh làm mẹ hiền dâu thảo, lý ra lúc này hần nên ráo riết tìm kiếm bằng chứng buộc tội Trịnh Bình, chứ đâu ở đây rảnh rỗi đan áo. Hạ Nghi chắc lười xúi xoa, thôi cô vẫn nên chăm chỉ tập vật lý trị liệu thì tốt hơn, dạo gần đây chân cô bắt đầu có cảm giác trở lại, đây là dấu hiệu đáng mừng, dù sao người yêu chạy nhảy như cô mà phải chịu gò bó một chỗ quả không có nhân tính

Đêm giáng sinh, nhà nhà vui mừng, người người náo nức. Hạ Nghi cũng không ngoại lệ, mặc dù địa phủ vẫn tổ chức lễ giáng sinh hằng năm nhưng chẳng được mấy người hưởng ứng, dù sao thì lễ giáng sinh cũng là lễ mừng sự chào đời của Chúa trời, là sinh sôi nảy nở đáng chúc mừng, còn người chết thì sinh sôi ở cái xô xối nào, nên không ai thèm tham gia, buồn chán muốn chết

Hạ Nghi hào hứng để Hạ Hoàng Lãnh mặc áo len hình tuần lộc cho mình, đội tai, thắt tóc cho cô, hần còn buộc cho cô cái chuông bé bé ở cổ, còn mình thì mặc bộ xanh lè như yêu tinh phục vụ ông già Noel, hai anh em hồ hởi xuống sảnh chính mở quà, dù quà này do chính quản gia chuẩn bị, mọi người đã tụ tập đủ ở sảnh chính, ai trong trang viên cũng có quà của mình. Mở quà, nhìn thấy áo len, Hạ Nghi tức giận ném thẳng nó vào mặt Hạ

Hoàng Lãnh, dù sao thì gần đây cô cũng không còn sợ hấn nữa, không biết tại sao nhưng cô chắc chắn hấn sẽ không dám làm gì cô như trước đây

Đúng như Hạ Nghi đoán, Hạ Hoàng Lãnh không nói gì, chỉ cười hi hi còi áo len cô đang mặc thay vào bằng cái trong gói quà, Hạ Nghi thật hết nói nổi tên điên cuồng áo len này, đành mặc hấn. Trịnh Bình bên kia bỗng la lên, dòng nước vàng chảy ra từ chân bà ta, cả Hạ gia sợ hết hồn vội vàng gọi cấp cứu, Hạ Hoàng Lãnh vẫn bình tĩnh mặc áo cho Hạ Nghi, rồi thông thả bế cô ra xe đến bệnh viện

Ngồi trên xe, Hạ Nghi yên tĩnh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ nhưng ai biết trong lòng cô đang dậy sóng, đêm nay chỉ cần Trịnh Bình sinh nở thuận lợi, bà ta chắc chắn sẽ bị Hạ Quốc Bắc thủ tiêu, Hạ Nghi không biết nó có liên quan đến bà Hạ hay Hạ Hoàng Lãnh hay không, nhưng chắc chắn Hạ Quốc Bắc sẽ không buông tha cho Trịnh Bình, hai ngày trước trong lúc vô tình đi ngang cửa thư phòng Hạ Quốc Bắc

Hạ Nghi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cha con họ, Hạ Hoàng Lãnh tuy đã đưa ra bằng chứng buộc tội Trịnh Bình nhưng hấn không có ý định giết bà ta, hấn chỉ muốn ông ta ly dị Trịnh Bình sau khi bà ta sinh hạ Hạ Hoàng Cảnh, dù sao hiện tại hấn cũng chỉ là đứa trẻ mười lăm, việc giết chóc máu me này quá tầm với hấn

Hạ Nghi thở dài, cô hiện tại thân cô thể cô, ngoài sự yêu thích của Hạ Hoàng Lãnh cô hoàn toàn không có gì, mà Hạ Hoàng Lãnh cũng chỉ là đứa trẻ mười lăm tuổi, cô có thể hấn bắt chống đối cha mình để cứu người mẹ vô lương tâm kia của cô sao? Huống chi người đó còn là người phá nát gia đình hấn, mặc dù rất muốn cứu Trịnh Bình nhưng Hạ Nghi chỉ có thể bất lực, Cảnh Trường cũng đã nói qua, cô không được nhúng tay vào bất kỳ sinh tử của người nào trong thế giới này, mỗi người đều có số mạng riêng của mình

Bên ngoài trời tuyết không ngừng rơi, bên trong xe có máy điều hòa nhưng Hạ Nghi vẫn cảm thấy tay chân mình thật lạnh lẽo, hai người vào đến bệnh viện Trịnh Bình đã sinh xong, bác sĩ báo lại bà ta mất quá nhiều máu, mà kho máu của bệnh viện lại hết nhóm máu cần thiết, nên chỉ sợ bà ta khó có thể qua khỏi, Hạ Nghi cup mắt nghe bác sĩ nói, cô biết đây là kế hoạch của Hạ Quốc Bắc, bệnh viện hết máu có thể điều động máu từ bệnh khác, Hạ Quốc Bắc ra chiêu này thân không biết quý không hay, dù cảnh sát có điều tra cũng chỉ có thể lấy lý do sanh khó mà từ vọng, họ muốn điều tra sâu hơn cũng không được vì bệnh viện này vốn cũng là một phần của Hạ gia

Có ai ngu ngốc để kẻ khác điều tra ra chứng cứ ngay trên địa bàn của mình, Hạ Nghi lạnh lùng đẩy xe vào phòng bệnh của Trịnh Bình, mặc dù hiện tại đang bị cách ly nhưng ai sẽ quan tâm, dù sao người trong đó cũng sắp chết, để người nhà vào cũng không có gì là sai trái

Hạ Nghi đẩy xe lại gần giường bệnh, Trịnh Bình suy yếu nằm trên giường, sự lạnh lùng, cao ngạo ngày thường đã biến mất thay vào đó là vẻ đau yếu bệnh tật. Hạ Nghi đưa tay nắm lấy tay bà, Trịnh Bình mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy Hạ Nghi nước mắt bà tuôn trào, nắm chặt tay Hạ Nghi môi bà không ngừng mấp máy, Hạ Nghi vờn người ghé sát lắng nghe

“Bảo vệ ... Bảo vệ ...”

“Bảo vệ em trai”

Trịnh bình khó khăn gật đầu

“Tránh xa ... Tránh xa”

“Tránh xa Hạ gia, cố gắng tự bảo vệ bản thân”

Trịnh Bình siết chặt tay Hạ Nghi như đồng ý

“Xin lỗi ... Xin lỗi...”

“Không cần xin lỗi con, đây là trách nhiệm của con, con sẽ cố gắng bảo vệ thật tốt em trai và bản thân, Hạ Hoàng Cảnh – Tên em trai con, mẹ! Người có thể yên tâm đi rồi” Hạ Nghi ánh mắt kiên định nhìn Trịnh Bình, tranh giành hơn thua cả cuộc đời, cuối cùng lại chết trong tay chính người đàn ông đầu ấp tay gối của mình, Trịnh Bình, Hạ Nghi nhìn hai mẹ con họ, khác nhau ở chỗ nào chứ

Trịnh Bình nấc lên một tiếng, lặng lẽ ra đi. Căn phòng chỉ còn lại tiếng kêu tí tách của máy điện đồ, Hạ Nghi buông mắt, sâu thẳm trong Trịnh Bình bản năng người mẹ vẫn tồn tại, đến lúc chết đi, điều bà ấy mong muốn cũng là hi vọng hai đứa con mình bình an lớn lên. Hạ Nghi bình tĩnh lấy tay vuốt mắt Trịnh Bình, sinh tử cô chứng kiến quá nhiều, việc Trịnh Bình chết đi, trong lòng cô có buồn bã nhưng không quá đau thương

Đám tang Trịnh Bình diễn ra lặng lẽ như cách bà ấy chết, người đến viếng cũng chỉ đi cho có lệ, chôn cất Trịnh Bình xong, mọi người trong Hạ gia trở lại quỹ đạo làm việc như cũ, chỉ riêng Hạ Nghi là cảm thấy đau nhức, tên nhóc Hạ Hoàng Cảnh thật biết cách dọa người, hấn luôn khóc về đêm, cứ mặt trời vừa khuất bóng là hấn bắt đầu khóc ré, khóc từ khi mặt trời lặn đến khi mặt mọc lần nữa, trên dưới Hạ gia ai ai cũng mệt mỏi vì hấn, tên nhóc này chỉ cần một mình Hạ Nghi, mỗi khi cô rời khỏi hấn sẽ khóc lóc không ngừng nghỉ. Đêm thứ một trăm Hạ Nghi bị tra tấn, cô tức tối chống nạng đến phòng thẳng nhóc, bây giờ chân cô có thể không cần ngồi xe lăn nhưng vẫn cần đến nạng

Bà vú đang đau đớn dỗ dành Hạ Hoàng Cảnh, bà ta dỗ mặc bà ta, hấn khóc mặc hấn, cái miệng bé xú ẩy vậy mà có lực sát thương kinh người, nhìn đứa bé không ngừng ngoác hòng gào to, Hạ Nghi thật chỉ muốn bỏ nó vào bồn cầu xả nước. Bà vú vừa nhìn thấy Hạ Nghi liền sùng bái như gặp được tổ tiên đã khuất, bà ta hối hả giao cậu nhóc cho Hạ Nghi, còn bản thân thì lui sang một bên làm người tàng hình

Hạ Hoàng Cảnh vừa được giao vào lòng Hạ Nghi thì lập tức ngừng khóc, cậu nhóc với gương mặt giống Hạ Hoàng Lãnh đến tám phần tui thân nhìn cô, Hạ Nghi ngửa đầu thở dài, "trẻ con không có tội" tự kì ám thị vài trăm lần Hạ Nghi miễn cưỡng dỗ dành cậu nhóc đi ngủ, kể cũng lạ, từ khi chào đời đến nay, Hạ Hoàng Cảnh rất thích bám dính lấy Hạ Nghi dù ngày hay đêm. Cậu nhóc như có từ trường rada với Hạ Nghi, chỉ cần không nhìn thấy hay cảm nhận được cô ở gần cậu sẽ khóc ré lên cho tới khi Hạ Nghi xuất hiện. Đúng là em trai Hạ Hoàng Lãnh, không giống người thường tí nào



Hạ Hoàng Lãnh mặc dù rất tức tối việc Hạ Hoàng Cảnh thích bám dính lấy Hạ Nghi nhưng dưới dâm uy của cô, hắn không thể không khuất phục, từ lúc Trịnh Bình chết, vị trí nữ chủ nhân duy nhất của Hạ gia liền rơi trên đầu Hạ Nghi, Hạ Quốc Bắc đã không lên tiếng trong nhà ai dám làm khó dễ cô. Hạ Nghi được nước đầy thuyền càng thêm không sợ Hạ Hoàng Lãnh, hắn đe dọa mặc hắn, cô làm mặc cô dù sao thì bản chất Hạ Nghi đã là con sói hoang khó thuần phục chẳng qua cô giả vờ cho Hạ Hoàng Lãnh xem thôi, bây giờ thì tốt rồi, trên dưới Hạ gia chẳng ai dám khi dễ cô thì có gì cô phải sợ hắn

Thời gian như tàu siêu tốc chạy vèo hết mười năm, chớp mắt mười năm đã qua, Hạ Nghi bây giờ đã không còn là cô bé con nít nào, con gió thời gian thổi vù biến cô trở thành cô thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, vẻ đẹp năm xưa của Trịnh Bình hoàn toàn được thi triển hết mức trên người Hạ Nghi, lạnh lùng, diễm lệ, Trịnh Bình có đôi mắt đen lạnh như đáy giếng thì Hạ Nghi có đôi mắt hồ phách ấm nóng như ánh mặt trời, nụ cười tỏa nắng, mái tóc mềm mại như tơ lụa, các đường nét trên gương mặt rõ ràng mềm mại, vẻ đẹp đông tây kết hợp được cô khắc họa rõ nét

Năm năm trước, Hạ Hoàng Lãnh bị Hạ Quốc Bắc bắt qua Anh du học cho đến khi tốt nghiệp hắn mới được trở về, vì thế mà mấy năm nay, Hạ Nghi được sống trong thời bình khoan khoái, dù thỉnh thoảng Hạ Hoàng Lãnh sẽ vượt biên trở về thăm cô nhưng đều bị cô lên mách nước cho Hạ Quốc Bắc tóm cổ hắn trở lại. Cho xin đi, ai lại muốn ở cạnh con sói đói chứ. Mắt xanh Lục Đình mấy năm trước cũng đã trở về Mỹ, thỉnh thoảng hắn sẽ điện thoại hỏi thăm hay gọi ít qua cho cô nhưng xa mặt thì cách lòng Hạ Nghi cũng không mặn mà lắm với hắn

Đổi lại tên nhóc Hạ Hoàng Cảnh thì khác, ngày ngày, đêm đêm, với sức chiến đấu không ngừng nghỉ thực hiện chiến dịch đeo bám của mình, hắn đã thành công lấy được lượng lớn tình cảm từ Hạ Nghi, bây giờ Hạ Nghi xem hắn như em trai ruột mà đối đãi. Cậu nhóc ấy bây giờ cũng đã mười tuổi, sức lực cũng lớn hơn mấy đứa trẻ khác, đi học cũng thường xuyên đánh bạn học nước mắt, nước mũi tèm lem, làm Hạ Nghi phải vác mặt mo đi xin lỗi cô giáo cùng phụ huynh mấy lần

“reng ggggg .....”

Tiếng chuông báo giờ tan lớp buổi chiều kết thúc, Hạ Nghi hồi hã dọn dẹp sách vở đến khu tiểu học đón Hạ Hoàng Cảnh

“Tiểu Nghiên, cậu lại phải vất vả đi đón em à, cậu thật là, cứ để tài xế hay quản gia đón nó, cần gì tự mình vất vả như thế”. Mặt Tiểu Tiểu bạn cùng bàn với Hạ Nghi, chep miệng than thở, cô nàng tròn vo trắng nõn như nắm gạo nếp này rất tốt bụng, Hạ Nghi quen biết với cô từ khi lên bảy đến nay cũng đã tám năm rồi, nhưng Tiểu Tiểu vẫn không thay đổi gì so với lúc bé, chỉ cao hơn thôi

“Cậu không hiểu đâu, mình mà không đi đón nó, nó lại điên lên đánh bạn học đến lúc đó người chịu khổ lại là mình” Hạ Nghi dọn xong sách vở, đứng nghiêng đầu bốn lăm độ nắm tay tiếc hận

“Cứ cho nó một trận là xong xuôi, cậu cũng là cao thủ quyền thái chứ ít gì? Lại đi sợ nó à” Mặt Tiểu Tiểu vừa nhai bánh bao vừa nói, cứ chiều chiều là cô nàng này lại tổng dầy đồ ăn vào người, lấy khi gì không mập

“Đánh nó, nó lại lăn ra ăn vạ, chứ nó, nó cũng lăn ra ăn vạ đường nào nó cũng sẽ lăn ra ăn vạ, thôi tớ tha mỗi ngày chịu khó đi rước nó còn hơn nghe ma ám của nó” Hạ Nghi lắc lắc đầu không dám nghĩ

“Xùy... Lớn rồi còn không biết xấu hổ, đi thôi, tớ cùng cậu đi rước thằng ôn đó, tối nay có tiết mục hay lắm ở quảng trường thời đại, rước nó xong chúng ta ghé đồ chơi luôn hen” Mặt Tiểu Tiểu vỗ vỗ vai Hạ Nghi

“Cũng được! Dù sao tối nay tớ cũng không làm gì, gọi điện báo quản gia một tiếng là được”

“Ok, cậu đợi tí, tớ dọn dẹp xong rồi đi cùng cậu”

“Ohm...”

Hai người, hai hình thể đối lập nhau hoàn toàn cùng sống vai đi về phía khu tiểu học. Hạ Hoàng Cảnh nổi tiếng là bá vương toàn khu này, bất kỳ đứa trẻ nào gặp hắn đều phải cúi đầu gọi một tiếng “Đại ca”. Cả khu ai ai cũng sợ hắn, kể cả cô giáo, nhưng hắn lại chỉ sợ mỗi chị mình Hạ Nghi, vậy nên mỗi khi hắn muốn đánh ai chỉ cần kẻ đó đến núp sau Hạ Nghi, ngay lập tức Hạ Hoàng Cảnh sẽ từ chó sói biến thành chó nhà, vui vẻ phe phẩy nịnh nọt, còn người, đi chết đi, bọn vương sẽ xử người sau

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18: Chương 14

Đến khu tiểu học, Hạ Nghi trợn mắt, hay cho một màn bá vương nghênh thượng cung. Nhìn cái tư thế oái ảu hùng đó xem, chắc chắn, trẻ con bây giờ... Hạ Nghi cười lắc đầu đi qua hai đứa bé đang đùa nhau trong bụi cây. Lúc đi ngang cô nghe tiếng la oai của bé trai khá quen thuộc, bước chân dừng lại, không phải chứ? Hạ Nghi run rẩy đẩy bụi cây ra, em trai bá vương Hạ Hoàng Cảnh của cô đang bị đứa bé gái mập ú, to bự đè cườnghôn

Vội vàng kéo hai đứa bé ra nhưng sức lực con nhóc kia quá lớn, dù kéo thế nào cũng không ra. Hạ Nghi quay đầu hét lớn kêu Mặt Tiểu Tiểu lại phụ



giúp , cô nàng bánh nếp đang vui vẻ ngồi nhai nhóp nhép , nghe tiếng Hạ Nghi kêu gào vội vã bỏ chạy lại , vòng tròn ba người lăn lộn đầy bụi đất , lăn lóc từ bụi cây sang bụi cỏ , Hạ Nghi đang hi hục giải cứu em trai khỏi ác nữ nào quan tâm chuyện mặt mũi tóc tai bây giờ , Mặt Tiểu Tiểu thì thành thói hơn , cô nàng bánh nếp đi lại , kéo một phát đá văng con bé mập kia ra góc xa

Hạ Nghi mệt bờ hơi tai ngồi thở phì phò trên đất , Hạ Hoàng Cảnh quần áo xốc xếch , tóc tai rũ rượi còn đầu phong thái đẹp trai ngồi ngời ngời lúc sáng nay , Hạ Nghi cũng không khá hơn là bao con nhóc kia trong lúc giằng co đã kéo tóc , nắm đứt cúc áo , xé rách cả váy cô , một chập hai quá mạnh mẽ . Hạ Hoàng Cảnh trừng mắt căm hận nhìn con nhóc xa xa kia , quay sang nhìn chị gái bây giờ hóa thành bà điên đau lòng không thôi , cậu giúp Hạ Nghi lấy mớ cỏ cây trên đầu , xoa xoa mặt bụi bẩn của cô , Hạ Nghi mệt lử bất chấp hình tượng nằm phịch ra đất

Cô đầu ngơ đưa bé mười tuổi lại có sức mạnh kinh người như vậy, cả cô và Hạ Hoàng Cảnh hợp sức kéo mà vẫn không ăn thua với nó

“Sao em lại đụng phải nữ lực sĩ đó thế hả , lại đi trêu ghẹo đến cả con gái hừm?” Hạ Nghi nằm trên đất chống đầu lười biếng nhìn Hạ Hoàng cảnh

“Em không trêu chọc nó , là nó thêm muốn sắc đẹp nên giờ trò đồi bại, vì nó là con gái nên em không đánh nó được mới thành ra như vậy” Hạ Hoàng Cảnh bĩu môi tức giận , cậu mau chóng nằm đè lên người chị mình

“Xùy ... Thêm muốn sắc đẹp cơ đấy , được rồi , dù sao em cũng bị mất trinh tiết trong tay nó , không bằng gả cho nó luôn đi”

“Không muốn , em không thích gả cho nó , tại sao em phải gả cho nó mà không phải nó gả cho em”

“Mình gả , mình gả , tối nay về mình sẽ nhờ ba mình sang nói với ba cậu” Nữ lực sĩ béo ú , vùng lên như xác chết , hời hả chạy lại a dua nịnh nọt

“Tao mới không cần cưới mãi !!!” Hạ Hoàng Cảnh hung hăng trừng mắt

“Nhưng chị cậu đã nói rồi kia mà” ~0.0~

“Chị tao nói kệ chị tao , tao muốn hay không là do tao , tránh xa tao ra , còn lại gần tao đánh cho chết , đừng nghĩ là con gái là tao không dám đánh mày”

“Nhưng ... Nhưng” Chị đã nói kia mà ..... Nữ lực sĩ uất ức cắn môi tủi thân nhìn Hạ Nghi

Hạ Nghi –Mặt Tiểu Tiểu phì cười nhìn hai đứa nhóc quá đáng yêu này . Nhìn sắc trời không còn sớm , Hạ Nghi ngồi dậy chỉnh chu lại quần áo dầu tóc , xách ba lô nắm tay Hạ Hoàng Cảnh rời đi , lúc đi ngang xoa xoa đầu nữ lực sĩ xem như an ủi , trẻ con quá thật ngây ngô , đáng yêu . Cô cảm thấy tâm hồn già nua của mình lại thêm thổn thức , tuổi trẻ a ....

Hạ Hoàng Cảnh le lưỡi , nhăn mũi trêu tức nữ lực sĩ , hừ , muốn xứng đôi với hần , nằm mơ đi . Mặt Tiểu Tiểu nhìn biểu tình của hần lắc đầu cười cười đuổi theo bọn họ

Quảng Trường Thời Đại , quận Nam Thành , thành phố Hồ Kinh

Dòng người tấp nập , nam thanh nữ tú , già trẻ trai gái đều có đủ , Nam Thành là quận nổi tiếng ăn chơi của toàn thành phố Hồ Kinh , ở đây bạn có thể tìm được bất cứ thứ gì mình cần , các dịch vụ thì đa dạng phong phú , đặc biệt quảng trường Thời Đại là quảng trường lớn nhất thành phố và cũng là quảng trường trung tâm của toàn tỉnh , mỗi năm ở đây tổ chức rất nhiều buổi hòa nhạc lớn nhỏ , Tỉnh H giàu có nhất nhì cả nước mà Hồ Kinh là thành phố trung tâm vậy nên nó không bao giờ thiếu các cửa hàng đồ hiệu cao cấp , các dịch vụ hoàng đế luôn sẵn sàng phục vụ , là đầu tàu kinh tế cả nước , Hồ Kinh rất vinh dự được xếp vào một trong những thành phố xa hoa bậc nhất

Đám người Hạ Nghi ngờ ngác đứng ở quảng trường , tuy không phải lần đầu cô đến đây nhưng đêm nay quảng trường lại đặc biệt đông đúc nhộn nhịp , Mặt Tiểu Tiểu hào hứng dắt chị em Hạ Nghi đi khắp đông tây các cửa hàng thức ăn , sức ăn của cô nàng gạo nếp quả thật rất kinh người , cô ấy có thể ăn từ đầu đường đến cuối con đường , Hạ Nghi tròn mắt nhìn Mặt Tiểu Tiểu ra sức ăn cho bằng hết các cửa hàng trong quảng trường

Hạ Hoàng Cảnh nhàm chán chọt chọt ly kem trong tay mình , cậu chỉ muốn về nhà tắm rửa , ôm chị ngủ thôi ! Đi chung với bà chị hấu ăn mập ú kia mệt quá , người gì đâu mà ăn nhiều ghê gớm , từ lúc bắt đầu đến đây thì chị ta ăn không ngừng nghỉ , vậy mà bảo là dắt bọn họ đi xem cái hay , hay con khi ? Xem chị ta ăn có hay không thì có

“Này sao cậu bảo đêm nay có trò hay , sao tớ có thấy khi gì đâu ?” Hạ Nghi khều khều Mặt Tiểu Tiểu đang cầm đầu ăn ly kem thật bự , nhìn ly kem của cô nàng , Hạ Nghi cảm thấy hàm răng già nua của mình ê ẩm

“Có đó ! Cậu biết nhóm nhạc MBA đang nổi bây giờ chứ ?” Mặt Tiểu Tiểu lúng búng hỏi

“Ồ ! Có nghe lũ con gái trong lớp hay lúi rúi , còn mặt mũi thì chưa thấy”

“Cái đồ nhà quê cậu , ngay cả MBA mà cũng không biết , mà không sao , chút nữa cậu sẽ được thấy phong cách như thiên thần sa ngã của họ”

“Tại sao chị em phải biết lũ đó chứ ? Vớ vẩn , một đám con trai ăn mặc lòe loẹt có gì hay mà xem” Hạ Hoàng Cảnh bực bội trả lời , cậu rất ghét kẻ nào xúi giục chị ham thích mấy thứ nhảm nhí đó , chỉ có lũ con gái háo sắc mới cần , chị cậu có cậu là đủ rồi

“Em thì biết gì ? Họ đẹp trai , quyến rũ , đa tình quan trọng là họ nổi loạn rất phong cách , có biết từ lúc ra mắt tới giờ họ vẫn luôn nhóm nhạc đình đám hàng đầu toàn châu á đây , fan hâm mộ có thể nói là trải rộng cả thế giới , chỉ cần mỗi người nhả một bãi nước bọt thôi cũng đủ dìm chết em , đồ trẻ con”

Mặt Tiểu Tiểu xi mũi khinh thường , dám đụng vào thần tượng của cô , chán sống

“ Xùy ... Thi đã sao , họ nổi mềnh họ mềnh gì tới chị em mà chị phải quan tâm đến chứ?” Dám lời chị cậu đi ngắm đàn ông , bà chị mập ú chết tiệt

“ Các người đủ rồi đấy , im hết đi cho tôi?” Hạ Nghi bóp bóp trán , hai người này cứ hề gặp nhau là cãi vã , y như sao hỏa đụng địa cầu , chạm nhau là nổ

“ Ô ! Em gái xinh đẹp , đi chơi một mình sao ? Có cần bọn anh đi theo bảo vệ không?”

Thành phố nào thì cũng cần tồn tại một ít thanh niên hư hỏng để giúp vui cho cuộc sống cũng như giúp cảnh sát khu vực có thể thực hiện chức năng của mình , Nhóm thanh niên ngã ngửa đứng trước mặt đám người Hạ Nghi đây là điển hình cho một trong số đó “ không tiền - Không địa vị - Không đạo đức” , ra đường chuyện làm chuyện trộm chó đánh mèo , trêu chọc con gái

“ Sao , em gái thích anh à , sao nhìn anh mãi thế , sẽ ngượng ngùng đó nha !!” Cả đám cười ồ khi nghe tên đồng bạn mình nói

Hạ Hoàng Cảnh tức tối tính nhào lên lại bị Mặt Tiểu Tiểu dùng sức ôm lại , cô nàng nhảy nháy mắt nhấc nhờ hấn không nên gây chuyện , Hạ Nghi yên tĩnh ăn kem của mình , không quan tâm , dù sao cũng chẳng có gì đáng để quan tâm , một lũ nít ranh

“ Hay các anh đưa bọn em đến đằng kia nhé , vào đó các anh đảm bảo sẽ làm bọn em vô cùng sung sướng” Một tên tóc nhuộm đỏ cười bỉ ổi chỉ vào khách sạn gần đó , cả đám hùa theo hưởng ứng

“ Sướng bà nội nhà người , cút xa ra , bằng không lão tử đánh chết các người” Hạ Hoàng Cảnh vùng vẫy thoát khỏi Mặt Tiểu Tiểu chạy đến chỉ tên tóc đỏ chửi đồng

“ Ranh con ! Về nhà bú mẹ đi , ở đây phiền ông tán gái , ông đánh chết mày” Tên tóc đỏ gơ tay tính đánh lên đầu Hạ Hoàng Cảnh

Cánh tay hấn chưa kịp hạ xuống đã nghe tiếng rắc giòn tan , bàn tay hấn bị vặn ngược đằng sau , hấn ré lên đau đớn . Hạ Nghi lấy khăn lau lau tay rồi vứt vào thùng rác , đám đồng bọn thấy bạn mình bị đánh thì điên máu , tên tóc xanh lao vào Hạ Nghi . Giơ chân đá mạnh xuống bụng hấn, nâng tay nắm mạnh vào mũi , bonus thêm một phát vào trũng , tên đó đau đớn quằn quại ngã xuống đất . Đám người thanh niên bắt đầu kiêng dè Hạ Nghi , mọi người xung quanh quảng trường bu đông lại vây quanh họ thành một vòng tròn , thấy không còn đường lui , đám thanh niên đồng loạt nhào đến

Bình tĩnh giải quyết từng tên một , bọn chúng tấn công cùng một lúc nhưng với tốc độ nhanh và chuẩn của quyền thái , việc đánh mấy tên ranh rồi như này thì dư sức , nhìn tên cuối cùng ngã xuống , Hạ Hoàng Cảnh huỳnh hoang giẫm lên mặt hấn xả giận , Hạ Nghi cạ lờ , hiếp người lúc khó khăn , hành động bỉ ổi của Hạ Hoàng Cảnh làm cô thật mất mặt , tối nay về phải từ từ dạy dỗ lại hấn

Lời cái tên không biết xấu hổ kia đi , Hạ Nghi chẳng còn tâm trạng mà xem MBA gì đó nữa , đưa Mặt Tiểu Tiểu về nhà , Hạ Nghi lái xe trở về , từ năm mười bốn cô đã có thể tự mình lái xe mà không cần mỗi ngày có người đưa rước , mặc dù trước đó quản gia ra sức phản đối nhưng Hạ Quốc Bắc cũng đã mở miệng đồng ý thì ông ta cũng chẳng nói được gì . Hạ Nghi chưa đủ tuổi để lái xế hộp hạng sang như các tiểu thư nhà giàu khác vậy nên quản gia sắm cho cô chiếc morning màu đỏ bé bé để tiện đi lại , Hạ Hoàng Cảnh rất thích ngồi xe cô đến trường

Gió đêm nhẹ nhàng vờn mái tóc ngắn Hạ Nghi , cô không thích mái tóc dài thướt tha như các thiên kim , mái tóc dài nhất mà cô nuôi chỉ đến vai . Không khí vào thu lành lạnh mát mẻ khiến lòng cô dễ chịu hơn, trong xe du dương bài tango to evora \_ Loreena McKennitt dịu nhẹ , Hạ Hoàng Cảnh bên kia ghế phụ lăn khò ra ngủ , nhìn dáng vẻ của cậu, Hạ Nghi nhớ mình trước kia cũng rất thích ngủ trên xe Mạc Vĩnh Trinh , đã mười năm rồi , kể từ ngày hôm đó cô không còn gặp hấn , thỉnh thoảng tin tức về hấn trên tivi hay báo đài cô cũng chẳng buồn quan tâm , mắt không thấy tâm không phiền

Điện thoại trong túi vang lên , Hạ Nghi vươn người với lấy , cặp sách phía sau quá xa cô không thể với tới , Hạ Nghi tắt xe vào bên lề quay người lấy điện thoại . Nương theo ánh đèn đường lơ lửng cô giật mình khi nhìn thấy cô gái đầu tóc bù xù , quần áo bê bết máu đứng dưới cột đèn , gương mặt bị đánh dấu X ghê rợn tái nhợt , ánh mắt cô gái nhìn cô cầu cứu , Hạ Nghi vội vã cầm điện thoại mở cửa xe chạy lại , cột đèn vẫn sáng , cô gái thì biến mất , Hạ Nghi nhủ may nghĩ hoặc , cô cố gắng tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không có kết quả

Chuông điện thoại réo gọi , Hạ Nghi trượt nghe, mắt vẫn cố gắng tìm kiếm cô gái gặp nạn

“ Alo ....”

“ Em đang ở đâu?” Giọng nam trầm thấp đầy quyến rũ

“ Em đang ở ... AAAA ...” Vừa quay đầu Hạ Nghi hét hồn hét lớn , cô gái lạ kề gương mặt đáng sợ của cô ta vào sát Hạ Nghi , phản xạ có điều kiện cô vung tay nắm thẳng vào mặt cô ta , cô ta ôm mặt đau đớn lùi ngược lại về phía sau

“ Cô là ai ?” Hạ Nghi tức giận quát ,bộ mặt không trả lời , Hạ Nghi nhủ may cẩn thận đi lại , điện thoại rơi trên đất sáng nhấp nháy , mất sóng

Bước cẩn thận lại gần cô gái , Hạ Nghi cảnh giác nhìn cô ta , lặp lại câu hỏi

“ Cô là ai ? Sao lại dọa tôi ,nếu còn không trả lời đừng trách tôi thẳng tay”

Cô gái đứng bật dậy , cái mũi bị đánh lệch sang một bên nhưng cô ta không quan tâm quay đầu chạy nhanh về phía trước , bản năng Hạ Nghi vội vàng đuổi theo , cô mau chóng bấm nút khóa cửa xe từ xa , động cơ xe vẫn khởi động nên máy lạnh vẫn chạy , Hạ Hoàng Cảnh tạm thời không chết ngộp được , yên tâm phần nào Hạ Nghi chuyển tâm đi theo cô gái phía trước

Máu không ngừng tuôn từ thân dưới cô gái, phát ra tiếng tách tách ghê người, Hạ Nghi không quan tâm, cô nàng thương tích đầy người này chạy nhanh như vận động viên maratong, cô chạy bỏ hơi tai mới có thể đuổi theo đằng sau mà không làm mất dấu. Chạy hơn 500m về phía trước cô gái tự dưng biến mất, trời tối, xung quanh con đường cây tối um tùm, Hạ Nghi chỉ có thể dựa vào ánh đèn đường mờ ảo lần mò theo vết máu tìm kiếm. Đến cạnh giếng cái giếng khá cũ kỹ vết máu biến mất

Hạ Nghi lục túi lấy điện thoại ra soi, cô sợ nhớ lúc này vô tình làm rớt nó ở gần cột đèn gần chỗ đỗ xe, vỗ vỗ trán, Hạ Nghi định bụng quay về, dù sao bây giờ trời quá tối, cô không thể tìm hiểu được gì

“Đừng ..... Đi ....” Thoảng thoáng trong tiếng gió có tiếng thì thầm ní non

Hạ Nghi giật mình quay ngoắt nhìn xung quanh, vẫn không có gì, gió thổi rì rào làm lá cây phát ra tiếng xào xạt, cơn gió lạnh thổi qua khiến Hạ Nghi run mình, cô nghĩ mình nên mau chóng rời khỏi đây thôi, xoa xoa cánh tay lạnh lẽo

“Cứu ..... Tôi ....” Tiếng nói ấy lần nữa vang lên, Hạ Nghi im lặng đứng lại, cô biết lần này mình không hề nhầm, dù rất nhẹ nhưng đúng là tiếng người kêu cứu

“cô ở đâu ? ...” Hạ Nghi lớn tiếng gọi, cô muốn cô gái nghe rõ tiếng mình

“Cứu ..... Tôi ....” Vẫn tiếng nói đó, âm thanh phát ra từ miệng giếng, Hạ Nghi vội vàng quay lại cái giếng cũ

“Cô ở dưới sao, vẫn ổn chứ ? Đừng sợ, tôi chạy đi kêu người tới, cố gắng lên”

Hạ Nghi ngã đầu vào miệng giếng hét to rồi mau chóng chạy hết tốc lực quay lại xe, chạy gần đến, cô thấy rất đông người đang ồn ào ở xung quanh tìm kiếm, Hạ Nghi chạy lại la lớn

“Này ! Giúp tôi với, đằng kia có người té xuống giếng, mau tới cứu đi, cô ấy bị thương rất nặng” Vừa thở hổn hển cô vừa nói

Mọi người nghe thấy tiếng cô vội vàng chạy lại, Hạ Hoàng Cảnh nước mắt nước mũi tèm lem nhào đến ôm chặt lấy cô khóc to

“Chị !!!! Chị đi đâu vậy, chị làm em sợ quá”

“Em sao vậy tiểu Cảnh, chị chỉ chạy ra đằng kia giúp người tí thôi”

“Em đã đi đâu?” Tiếng gầm tức giận vang lên từ phía sau, chưa kịp nhận ra người đến, Hạ Nghi đã bị ôm vào vòng tay ấm áp của đàn ông

“Anh !!! Anh trở về khi nào vậy?” Ngửi được mùi hương quen thuộc, Hạ Nghi đã biết người đến là ai – Hạ Hoàng Lãnh cái con người lý ra bây giờ phải ở tận Châu Âu xa xôi bây giờ lại xuất hiện ở đây, ngạc nhiên không hề nhỏ nha

“Em đã đi đâu, có biết lúc nghe tiếng em hét trong điện thoại anh đã lo lắng như thế nào không?” Hạ Hoàng Lãnh tức giận quát

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó, về nhà em sẽ giải thích cho anh sau, anh mau gọi mọi người đến cái giếng hoang cách đây 500m, có người bị thương té xuống dưới”

“Ai lại bị thương té xuống giếng giờ này kia chứ ? Có phải em hoa mắt không tiểu Nghi”

“Không có ! Lúc này em còn đuổi theo cô ấy đến đó thì mất dấu, nhưng sau đó em nghe được tiếng kêu cứu phát ra từ miệng giếng em nghĩ có lẽ cô ấy đã rớt xuống dưới”

“Sao lại có người xuất hiện ở khu vực này được, đây thuộc địa phận trang viên, người ngoài không thể vào được”

“Thật mà anh ! Anh cứ cho người theo em đến đó sẽ rõ thôi”

Hạ Hoàng Lãnh gật đầu, dù gì thì nếu lỡ thật có người bị thương chết trong trang viên thì rất rắc rối, gọi thêm vài thanh niên trai tráng mang theo dụng cụ cứu hộ, nhóm người Hạ Nghi mau chóng đến chỗ giếng cạn, bởi vì trời đêm, giếng lại sâu nên việc leo xuống khó khăn hơn rất nhiều, Hạ Nghi thấp thòm không yên, lâu lâu lại ngó đầu xuống dưới xem xét, Hạ Hoàng Lãnh lo lắng cô bị ngã nên giữ không để cô bị ngã. Gần mười phút mọi người đã xuống tới nơi, có tiếng nồn mưa, la ó mắng chửi, vang vọng lên dưới giếng

“Thiếu gia ! Có người chết” Đốc công trang viên thông qua bộ đàm báo cáo với Hạ Hoàng Lãnh

“Không lý nào, ban này tôi còn nghe cô ấy kêu cứu, chẳng lẽ đến muộn rồi sao” Hạ Nghi mặt mày trắng nhợt, chẳng lẽ cô đến chậm, nhưng cô đã cố gắng chạy nhanh nhất có thể

“Thiếu gia ! Bên dưới báo lại, người chết cũng ít nhất hơn một tháng, thi thể đã phân hủy gần hết” Đốc công kỳ quái nói, mọi người bên dưới báo lại xác chết bên dưới đã phân hủy gần hết, sao tiểu thư lại nghe được tiếng kêu cứu

“Nói mọi người tìm kiếm xung quanh xem còn ai khác không” Hạ Hoàng Lãnh nghiêm mặt ra lệnh

“Vâng ! Thiếu gia” Bên dưới rất nhanh báo lên “Thiếu gia , mọi người đã tìm kỹ không phát hiện được người nào khác”

“Được rồi, kêu mọi người mau chóng leo lên , cẩn thận đừng động đến hiện trường bên dưới , mau chóng gọi cảnh sát đến , phong tỏa toàn bộ tin tức đừng để bên ngoài biết nhất là báo giới”

“Vâng , thiếu gia”

Hạ Nghi, Hạ Hoàng Lãnh lên xe trở lại biệt thự , trên xe Hạ Nghi đắm chiều nhìn phía trước , Hạ Hoàng Lãnh nhìn biểu hiện nhăn nhó của cô,nhu nhu đầu cô an ủi

“Không sao ! Việc này không phải do em, dù sao xác chết đó cũng chết được hơn một tháng rồi”

“Không đúng , rõ ràng lúc này em có nhìn thấy cô ta , em còn đâm cho cô ta một cái nữa kia , rất chân thật”

“Em đánh cô ta ???”

“Vâng ạ ! Ban đầu , nhìn thấy cô gái toàn thân rách rưới đứng cột đèn nhìn em cầu cứu ,nên em nhanh chóng rời khỏi xe chạy lại , kết quả đến gần thì không thấy người đâu , em còn tìm kiếm xung quanh , lúc anh gọi em , vừa quay đầu em thì cô ta thình lình xuất hiện sau lưng em , phản xạ tự nhiên em đâm cô ta một cái , sau đó cô ta bỏ chạy , e vội vàng đuổi theo nhưng đến gần cái giếng thì cô ta biến mất ,em định bụng bỏ đi thì nghe có tiếng kêu cứu phát từ dưới giếng ,em vội chạy đi gọi người thì gặp anh , anh nói xem như thế sao có thể là người đã chết hơn một tháng được”

Hạ Hoàng Lãnh trầm mắt nghe Hạ Nghi tường thuật câu chuyện , hẳn cũng rất tin tưởng lời của cô nhưng người bên dưới giếng kia vốn đã chết lâu rồi vậy thì lý giải như thế nào cho sự xuất hiện của cô gái mà Hạ Nghi gặp , chẳng lẽ còn người khác lẩn khuất trong trang viên , ngày mai hẳn phải cho người điều tra mới được

Hạ Nghi thì suy nghĩ hoàn toàn khác Hạ Hoàng Lãnh ,lúc ấy quá vội nên không để ý tới . Thời điểm cô gặp được cô gái lạ kia hình như chân cô ta không mang giày, toàn thân cô ta xây xát không một chỗ lành lặn , tay chân có nhiều vết cắt rất sâu ,mặt bị rạch nát vết thương đỏ tươi rợn người nhưng lại không có dấu hiệu chảy máu, lúc cô chạy đến chỗ cô ta đứng cũng không lưu lại vết máu , thời điểm cô đuổi theo thì máu trên người cô ta mới bắt đầu chảy không ngừng , trong suốt đoạn đường 500m cô ta lưu lại rất nhiều máu với lượng máu mất nhiều như thế mà cô ta vẫn có thể chạy nhanh hơn cả người khỏe mạnh Là cô đây thì ... Liệu cô gái đó có phải người

Vậy cảm giác chân thực khi chạm vào cô gái đó thì sao , Hạ Nghi vẫn không thể lý giải , rõ ràng cô đâm rất mạnh , mũi cô ta bị lệch sang một bên kia mà . Hạ Nghi cau mày suy nghĩ , mặc dù mấy năm gần đây có âm thầm luyện linh lực tuy nhiên lượng linh lực ấy chỉ đủ để tăng cường sức khỏe , trừ ma thì vẫn còn một đoạn rất xa

Xe về đến biệt thự , Hạ Nghi vẫy tay chào Hạ Hoàng Lãnh trở về phòng , tối nay xảy ra quá nhiều chuyện , cô muốn đi ngủ sớm , Hạ Hoàng Lãnh nhìn cô mệt mỏi cũng không làm phiền , tự động trở về phòng sách , hẳn còn phải suy nghĩ giải quyết tin đồn sắp làm sao , vừa về nước đã gặp đủ thứ chuyện , xui xẻo quá

Đêm trong trang viên , gió thổi làm vài tán cây đập vào cửa sổ phòng phát ra tiếng cốc cốc như người gõ cửa , Hạ Nghi nằm trong chăn ấm áp ngủ , nhiệt độ trong phòng thoáng chốc hạ đột ngột , mọi thứ trong phòng phủ một lớp băng mỏng , Hạ Nghi bị cái lạnh bất ngờ làm thức giấc, cô xoa xoa cái mũi đau nhức vì lạnh , vừa chạm đến bên ngoài chăn Hạ Nghi hết hồn , lớp băng mỏng đông cứng lớp ngoài chăn . Hạ Nghi với tay bật đèn ngủ , không sáng , bật lần nữa , vẫn không sáng , Hạ Nghi khó chịu dụi dụi mắt ngồi dậy

Cô gái ban nãy yên lặng đứng dưới giường chân nhìn Hạ Nghi , vẫn bộ đồng phục nhàu nhĩ bẩn thỉu , ánh mắt cô ta nhìn cô mong mỏi hi vọng. Hạ Nghi giật bản người , nhờ ánh trăng sáng , cô nhìn toàn bộ căn phòng đều bị bao một lớp băng mỏng ,hết hồn

“Cứu ..... Cứu .... Tôi ....” Cô gái không mở miệng , nhưng vẫn phát ra âm thanh yếu ớt rõ ràng

“Cô .... Đã chết ....” Hạ Nghi nuốt nước miếng khó khăn nói , lâu rồi không gặp mấy thể loại này ,có hơi khó thích ứng . Cô gái không trả lời chỉ im lặng nhìn Hạ Nghi

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Hạ Nghi xoa xoa gương mặt lạnh cứng của mình , nhiệt độ trong phòng quá dọa người , oán khí có thể làm đóng băng mọi thứ, cô nàng này lúc chết hẳn rất thù hận kẻ giết mình

Cô gái im lặng chỉ tay bên ngoài cửa sổ , Hạ Nghi nghi ngờ nghiêng đầu nhìn theo, bóng đêm bao lấy rừng cây tĩnh mịch âm u , ánh trăng mờ ảo soi rọi trang viên ,ngoài ra không có gì khác , Hạ Nghi đầu đầy chầm hỏi nhìn cô gái ,cô ta vẫn duy trì tư thế chỉ tay nhìn Hạ Nghi . Cô đành xuống giường mặc thêm áo khoác mang dép lê mở cửa sổ leo xuống , nước mắt như hai sợi mỳ đung đưa trong gió . Tại sao đêm hôm có còn phải làm mấy vụ trèo tường trộm cắp này chứ ?

Nhìn đến con ma nữ đứng chỗ thăm cỏ nhìn mình tha thiết , Hạ Nghi cắn răng leo nốt phần tường còn lại , leo xuống đến nơi , cô tiếp tục đi theo chỉ dẫn của ma nữ ,một người một ma chạy quãng đường dài thăm thẳm quay lại giếng hoang ban đầu , cái giếng đã bị cảnh sát dùng băng rôn , kẽm gai vây kín , vì đây là hiện trường thứ nhất tìm ra xác chết nên cảnh sát phòng rất kín kẽ tránh có người phá rối

“Bây giờ làm sao nữa , kẽm gai cao quá , tôi có là thánh cũng không bay qua được” Hạ Nghi quay đầu hỏi con ma nữ đang đứng xa xa

Con ma nữ lắc lắc đầu ý không cần leo vào ,cô ta chỉ hướng tây từ phía cái giếng sau đó biến mất , Hạ Nghi khó hiểu đi theo, đi một quãng rất xa Hạ Nghi bắt gặp một hồ nước khá to , cạnh bờ hồ vẫn còn lác đác vài vật dụng , cô rọi đèn soi từng thứ trên đất , bình nước , thức ăn thừa , đèn pin , ...

Soi đến ví tiền Hạ Nghi dùng cành cây khều mở nó , không lâu nữa cành sắt sẽ phát hiện nơi này , có ngu mới để lại dấu vân tay , Hạ Nghi mở ví rọi đèn , mọi móc mọi thứ trong đó , cô phát hiện có giấy tờ tùy thân , hình cô gái trẻ xinh đẹp , mười tám tuổi, tên Vĩnh Yên Yên , quê ở tỉnh K

Đối chiếu gương mặt cô gái trên hình và con ma nữ cô gặp , nếu bỏ đi vết cắt X ghê sợ trên mặt cô ta thì hoàn toàn cùng một người , Hạ Nghi lục lại thêm vài thứ trong ví cô gái , chỉ có ít tiền và vài thẻ tín dụng cùng một ít hóa đơn thanh toán , Hạ Nghi lấy thăm ghi nhớ địa chỉ cửa hàng trên hóa đơn , lấy điện thoại trong túi áo khoác , chụp lại tấm hình cô gái Hạ Nghi quay về biệt thự , đi chưa được vài bước con ma nữ xuất hiện chặn đường cô , cô ta chỉ về phía bên kia bờ hồ , trời tối , bờ hồ khá rộng nên Hạ Nghi không thể quan sát rõ ràng , ánh đèn quá yếu không thể chiếu sáng đến bên kia được

“Bây giờ tôi không thể qua bên đó được , sáng mai tôi còn có buổi kiểm tra , chiều mai tôi sẽ qua đó , cô yên tâm tôi đến đây giúp cô thì sẽ giúp tôi cùng” Hạ Nghi một mối xoa xoa mi tâm nói , hiện tại cô rất mệt không hơi đâu mà chạy qua đó

Con ma lặng lẽ gạt đầu biến mất , lần mò ra được đường chính , Hạ Nghi thở dài nhìn con đường xa mịt mù không điểm đến trước mặt , la lét về đến biệt thự , đồng hồ điểm canh ba giờ sáng , Hạ Nghi thuần thục trèo tường leo về phòng , vừa bước vào phòng cô giật mình nhìn bóng đen lù lù ngồi trên giường mình , bật đèn , Hạ Hoàng Lãnh nhìn Hạ Nghi chăm chú

“Anh !!! Làm em sợ hết hồn , sao giờ này lại ở trong phòng em , anh ngủ không được sao” Hạ Nghi thấy Hạ Hoàng Lãnh thì thở phào nhẹ nhõm , cô còn tưởng thêm một con ma nào tới tìm cô báo án nữa chứ

“Em đi đâu vào giờ này?” Hạ Hoàng Lãnh nheo mắt nguy hiểm nhìn Hạ Nghi , lúc này đi uống nước nghe được tiếng động lạ trong phòng cô , hần liền không do dự lấy chìa khóa dự phòng mở cửa vào , kết quả không ai ở trong phòng

“Em đi thăm tiểu Cảnh , thằng bé có tật khóc đêm nên em muốn đi xem nó có ổn không thôi” Hạ Nghi lấp liếm nói , nếu đề tên diên này biết cô nửa đêm trèo tường ra ngoài , hần không lột đồ à nhảm lột da cô mới lạ

“Thật không ???” Hạ Hoàng Lãnh nghi ngờ hỏi

“Thật mà anh !!!” Hạ Nghi giờ tay thế cam đoan “Anh !! Tối rồi anh cũng ngủ sớm đi , thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu” Hạ Nghi cúi người hôn trán Hạ Hoàng Lãnh , mỗi khi hần như vậy , chỉ cần cô thân mật một chút hần sẽ quên bống việc đang định nói ngay

“Ừm , em cũng ngủ sớm đi , tiểu Cảnh nó lớn rồi , không cần suốt ngày phải trông nom nó như đứa bé hai ba tuổi ” Hạ Hoàng Cảnh ôm Hạ Nghi cúi đầu hôn vào trán cô

Nhìn Hạ Hoàng Lãnh ra khỏi phòng , Hạ Nghi thở phào , cô biết Hạ Hoàng Lãnh vẫn chưa hết nghi ngờ với mình nhưng chỉ cần qua được lúc này , sau này tính sau . Một mối ngã người lên giường , Hạ Nghi lấy quyển sổ dưới gối ra viết lại các chi tiết quan trọng cô vừa tìm được ban nãy , cô cứ cảm thấy tạo hình đêm nay của ma nữ có gì đó rất quen mắt nhưng quen ở chỗ nào thì cô hoàn toàn không nhớ được

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Chương 15

Cả đêm qua bị hành gần chết , sáng nay Hạ Nghi mang cặp mắt cú mèo xuống nhà ăn , mọi người đã đến đông đủ cùng nhau ăn sáng , cô đưa Hạ Hoàng Cảnh đi thay quần áo rồi cả hai đi học , Hạ Hoàng Lãnh lia cặp mắt cú vọ của hần theo dõi theo từng bước chân hai người lên lầu

“Chị ! Tối qua chị đâu???” Hạ Hoàng Cảnh nhìn Hạ Nghi soạn sách vở cho mình hỏi

“Sao em biết tối qua chị không ở trong phòng” Động tác soạn sách của Hạ Nghi thoáng cứng đờ , cô nhanh chóng khôi phục bình thường

“Sáng nay anh hỏi em , tối qua chị có ở phòng em không?”

“Rồi em nói sao?” Hạ Nghi khăn trương quay đầu hỏi

“Tất nhiên là nói có rồi , em đâu có ngu , dù không biết vì sao chị phải ra ngoài làm gì nhưng em vẫn trả lời có , chị , thấy em có giỏi không?” Hạ Hoàng Cảnh ôm eo Hạ Nghi dụi dụi

“Tất nhiên , tiểu Cảnh là ngoan nhất , nhớ sau này anh có hỏi thì phải thông minh như hôm nay biết chưa?” Xoa xoa đầu thằng bé , Hạ Nghi yên tâm phần nào , tiểu Cảnh rất thông minh dù thằng bé không biết cô làm gì thì vẫn sẽ bao che cho cô , vì thế mà đêm qua cô không do dự nói rằng mình qua phòng tiểu Cảnh

“Chị , nói cho em biết chị đi đâu tối qua được không ?Em cũng rất lo lắng”

“Ừm, chút lên xe chị sẽ nói, ở đây không tiện”

Hạ Hoàng Lãnh vốn muốn đưa Hạ Nghi đến trường nhưng công việc của hắn quá nhiều, không còn cách nào khác đành ai oán nhìn cô đi học. Hạ Nghi thì rất vui khi công việc hắn nhiều như thế, cô ước gì Hạ Hoàng Lãnh lúc nào cũng bận bịu, như vậy hắn sẽ có rất ít thời gian lòn vờn quanh cô. Thật ra từ lúc Hạ Hoàng Lãnh về nước Hạ Nghi luôn nơm nớp lo sợ cho trình tiết của mình, dù sao bóng ma hắn để lại cho cô mười năm trước quá sâu đậm

Lái xe ngang qua khu giếng hoang hôm qua, Hạ Nghi trông thấy cảnh sát đang phân tích hiện trường, cô nghĩ chắc không lâu họ sẽ tìm ra đồng đồ gần bờ hồ, cô không biết trong trang viên có hồ nước lớn như thế, may sao ngày mai vừa đúng ngày nghỉ, cô có thể dành thời gian tìm hiểu cái chết của ma nữ

Xe lái vào khuôn viên trường, Hạ Nghi dắt Hạ Hoàng Cảnh đến lớp thì trở về lớp mình, trên đường đi không thiếu ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, Hạ Nghi vô thức sờ mặt, sáng nay hơi ửng ửng nên không chắc mình đã rửa mặt sạch, ghé vào toilet, khi chắc chắn mình hoàn toàn sạch sẽ Hạ Nghi mới yên tâm về lớp. Vừa vào cửa lớp, đám học sinh nhao nhao bu quanh cô

“Nghiên Nghiên, cậu xem đoạn clip sáng nay chưa?”

“Nghiên Nghiên, cậu nổi tiếng khắp mạng xã hội luôn rồi đó, chà !!Lớp chúng ta sắp có một siêu sao mới, phấn khích quá đi”

“Nghiên Nghiên, cậu đúng mà mỹ nữ kiều hùng mà, tớ ngưỡng mộ cậu quá đi”

Cập cập .... Mọi người như đám vịt trời không ngừng kêu la

“Tránh ra, tất cả tránh ra cho tôi” Thân mình nập nập to con của Mạt Tiểu Tiểu tạt hết mọi người qua một chỗ trước mặt Hạ Nghi

“Tiểu Tiểu, thế này là thế nào?” Hạ Nghi đầu đầy dấu hỏi nhìn Mạt Tiểu Tiểu

“Hôm qua, cảnh chúng ta đánh nhau có người lên quay lại, họ tung lên mạng xã hội, bây giờ khắp các trang mạng xã hội đều đang rầm rộ đoạn clip đó, trên youtube đã đạt cột mốc một triệu lượt xem trong vòng bốn tiếng, bây giờ thì cậu nổi tiếng toàn trường rồi” Mạt Tiểu Tiểu vỗ trán than, cô nàng biết Hạ Nghi rất ghét chuyện thị phi, dù sao nhà Hạ bây giờ quá danh tiếng, nhất là sau khi Hạ Quốc Bắc đắc cử chức chủ tịch thành phố đến nay

“Nghiên Nghiên, cậu đánh đẹp lắm, bọn tớ rất tự hào về cậu” Đám học sinh nhao nhao tán thành

“Thật ra thì các cậu không cần phải thế, chúng ta đều là bạn học, tớ cũng rất tự hào được làm bạn cùng các cậu” Hạ Nghi khiêm tốn trả lời, đây đều là lời thật lòng của cô, lớp người ta ganh đua ghen ghét nhau, lớp cô thì cũng có ghét nhau đấy nhưng nếu người ngoài xen vào, họ chẳng ngại hợp sức cho chúng một trận

Mọi người rồi rít cười đùa, chuông vào lớp reng lên, mọi người bắt đầu lục đục trở về chỗ, hôm nay tiết vật lý, người dạy là một giáo viên trẻ, tuy nói trẻ nhưng anh ta cũng đã ba mươi, có khả năng ở tuổi này vào làm giảng viên cho Tư Hoa cũng đã không tầm thường, anh ta rất được các nữ sinh trong trường hoang nghênh

“Nào cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ kiểm tra lại bài hôm qua, mọi người lấy giấy ra bắt đầu viết đề” Vừa vào lớp Hạo Thiên cười hết sức dịu dàng với lũ học sinh

“A ... !!! Thầy ơi, tha cho bọn em đi” Tiếng oán than dậy trời cao

“Không kỳ kèo nữa, tôi bắt đầu viết đề đây, năm phút sau tôi xóa thì đừng ai than là tôi ác, bắt đầu” Hạo Thiên dùng tốc độ kinh người viết đề lên bảng sau đó hã hê nhìn đám học sinh mặt nhăn như hoa cúc

Thời gian hai tiết tích tắc rồi qua rất nhanh, mọi người trong phòng học mệt mỏi ửng ửng chờ đợi thêm ba tiết nữa là có thể nghỉ trưa ăn uống, buổi chiều họ có tiết thể dục nên khá thư thái. Giờ trưa Hạ Nghi - Mạt Tiểu Tiểu qua khối tiểu học dắt Hạ Hoàng Cảnh đi ăn trưa, đi ngang nhà vệ sinh, Mạt Tiểu Tiểu kêu Hạ Nghi chờ một chút để cô giải quyết tí ứu sầu. Đứng cạnh cửa sổ nhà vệ sinh nữ, ánh nắng vàng chiếu lên người Hạ Nghi, cả người cô tỏa ánh sáng dịu dàng, khiến vài nam sinh đi ngang cứ ngẩn ngơ

Hạo Thiên đi ngang người Hạ Nghi thì dừng lại, hắn rất muốn vươn tay sờ gương mặt mềm mại trắng trẻo kia, ác ma trong hắn đang lục đục muốn trồi dậy. Kim chế dục vọng bản thân, hắn lướt qua cô đi thẳng

Hạ Nghi giờ phút này trong lòng run rẩy từng trận, cô đang thấy cái quỷ gì thế này! Ma nữ tối qua ư ám đi theo sau Hạo Thiên, lúc đi ngang cô, nó liếc mắt ra hiệu cho cô mau đi theo họ, Hạ Nghi bám chặt thành cửa sổ nhất quyết không đi, giỡn sao? Bây giờ cô mà đeo bám thầy giáo mình, để đám học sinh nhiều chuyện thấy được, cô có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội

Nhưng đầu phải cứ cô muốn là được, toàn bộ cửa sổ nơi Hạ Nghi đều đóng băng mỏng, cảm giác ón lạnh quanh thân dần mãnh liệt, Hạ Nghi đau đớn khóc lóc lên lút đuôi theo con ma nữ, quá đáng!!!!

Hạo Thiên hoàn toàn không biết mình bị người khác theo dõi, hắn trở về phòng giáo vụ hoàn thành nốt công việc dang dở, Hạ Nghi nghiêng răng tròng con ma nữ đứng gần hắn, cô muốn tôi đuổi theo, bây giờ làm gì nữa !!! Ma nữ vẫn im lặng đứng đó không cử động, Hạ Nghi đu người lên cây bên ngoài cửa sổ phòng giáo vụ đóng gió đông khóc ròng

Khoảng 30' sau, Hạo Thiên cuối cùng cũng xong việc, hắn đứng dậy rời khỏi phòng đi ăn trưa, Hạ Nghi bắt được thời cơ, chờ hắn đi khỏi cô nhanh

chống nhảy vào phòng từ đường cửa sổ , hại chết cái thân già cô rồi

Hùng hồ đi lại chỗ con ma nữ , cô bực dọc nói “ Bây giờ sao nữa ?”

Ma nữ chỉ vào tủ hồ sơ gần đó , “ Hạo Thiên” , đây chắc là đồ vật dụng của hấn . Hạ Nghi mở cửa nhưng không mở được , cô liếc mắt nhìn ma nữ , nhún vai bất lực . “ Cách.” Cửa mở , Hạ Nghi bắt đầu lục lợi mọi thứ trong đó , ngoài vài bộ quần áo , vật dụng cho nam thì chỉ có chiếc điện thoại màu đen , ngoài ra không có gì khác

Hạo Thiên đang trên đường đến nhà ăn thì sực nhớ mình để quên điện thoại trong tủ đồ , hấn quay lại , Hạ Nghi cầm điện thoại lên , nhưng đã bị khóa mã , cô liếc nhìn ma nữ , cô ta cũng lắc đầu không biết , “bộp” vỗ trán , sao trên đời có con ma ngu ngốc đường này , người cả ngày đi theo hấn sao lại không biết mã của hấn ?

Bóng đèn trên đầu ma nữ lóe sáng , cô ta mau chóng ra hiệu cho Hạ Nghi làm theo chỉ dẫn , “ Ting” mã điện thoại được mở , Hạ Nghi mau chóng lục lợi điện thoại Hạo Thiên , cô lục tập tin hình ảnh , vô số bức ảnh biến thái kỳ dị trong máy điện thoại hấn , dù biết chỉ là sản phẩm photoshop nhưng cô vẫn rất sợ

Nhìn tập tin “ Thiên thần” sáng chói , Hạ Nghi nhấp vào , đập vào mắt cô là bức ảnh nữ sinh khỏa nửa thân dưới , mặc áo học sinh đang làm tư thế mời gọi , buồn nôn quá , kéo xuống dưới là các bức hình khiêu dâm các nhau của cô nữ sinh , kéo đến một nửa trang , Hạ Nghi rùng mình nhìn bức hình cô gái bị trói chặt trên nền đất , phần thân dưới bị hành hạ dã man , khắp người đều có vết cắt sâu , nhất là gương mặt bị đánh một dấu X to đùng , cô ta khỏa thân nằm trên đất .Tiếng bước chân vang lên ở hành lang , Hạ Nghi mau chóng gửi tấm hình qua máy in gần đó , cầm hình rồi chuồn êm theo hướng cửa sổ

Hạo Thiên vừa vào phòng đã cảm thấy có gì đó rất khác lạ , hấn lại gần cửa sổ quan sát , không có gì , mở cửa tủ lấy điện thoại ,hấn phát hiện các vật dụng mặc dù được sắp xếp đúng nguyên trạng nhưng lại lệch nhau vài cm ,là người rất cẩn thận hấn biết có kẻ lục lợi đồ hấn , Hạo Thiên nheo mắt nguy hiểm , là ai ?

Hạ Nghi sau khi thoát khỏi phòng giáo vụ , ngồi dưới gốc cây gần đó ngây ngốc , cô lấy bức hình ra nhìn , gương mặt cô gái trẻ này rất quen nhưng cô chắc cô ta không phải ma nữ , vậy cô ta là ai ? Con gió thu thổi qua , mắt Hạ Nghi tròn to , đúng rồi , cô nữ sinh mười năm trước bị sát hại trong nhà vệ sinh , cô ta khá giống cô gái trong hình , lục lại ký ức năm đó , đối chiếu với tấm hình , Hạ Nghi nắm chặt mảnh giấy trong tay

Năm đó cảnh sát đã tìm ra hung thủ sát hại cô gái , vậy tại sao Hạo Thiên lại có bức ảnh của cô gái , hấn và cô ta đã thân mật đến mức độ nào mới có thể chụp loại hình này , vô đầu bức tóc , bị cuốn vào vụ án mới lại phát hiện chứng cứ vụ án cũ , mới cũ đan xen rối rắm

Hạ Nghi vuốt mặt suy tư ,cuối cùng thì hấn và cô nữ sinh kia có quan hệ như thế nào , bạn trai , bạn tình hay đơn giản chỉ là tình một đêm , Hạ Nghi không thể hoàn toàn hiểu rõ nhưng cô hoàn toàn chắc chắn Hạo Thiên có liên quan đến vụ án mười năm trước , còn cô gái gần đây thì sao , cô ta quan hệ gì trong vụ án cũ , cách thức hung thủ ra tay giống hệt mười năm trước , đầu óc Hạ Nghi cứ quay cuồng trong mớ bòng bong

“ Rengggg...” Điện thoại vang lên âm điệu nhảm chán , Hạ Nghi chán chường bắt máy “ Alo”

“ Chùng nào em tan trường” Chất giọng âm dương quái khí của Hạ Hoàng Lãnh làm Hạ Nghi khó hiểu

“ 4 giờ 30” Hạ Nghi cũng không rảnh mà quan tâm hấn , cô bây giờ đang rất rối

“Anh đến đón em”

“ Không được , anh đến đón em ai lái xe em về , còn tiểu Cảnh nữa , chắc chắn nó sẽ đồng ý về một mình ”

“Anh sẽ gọi quản gia đến đón nó , còn xe em ,chiều nay anh ghé chở em , vậy đi” Hạ Hoàng Lãnh không cho Hạ Nghi cơ hội phản bác, hấn cúp máy

“Reenggggg.....” Hạ Nghi ức chế quát to “ Cái gì nữa ?”

“ Là anh đây” Âm thanh dịu dàng vang lên trong điện thoại , Hạ Nghi hết hồn nhìn tên người gọi đến “ Mất Xanh”

“ Xin lỗi , lúc nãy có tên điên gọi điện chọc phá , em hơi bực mình , anh gọi cho em có chuyện gì không?” Hạ Nghi nhỏ giọng xin lỗi , người ta ở tuốt bên kia đại dương có lòng gọi cho cô nên vài tiếng xin lỗi cũng không đáng gì

“Ngày mốt anh sẽ về , em có thể đến sân bay đón anh không ?” Lục Đình từ tốn hỏi , lâu rồi hấn không nhìn thấy cô , ngày lễ tết hấn có về nhưng cũng rất ít khi gặp được cô

“Em không chắc nữa , anh về chơi ạ ”

“ Không lần này về lâu hơn ,có lẽ là vài năm dự án mới lần này khá quy mô , anh cũng không biết nữa”

“ Em biết rồi , vậy hẹn anh bữa đó nhé , bây giờ em phải vào lớp”

“ Ừm , hẹn gặp em sau”

Tắt máy của Lục Đình , Hạ Nghi phiền chán lẩn qua lẩn lại trên bãi cỏ ,năm hạn tháng quý gì mà hết tên này đến tên khác thi nhau về nước , một tên Hạ

Hoàng Lãnh đã đủ mệt, lại thêm Lục Đình, còn Lâm Úc và Mạc Vịnh Trình đầu, xuất hiện nốt cho đủ bài, đáp ứng lời cầu xin của cô, trời cao đã cử kẻ thù của cô xuống

“Nếu còn lần nữa, tôi không lo cô trong khuôn viên bị hồng thì cũng lo cái váy sắp tốc lên cao của cô sẽ làm ảnh hưởng mỹ quan của trường đấy, cô Hạ” bóng người lù lù ngược sáng xuất hiện trên đầu Hạ Nghi, cô nheo mắt đánh giá

Nhìn người đến, Hạ Nghi vội vã bật dậy, mau gọn chỉnh lại váy, điều chỉnh sắc mặt quay qua tròn mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Úc

“Ô! Lâm đại thiếu, anh về nước cũng nhanh nhì? Bị dày đi nước pháp xa xôi có lãnh ngộ được phong độ của người pháp được tí nào không, hừm?” Chết tiệt, tên này hun một cưa hán cũng lên

“Cô !!! ... Lãnh ngộ thì cũng lãnh ngộ đấy, đáng tiếc nó không dành cho thứ cá muối như cô”

“Cá muối như tôi? À Là muối như thế này đúng không?” Dứt lời Hạ Nghi đẩy mạnh Lâm Úc vào cây cổ thụ gần đó, khóa chặt tay hán ra sau lưng, kẻ sát tai hán nói

“buông ra, cô có phải con gái không, không biết xấu hổ mà bỏ nhào vào trai thế hả?” Lâm Úc khó khăn vùng vẫy, một thiếu gia ăn chơi vs cao thủ quyền thái, không cần nói cũng biết, Hạ Nghi mạnh hơn hán nhiều lắm

"Với hạng người như anh thì xấu hổ là dư thừa" Hạ Nghi thò tay vòng qua eo Lâm Úc mò xuống dây lưng quần rút mạnh, "Bứt" dây lưng quần hi sinh trong tay Hạ Nghi

"Cô là loại con gái gì thế?" Mất thấy quần tây sắp hi sinh, Lâm Úc xấu hổ la lớn

"Suyt !!!! Anh la lớn quá, người ta tụ tập lại thì biết sao, Lâm đại thiếu gia bị tuột quần thì xấu hổ lắm" Hạ Nghi vô si bứt nốt cúc quần Lâm Úc, xong việc cô há hê đẩy ngã Lâm Úc trên thảm cỏ, thích thú nhìn hán tròng mắt ôm quần nhìn cô

"Cô chờ đó cho tôi" Lâm Úc tay nắm chặt quần xấu hổ gào

"Tôi nghe câu này quen tai nha, câu nói mười năm qua lặp đi lặp lại anh không thấy chán nhưng tôi thì có đấy, đôi câu khác có tí hiệu lực đi" Hạ Nghi vui vẻ ngồi xôm trước mặt Lâm Úc trêu chọc, tên hán này mới đi nước ngoài vài năm mà đã đôi khác, đẹp trai hơn xú rồi có điều vẫn ngu như ngày nào

Nhìn Hạ Nghi xinh đẹp nheo mắt nhìn mình, đôi mắt hồ phách như tỏa nắng làm tim Lâm Úc đập chậm vài nhịp, lắc đầu kiên định rũ bỏ ảo ảnh, Lâm Úc đỏ mặt trừng Hạ Nghi

"Cô ... Cô ..." Áp úng nửa ngày, hán vẫn không thể nói được câu nào ra hồn

"Tôi ... Tôi .... Tôi thế nào, thôi bye nhé, ở lại tận hưởng gió mát đi, Lâm đại thiếu gia" bứt làm đôi dây lưng ném cho Lâm Úc, Hạ Nghi vui vẻ chạy đi, đi được nửa đường Hạ Nghi vòng lại lấy tay vò toi mái tóc chải chuốt gọn gàng của hán, cười đê tiện chạy dài

"Đồ đê tiện" Lâm Úc ôm quần đứng dậy gào to, quần bách nắm chặt quần mình, hình tượng của hán bây giờ rất giống vừa mới bị người ta cưỡng gian xong, tiếng học sinh lú lú rú rú đằng xa đi lại, Lâm Úc hoảng hốt nắm quần chạy đi

Xử lý xong tên đáng ghét, tâm tình quần bách của Hạ Nghi dịu đi rất nhiều, vui vẻ chạy tới nhà ăn, Hạ Nghi bị hai đại gia oanh tạc không thương tiếc. Cô cười lấy lòng nịnh nọt hai đại thần đang phun lửa, quay đầu lau mồ hôi “Hố cha thật”

Buổi chiều Hạ Hoàng Lãnh đứng giờ đến đón Hạ Nghi, bộ tây trang đắt tiền, thân hình cao lớn anh tuần đứng bên chiếc moring kiếm tôn của cô hoàn toàn tương phản, Hạ Nghi xoa xoa mắt nhìn Hạ Hoàng Lãnh, tên điên này, nay tỏa sáng dữ vậy, mặc dù biết tên này vốn đi tới đâu cũng lấp lánh như vàng nhưng hôm nay hán có vẻ sáng chói hơn mọi khi thì phải

Hạ Hoàng Cảnh dự cảm xấu trước sự xuất hiện của Hạ Hoàng Lãnh, hán nắm chặt tay Hạ Nghi sợ cô sẽ bị vờ ngoài của anh trai hút đi mất. Tiểu Cảnh cũng à! Cũng nghĩ nhiều rồi.

Hạ Hoàng Lãnh cười sáng láng nhìn Hạ Nghi tới gần, bộ đồng phục áo sơ mi trắng váy đen ngắn tới đầu gối, giày bệt màu đen, Hạ Nghi như cô nữ sinh quý tộc Anh quốc xinh đẹp, đôi mắt hồ phách hút hồn người nhìn, làn da trắng nõn nổi bật mái tóc đen đặc trưng phương đông, Hạ Hoàng Lãnh nhìn mà ngẩn ngơ, Tiểu Nghiên của hán xinh đẹp như trong giấc mơ của hán, cô đã lớn

“Tiểu Cảnh, em về cùng quán gia, anh và chị có chút chuyện cần làm” Hạ Hoàng Lãnh ra lệnh, đúng là ra lệnh bởi vì Hạ Hoàng Cảnh không chưa kịp lên tiếng đã bị quán gia bịt miệng ôm đi, cậu nhóc tròn mắt tức tối nhìn bản thân đang dần rời xa chị yêu dấu, quờ quạng tay chân phản kháng

“Anh, như vậy có ổn không dù sao thằng bé cũng còn nhỏ” Nhìn Hạ Hoàng Cảnh bị quán gia bắt cóc đi, Hạ Nghi đau xót nhìn em trai vùng vẫy trong lòng quán gia. Em trai à! Cô lên nhé, hi vọng em không bị lão quán gia mắc bệnh licon làm thịt, vầy vầy khấn tiền bước Hạ Hoàng Cảnh

“Nó đã mười tuổi rồi” Hạ Hoàng Lãnh đen mặt, hán không ưa gì thằng nhóc kia chẳng qua Hạ Nghi yêu thương thằng bé nên hán mới miễn cưỡng nhìn đến nó còn không thì đừng hồng

“Mình đi đâu vậy anh ???” Hạ Nghi trực tiếp qua Hạ Hoàng Cảnh thì hơn, nhìn sắc mặt của Hạ Hoàng Lãnh nếu có còn nhắc tới thằng bé thì tối nay



thằng nhóc kia sẽ không yên thân

“Đi dự tiệc với anh” Nói ít làm nhiều, Hạ Hoàng Lãnh nhét Hạ Nghi vào xe đạp ga chạy đi

Nhìn người trong gương, Hạ Nghi chắc lưỡi, người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, nhìn thiếu nữ yêu kiều diễm lệ trong gương Hạ Nghi xuýt xoa công nghệ trang điểm siêu phẩm. Tiểu Nghiên trong nguyên tác vốn đã rất xinh đẹp bây giờ còn được quần áo phấn son tô điểm, càng thêm xinh đẹp bức người, chả trách trong nguyên tác chỉ cần cô nàng mở miệng, khối người sẵn sàng làm mọi thứ đáng cho cô nàng

Hạ Hoàng Lãnh hài lòng nhìn Hạ Nghi, da phục sùn xám màu đen tôn lên làn da sữa non, mái tóc uốn xoắn búi xoắn gắn thêm đá pha lê kết hợp vòng cổ và hoa tai trên châu biến Hạ Nghi thành quý cô phương đông cổ điển bí ẩn. Vòng tay ôm eo Hạ Nghi từ đằng sau Hạ Hoàng Lãnh yêu thương nhìn hai người trong gương, xứng đôi vừa lứa là ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn bây giờ

Hạ Nghi nhìn hai người trong gương, cô bất giác nhớ tới ánh cười Hạ Nghiên và Hạ Hoàng Lãnh trong nguyên tác, trong ảnh hắn cũng nhìn Hạ Nghiên yêu thương như bây giờ, chẳng lẽ thật sự Hạ Hoàng Lãnh trong nguyên tác không phải thật sự chán ghét Hạ Nghiên, lúc đầu xua tan ý nghĩ điên rồ của mình, làm sao có thể

Hạ Hoàng Lãnh vuốt ve gương mặt phấn mịn của cô, hắn đã yêu cầu nhà thiết kế không được trang điểm quá đậm cho cô, Hạ Nghiên sở hữu gương mặt mộc xinh đẹp vậy nên dù đậm hay nhạt cũng vẫn thu hút người khác, hắn là không muốn người khác quá chú ý đến cô, tốt nhất vẫn cứ nhạt thôi

Bữa tiệc tối nay ăn mừng thành công dự án thành phố không khói mới của Hạ thị, mấy năm gần đây Hạ Thị bắt đầu tiến công vào thị trường bất động sản, từ ngày Hạ Quốc Bắc đắc cử chức chủ tịch thành phố Hồ Kinh, Hạ gia như cá gặp nước không ngừng phát triển vững mạnh, mở rộng thị trường kinh doanh hết mức có thể, mới đây Hạ gia lần sân sang điện ảnh nên bữa tiệc không thiếu những minh tinh, ca sĩ nổi tiếng tham gia góp vui

Hạ Nghi theo Hạ Hoàng Lãnh vào bữa tiệc mới chính thức bắt đầu, Hạ Quốc Bắc đã giao lại toàn quyền kinh doanh cho Hạ Hoàng Lãnh, hắn muốn chuyển tâm hơn trong con đường làm quan của mình. Hạ Nghi bước vào đại sảnh liền thu hút không ít ánh mắt, ai cũng biết Hạ gia có một cô con gái nhưng do Hạ gia xưa nay kín tiếng trong chuyện đời tư nên rất ít người nhìn thấy gương mặt thật của Hạ Nghiên

Trước đây Hạ Nghi tham gia không ít bữa tiệc như thế này, cô thoải mái tìm vị trí ngồi nghỉ ngơi, lâu quá không mang giày cao gót chân cô đau nhức muốn chết. Bụng réo ầm ỉ, Hạ Nghi thoải mái lấy thức ăn tại quầy, mau chóng ăn uống nhưng không hề làm mất phong độ, kinh nghiệm lăn lộn trong giới quý tộc kiếp trước giúp cô có thể ăn nhanh, chuẩn, no căng mà không hề bắt nỡ. Thoải mái xử lý phần thức ăn đầy ụ trên bàn, Hạ Nghi thỏa mãn ư nhả lau miệng, các cô gái xung quanh tròn mắt nhìn lượng thức ăn Hạ Nghi nuốt vào rồi lia mắt xuống vùng bụng bằng phẳng của cô, mọi người khâm phục sát đất

Ai cũng biết mặc sùn xám chú ý nhất là không được để ăn no, bởi ăn no sẽ làm vùng bụng bự lên trông rất khó coi, vậy mà cô nàng tiểu thư Hạ gia lại có thể ăn như heo mà không hề to bụng, giờ ngón cái với cô nàng. Hạ Nghi đau khổ quay đầu chảy nước mắt, cái tật tham ăn hại chết cô rồi, quên mất bản thân đang mặc sùn xám báo hại bây giờ cô phải nghiêng rằng hóp bụng, bằng không nó sẽ bực chi mất. Đau đốn chạy nhanh vào nhà vệ sinh, tháo nút trên sùn xám, Hạ Nghi thở dài thoải mái, thô tục đang chán ngồi trong nhà vệ sinh tiêu thực, cô cảm thấy đời này của mình thật...

Hạ Hoàng Lãnh đảo mắt tìm kiếm Hạ Nghi nhưng lại không thấy bóng dáng cô nàng đâu, hắn nhủ mày, trợ lý Tiểu thấy boss cau mày khó chịu nhìn xung quanh, tần số rada chuyên nghiệp của hắn dựng cao

“Sếp! Có chuyện gì sao ạ” Tiểu Mục nhỏ giọng hỏi

“Cậu có thấy em gái tôi đâu không? Tôi không nhìn thấy con bé, dạo này nhiều kẻ nhắm vào Hạ gia tôi sợ con bé xảy ra chuyện” Hạ Hoàng Lãnh lạnh lùng nhìn Tiểu Mục hỏi

“Tôi cũng không thấy tiểu thư, để tôi gọi người đi tìm cô ấy” Tiểu Mục hiểu rõ nói, Dạo gần đây Hạ gia lên như điều gặp gió, nên không ít kẻ đánh chủ ý vào Hạ gia, Hạ Hoàng Lãnh bảo vệ rất kỹ em trai em gái mình, các nhà báo muốn săn tin của bọn họ cũng rất kiêng dè đầu sao chuyện bất cóc tổng tiền mấy tiểu thư thiếu gia diễn ra cũng không ít

Hạ Hoàng Lãnh gật đầu, hắn vẫn không yên tâm, tự mình tìm vẫn hơn. Hạ Nghi ngồi khoanh chân rung đùi chơi game điện thoại trong nhà vệ sinh nào hay biết bên ngoài mọi người đang xoắn đất tìm cô. Có tiếng ồn ào nói chuyện liên quan đến Hạ gia, bản năng hồng chuyện Hạ Nghi lập tức vênh tai lắng nghe

“Cậu có thấy chủ tịch Hạ Thị không? Đẹp trai chết đi được, vừa đẹp trai vừa giàu có, nếu tớ mà trở thành bà Hạ thì có ngủ cũng cười”

“Xùy bớ! Ờ tưởng đi bà ơi! Xung quanh người ta còn thiếu ông bướm sao? Bao giờ tới lượt cậu, cậu không thấy cô nàng Dao Đình Đình bám dính hắn sao?”

“Con nhỏ đó có gì bằng tớ, ngực thì phẳng, mặt thì lẳng lơ như hồ ly tinh, xì”

“Ít ra người ta cũng là con gái giám đốc Hạ Thị, còn cậu, cậu có gì, diễn viên hạng ba mà cũng đòi leo cao, xùy”

“Cậu !!!!!. Thì sao chứ, chỉ cần tớ dụ dỗ được Hạ Hoàng Lãnh, có thai là xong chuyện ngay”

“nói nghe như hát ấy nhỉ? Các cậu nói đúng không?” Cả đám cười ồ lên châm chọc cô nàng ảo tưởng kia

Hạ Nghi ngồi trong nhà vệ sinh chép miệng. Bên ngoài hào hoa bên trong thối nát, các cô cứ đến với hắn xem, lúc nào đó bị giết rồi nhét vào trong

rương ném xuống biển tôi đây cũng không lạ . Hạ Nghi quệt miệng thương hại đám con gái mơ mộng bên ngoài

“ Các cô đủ tư cách sao?” Dao Đình Đình mở cửa phòng vệ sinh bên cạnh Hạ Nghi cười khẩy nói . Cả đám người hết hồn giật mình nhìn cô ta , bọn họ không biết Dao Đình Đình ở đó từ khi nào nhưng nhìn thái độ có vẻ cô ta đã nghe hết mọi chuyện

“ Thì sao ? Bọn tôi không đủ chắc cô đủ nhỉ?” Một trong các cô nàng lên tiếng khích bác , cô ta mới không phục

Hạ Nghi nín thở xem kịch hay , ba người đàn bà thành cái chợ , bây giờ một đám bu lại đám bảo sẽ có phim hay để xem , cô hào hứng như cắn thuốc lắc

“ Hơn cô là được rồi ? Một diễn viên hạng ba thấp hèn học đòi leo cao ,cô được sao” Đào Đình Đình khinh bỉ nói , Hạ Hoàng Lãnh là của cô ta ,ngoài cô ta kẻ nào cũng không có tư cách , cha cô ta đã nói , Hạ Thị trong tương có thể sẽ đứng đầu trong các gia tộc, chức vị bà Hạ cao quý đó , cô ta lấy chắc rồi

“ Tôi đòi leo cao ? Cô chắc không nhỉ? Nghĩ mình là ai , bạn thanh mai trúc mã sao , người ta còn không thèm nhìn đến cô vậy mà suốt ngày mặt dày bám lấy , cô tưởng mọi người xung quanh mù hết không nhận ra à” Cô nàng đánh đá kia đáp trả , học đòi thanh cao cùng một giuộc cả thôi , tôi khinh

“Cô !!!!... Cháttttt...” Dao Đình Đình thẹn quá hóa giận lao vào tát tai cô nàng vừa nói

Phút chốc hiện trường trở nên hỗn loạn , mọi người ra sức hò hét kéo hai người đang hút vào nhau nhưng vô ích , thể trạng Dao Đình Đình hư nhược hơn nên cô ta bị cô nàng đánh đá kia đá văng đến cửa nhà vệ sinh Hạ Nghi đang ngồi , làm nó bật tung cửa , Hạ Nghi trở mắt nhìn cánh cửa bị Dao Đình Đình làm hư , mọi người ngạc nhiên nhìn Hạ Nghi ngồi trong nhà vệ sinh , tư thế cô nàng không mấy là ưu nhã , “đi vệ sinh còn phải ưu nhã ,cái rắm” Hạ Nghi rửa thầm

Xem chuyện đi vệ sinh của mình không ưu nhã như mây bay , Hạ Nghi thông thả đứng dậy cài áo bước qua Dao Đình Đình đang nằm sõng soài trên đất , rửa tay , cao quý xoay người mỉm cười thân thiện với mọi người , cả phòng vệ sinh yên lặng như nhà xác .

“ Xin hỏi mọi người còn đánh nhau không?” Hạ Nghi thân thiện hỏi “ Nếu không thì xin hỏi tôi có thể đỡ cô Dao đây đứng dậy được không ? Mọi người biết đó bên ngoài khách khứa còn rất đông nếu để họ biết được chuyện này thì không hay lắm”

Đe dọa trắng trợn như vậy cô hỏi bọn tôi có thể nói không sao, đám người quay đầu che mặt

“ Cô lấy tư cách gì xin cho cô ta” Một người trong đám họ lên tiếng , cả đám quay qua trừng mắt nhìn cô ta , cô nàng kiêu ngạo không nhìn đồng nghiệp hất cằm nói

“ Tôi không lấy tư cách gì xin cho cô ấy cả , chẳng qua tôi thấy các cô đánh cô ấy cũng đủ rồi nên biết điểm mà dừng lại , chi vậy thôi” Hạ Nghi nhún vai ,điều cô nói là sự thật , đánh cũng đánh rồi , dù sao Dao Đình Đình cũng bị ăn thiệt , nhìn cô ta bây giờ xem , đến đứng còn không nổi các người còn muốn đánh tiếp

“ Cái này ... Thôi được rồi nể tình cô ,bọn tôi không tính toán với cô ta” Cô nàng đánh đá hất tay kiêu ngạo , Hạ Nghi cười cười gật đầu như cảm ơn , đỡ Dao Đình Đình dậy nhưng chao ôi cô nàng mỏng manh như tờ giấy này đứng không nổi , Hạ Nghi phiền phức bế bổng cô nàng như công chúa hiền ngang đi ra ngoài . Đám người tròn mắt nhìn tư thái oai hùng của cô thầm chửi mồm , may mà lúc này bọn họ không gây với cô nàng lực sĩ này nếu không thì lãnh đủ

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 20: Chương 16

Bế Dao Đình Đình ra khỏi nhà vệ sinh , Hạ Nghi thở bỏ hơi tai mặc dù cô khỏe thật nhưng dù sao cũng chỉ là phái nữ , đặt Dao Đình Đình lên ghế sofa gần đó , thờ dốc , quyết mồ hôi quay đầu nhìn Dao Đình Đình vẫn còn nức nở , cô đau đầu nói

“ Nín đi , do chị đánh người ta trước , hèn là có tôi ở đó không thì không đơn giản bị đánh như vậy đâu”

“ Do bọn chúng hòng hách trước” Dao Đình Đình không cam tâm nói

“ Tùy chị , tôi đi trước đây , mệt chết tôi rồi” Hạ Nghi đứng dậy bỏ đi , cô lười phải tranh chấp với loại tiểu thư được cưng chiều sinh hư , Dao Đình Đình là một điển hình của cách sống “ Tôi là nhất” trong đám tiểu thư nhà giàu

Đi ngang qua đài phun nước , Hạ Nghi dùng chân ngăn người , cô lặng lẽ lấy trong ví ra đồng xu màu bạc , ném vào trong nước sau đó chấp tay nhắm mắt cầu nguyện . Rất lâu trước đây cô vẫn thường làm thế mỗi khi gặp đài phun nước , thói quen là thứ đáng sợ , Hạ Nghi nhớ Mạc Vĩnh Trinh thường nhắc cô ngốc nghếch thích làm mấy chuyện vô bổ , nhưng sâu trong lòng cô tin , chỉ cần thành tâm nguyện ước sẽ thành sự thật

“ Em lại làm điều ngốc nghếch gì đấy” Tiếng nói trầm khàn quen thuộc vang lên sau lưng Hạ Nghi

“Vĩnh ngọc , em cầu nguyện không thấy sao ? Anh đang làm ồn em đó” Hạ Nghi theo thói quen trả lời

“Em nói gì???” Lực đạo quay mạnh Hạ Nghi lại phía sau , Mạc Vĩnh Trinh hai mắt nóng bỏng nhìn Hạ Nghi

Cảm giác có gì đó không đúng , Hạ Nghi mở mắt , Mạc Vĩnh Trinh gắt gao nhìn mình , Hạ Nghi như bị hút sâu vào đôi mắt hắn , sự thống khổ đau đớn và mong chờ trong mắt hắn làm tim cô đau đớn , như bị đánh thức từ cơn mơ Hạ Nghi hoảng hốt đẩy Mạc Vĩnh Trinh ra , cô đang làm cái quái gì thế này , “Vĩnh ngọc” trong vô thức cô đã gọi cái tên thôn thức bao lâu trong lòng mình . Cổ tự trấn an bản thân , Hạ Nghi ngược đầu mỉm cười ngọt ngào nói

“Chú Mạc !!!! Đã lâu không gặp”

“Em ... Vừa nãy em gọi anh là gì?” Mạc Vĩnh Trinh không buông tha truy hỏi , , “Vĩnh ngọc” chỉ có người kia mới gọi hắn như thế

“Con gọi chú là gì sao ???Con không nhớ ư?” Hạ Nghi giả ngốc chớp mắt , có điện mới nhận , cô bây giờ không muốn dính dáng gì đến quá khứ cũng như người trước mắt này

“Thật sự là em không gọi?” Mạc Vĩnh Trinh nghi ngờ , hắn không tin mình lại nghe lầm

“Thật sự , lúc nãy con chỉ đang cầu nguyện thôi , chú Mạc , chú có nghe lầm hay không ? ” Đôi mắt trong veo không tạp niệm nhìn Mạc Vĩnh Trinh

“Em .... Thôi coi như anh nghe nhầm , còn nữa gọi anh không phải chú , anh chưa già tới vậy” Mạc Vĩnh Trinh thờ dãi , hắn chắc chắn đã nghe Hạ Nghi gọi mình là “Vĩnh ngọc” nhưng cô bé lại chối bỏ hắn đành bỏ tay

“À !!!! Vâng anh Mạc , anh đi tìm nhà vệ sinh sao ? Hướng tây quẹo phải” Hạ Nghi nhanh lẹ đánh trống lảng , cô chỉ tay hướng nhà vệ sinh cho Mạc Vĩnh Trinh như thật sự hắn đang đi kiếm nhà vệ sinh

“Không , anh đi kiếm em , anh trai em đang tìm em , mau trở lại đại sảnh đi nếu không sẽ bị anh trai phạt đấy ” Mạc Vĩnh Trinh dịu dàng vuốt tóc Hạ Nghi , mềm mại như tơ lụa

“Ohm !!! Cảm ơn anh , anh Mạc” Hạ Nghi khó chịu nghiêng đầu tránh tay Mạc Vĩnh Trinh , cô không thích thân cận cùng hắn ,nhìn thấy hắn cô lại nghĩ đến Thẩm Nhu Nhu , dù rằng chuyện đã qua lâu nhưng không có nghĩa cô quên đi

Mạc Vĩnh Trinh nhìn Hạ Nghi ghét bỏ né tránh mình , lòng hắn bỗng trở nên hụt hẫng , gương mặt dịu dàng phút chốc trở nên âm trầm lạnh lẽo , điều chỉnh sắc mặt cho tốt , hắn hờ hững theo chân Hạ Nghi vào sảnh chính

Vào đến sảnh chính , Hạ Nghi mau chóng tìm được Hạ Hoàng Lân , bị hắn mắng cho một trận tã tời , cô chỉ có thể cúi đầu yên lặng , chẳng lẽ lại nói bản thân chui vào nhà vệ sinh để tiêu thực ( \_ \_ ) . Con giận qua đi , Hạ Hoàng Lân yêu thương ôm Hạ Nghi vào lòng , hắn rất lo sợ cảm giác mất đi cô , lúc này cảm giác bất an trong hắn trở dậy mãnh liệt , hắn không biết vì sao nhưng nó rất chân thật rất đau đớn

Hạ Nghi phiền chán chống cự ôm ấp , cô ghét thể hiện tình cảm chốn đông người mặc dù Hạ Hoàng Lân hiện tại đóng vai anh trai cô cũng vậy , cô vẫn không thích. Hạ Hoàng Lân thờ dãi buông con mèo hoang trong lòng mình ra , vỗ vỗ đầu cô trấn an , hắn dắt cô đi chào hỏi mọi người , Hạ Nghi bây giờ là tiểu thư Hạ gia , dù cô được mọi người trong gia đình bảo bọc thì vẫn phải học cách thức xã giao cơ bản , ít nhất nó cũng giúp ích cho cô sau này . Hạ Nghi lập tức đeo mặt nạ nhu mì , đoan trang theo đuôi Hạ Hoàng Lân . Kiếp trước lần kiếp này cô vẫn không thể thoát khỏi chiếc lồng vàng son , ngựa đầu bốn lăm độ đau thương .

Mạc Vĩnh Trinh bên kia luôn âm thầm quan sát Hạ Nghi , tay hắn siết chặt cốc rượu lạnh mắt nhìn hình ảnh thân mật của hai người , vòng đá trên tay nóng bỏng , Mạc Vĩnh Trinh xoa nhẹ vòng đá , cảm giác trong hắn giờ đây cũng nóng rực như vòng đá ,hắn chỉ muốn lao đến lôi Hạ Nghi rời khỏi Hạ Hoàng Lân nhưng hắn biết thời điểm chưa đến. Uống hết ngụm rượu còn lại , Mạc Vĩnh Trinh lạnh mặt bỏ đi

Tình yêu là thứ độc được khiến con người ta trở nên điên loạn , Hạ Nghi không hề biết bản thân mình đã vướng vào một rắc rối lớn , chân cô dưới sự công phá của giày cao gót không ngừng đau đớn , ôm cánh tay Hạ Hoàng Lân chống đỡ trọng lực , Hạ Nghi đau xót cho đôi chân vàng bạc của mình

Đạo Đình Đình sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng thì tiến vào đại sảnh ,hăm hở đi lại chỗ Hạ Hoàng Lân , Hạ Nghi lẻ mắt nhìn cô ta ôm cứng cánh tay Hạ Hoàng Lân nở nụ cười đứng chuẩn nữ chủ nhân , mặc kệ Đạo Đình Đình diễn trò Hạ Nghi nhằm chán kiếm chỗ ngồi xuống nhâm nhi rượu vang , uống đến ly thứ ba , đầu cô bắt đầu choáng váng , vỗ vỗ trán , sao cô lại quên mất thân thể hiện tại của mình chỉ là cô bé mười lăm tuổi lượng siêu thấp , lắc đầu xua đi cảm giác chéch choáng , men rượu ngấm vào người nhanh hơn cô tưởng , hình ảnh trước mắt bắt đầu xiêu vẹo , cảm giác bồng bênh tê dại , Hạ Nghi biết mình say rồi

Hạ Nghi có một tính xấu là mỗi khi say cô rất hay cười , dù người khác chửi mình cô vẫn cứ cười . Ngồi cười một cách ngốc nghếch , Hạ Nghi thu hút rất nhiều ánh mắt , đêm nay cô xinh đẹp , tinh khiết , đôi mắt hồ phách khi cười nheo nheo đáng yêu vô cùng , vài người biết cô là tiểu thư Hạ gia thì bắt đầu lần la làm quen

“Tiểu thư , cô có vẻ cô rất vui , chúng ta làm quen được không? Tôi là Đồng Tinh , diễn viên mới của Hạ Nguyệt” Đồng Tinh – Minh tinh mới nổi của công ty Hạ Nguyệt thuộc tập đoàn Hạ gia , từ lần đầu nhìn thấy Hạ Nghi hắn đã luôn rộn ràng tâm tư riêng , xinh đẹp , giàu có còn là viên ngọc quý trên tay Hạ Tổng ,bàn đạp hoàn hảo như thế kiếm đâu ra, Đồng Tinh phát huy tối đa sức quyến rũ của mình

“À .....À.... Chào anh !” Hạ Nghi à một tiếng dài , sau đó vui vẻ bắt tay Đồng Tinh , khi say Hạ Nghi rất dễ nói chuyện , thậm chí có phần nhiệt tình thái quá

“Cô Hạ , không biết tôi có thể ngồi chung bàn uống cùng cô vài ly không?” Nhận được sự phản ứng nhiệt tình từ đối phương , Đồng Tinh đặc ý dào dạt , ai có thể chống cự sức quyến rũ của hân kia chứ

“Ồ .... Tất nhiên chứ , nào ngồi xuống nhanh , anh uống vang , martin,... anh chọn loại nào” Hạ Nghi nhiệt tình vẫy phục vụ bung một loạt các loại rượu có trong bữa tiệc ra, cô nàng ngốc nghếch say đến không biết trời trăng mây gió là gì nhiệt tình chiêu đãi

“Tôi uống loại nào uống cũng được , cô Hạ cô thích loại nào” Đồng Tinh định bụng chuốc say Hạ Nghi rồi ... Mọi người đều hiểu mà , đợi chuyện thành công thì hân nắm chắc cô nàng trong tay rồi

“Ohm !!!! .... Tôi cũng không biết nữa , hay vậy đi , chúng chơi trò năm mươi người thua phải uống hết từng thứ trên bàn , chịu không?” Hạ Nghi mắt tỏa sáng đề nghị , lúc say Hạ Nghi rất thích chơi các trò phấn khích , càng say cô nàng càng thích uống , uống đến không thể uống được nữa.Đồng Tinh , anh gặp vận rồi

“Cái này ... Nếu cô Hạ thích vậy thì chúng ta rủ thêm vài người được không như thế sẽ vui hơn” Đồng Tinh tốt bụng đề nghị , nhìn đồng rượu trên bàn , lưng hân lạnh toát , hân không nghĩ cô nàng này lại có thú vui như thế

“Được a !!! Nào ai muốn chơi cùng chúng tôi không?” Hạ Nghi cười khờ nhìn mọi người xung quanh hỏi , mọi người đang không có lý do tiếp cận Hạ Nghi bây giờ có cơ hội ,tất cả nhao nhao hưởng ứng

Vui vẻ chơi đùa , uống rượu , không khí nhảm chán bữa tiệc phút chốc trở nên sôi động rất nhiều , vài người hiếu kỳ lại gần cũng bị hút vào, các thiếu gia tiểu thư mau chóng bị cuốn vào cuộc chơi , ồn ào náo nhiệt sôi động cả đại sảnh . Hạ Hoàng Lãnh đang tiếp khách kỳ quái nhìn lại ,vây giữa vòng tròn Hạ Nghi đang hào hứng uống từng ngụm rượu , mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt tình , cô nàng ngốc nghếch nào đó đang hùng hực nốc từng ngụm thì bị xách lên, hạ Hoàng Lãnh đen mặt tòa khí lạnh bức người

Xung quanh lập tức yên lặng như tờ , Đồng Tinh xanh mặt nhìn Hạ Hoàng Lãnh tòa sát khí

“Ai cho con bé uống thứ này!!!” Hạ Hoàng Lãnh lạnh lùng nhìn Tiêu Mục

“Cái này .... Tiểu thư đề nghị mọi người cùng chơi nên không rõ thưa Hạ tổng” Tiêu Mục mồ hôi sau lưng tuôn ra như tắm , rụt rè trả lời

“Khấu trừ 50% lương tháng này” Bỏ lại câu nói không đầu không đuôi Hạ Hoàng Lãnh xách Hạ Nghi say mềm đang bám dính trên người mình đi

Hạ Nghi khi say rất bám người, chỉ cần là người quen của cô đều biết ,lúc cô say thì nên tránh xa vì độ bám người của cô phải khiến người khác nể phục . Hạ Hoàng Lãnh nhìn con nhóc đu dính lên người hân như khi ôm cây , xoa xoa mi tâm , ôm Hạ Nghi rời khỏi bữa tiệc , trên xe Hạ Nghi vòng chân quắp chặt eo Hạ Hoàng Lãnh , tay vòng qua cổ hân ôm siết , sừn sản xê cao vì động tác của cô bị kéo lên tận đuôi lộ ra mông tuyết trắng , không gian trong xe nhỏ hẹp ngăn cách với khoang lái bởi tấm kính cách âm , mùi hương thiếu nữ hòa cùng mùi rượu thoang thoang quanh mùi Hạ Hoàng Lãnh làm tâm tình hân không yên

Hạ Nghi không ý thức được bản thân đang làm một chuyện siêu cấp dụ người ,mặt cọ cọ cổ Hạ Hoàng Lãnh , cổ cồn trắng ma sát làm cô khó chịu , vươn tay giựt phanh cà vạt , mở phanh cổ áo Hạ Hoàng Lãnh kẻ mặt mình vào , cảm giác mát lạnh áp lên gương mặt nóng bỏng khiến cô thoải mái than nhẹ

Hạ Hoàng Lãnh cứng người , hân không dám cử động , hân sợ bản thân sẽ không kiềm chế làm ra hành động tổn thương Hạ Nghi . Cô nàng ngốc nghếch tiếp tục hành vi tàn sát của mình , giựt tung mở cúc áo sơ mi trên người Hạ hoàng Lãnh mò tay sờ soạng cơ ngực Hạ Hoàng Lãnh , Hạ Nghi thích thú chu du bàn tay ác ma trên người hân , Hạ Hoàng Lãnh kim nén bắt tay Hạ Nghi ngăn không cho cô tiếp tục châm lửa , Hạ Nghi khó chịu vùng vẫy , vô ích , sức lực Hạ Hoàng Lãnh quá lớn

Bất mãn Hạ Nghi vươn người ngậm môi Hạ Hoàng Lãnh cắn nhẹ , “Bựt” dây thần kinh cảm xúc Hạ Hoàng Lãnh đứt phăng ,hân ôm ghì Hạ Nghi vào lòng hôn , thoát khỏi sự kiềm chế bàn tay ác ma kia lại lần nữa tung hoành , vội vã vạch áo sơ mi Hạ Hoàng Lãnh vuốt ve da thịt bóng loáng Hạ Nghi thỏa mãn thở dài , Hạ Hoàng Lãnh cười trầm trước hành động của Hạ Nghi , hân dẫn dắt cô hôn sâu hơn , ngoài ôm cô không làm chuyện gì khác

Cởi thành công áo sơ mi Hạ Hoàng Lãnh , bàn tay xấu xa tiếp tục tiến công đến lưng quần , Hạ Hoàng Lãnh hoảng hốt giữ chặt tay cô trầm mắt nhìn , ánh mắt sâu thẳm của hân cũng không thể làm nguội đi cái đầu máu nóng của cô nàng , Hạ Nghi cười phì rồi bỏ môi Hạ Hoàng Lãnh , liếm nhẹ cổ hân , đẩy tay hân ra cô tiếp tục cởi nốt dây lưng , Hạ Hoàng Lãnh muốn điên rồi !!!!

Xe chạy nhanh trên đường cao tốc , ngoài xe lạnh lẽo trong xe nóng bỏng , Hạ Hoàng Lãnh bất lực nhìn Hạ Nghi từng chút từng chút gặm nhấm mình , lý trí ,dục vọng đánh nhau loạn xạ trong đầu hân . Hân vừa muốn Hạ Nghi vừa sợ tổn thương cô , bây giờ cô say không kiểm soát hành động của mình ,hân hi vẫn tỉnh táo ,hân không muốn khi tỉnh rượu Hạ Nghi xa lánh ghê tởm hân nhưng dục vọng trong hân không ngừng gào thét, Hạ Hoàng Lãnh bên này đấu tranh muốn điên

Bên kia Hạ Nghi cũng không thua kém , lý trí tỉnh táo nhắc nhở bản thân dừng ngay hành động ngu ngốc này lại nhưng bản năng lại kêu gào bản thân tiếp tục sa đọa đi , Hạ Nghi trong ngoài bất nhất sờ soạng Hạ Hoàng Lãnh , người ta rượu vào lời ra , cô rượu vào thì cường gian con trai người ta , linh hồn già nua của cô khóc rống . Trước kia thì lo sợ trinh tiết bản thân, bây giờ cô lại lo lắng trinh tiết Hạ Hoàng Lãnh , ai đó hãy ngăn cô lại đi

Hai bên đấu tranh tư tưởng đến mồ hôi nhễ nhại , Hạ Nghi không buông tha Hạ Hoàng Lãnh , cô hôn khắp người hân cuối cùng ngược mặt nóng bỏng nhìn , đôi mắt hồ phách nhuộm một tầng hơi nước mông lung yêu dị , hai má đỏ ửng , đôi môi đầy đặn đỏ hồng quyến rũ mời gọi , tất cả thành công bút phăng dây lý trí cuối cùng của Hạ Hoàng Lãnh

Hắn hôn sâu Hạ Nghi, bàn tay rãnh rỗi chu du khắp người cô, từng chút mờ chiếc sườn xám gò bó kia, kéo tuột nó đến eo, áo bra trắng bao lấy bánh bao thô nẩy nở, Hạ Hoàng Lãnh ngẩn ngơ ngắm nhìn, bàn tay lạnh lẽo bánh bao thô, độ ẩm trên người cô nhắc nhở hắn mọi thứ đều là sự thật, ngược đầu nhìn Hạ Nghi mơ màng muốn cởi áo mình, giờ tay phối hợp giúp cô cởi dễ dàng, Hạ Hoàng Lãnh cất tiếng giọng trầm khàn dục vọng

“Tiểu Nghiên !!! Em biết mình đang làm gì không?”

“Ừm .... Nóng em muốn anh” Hàm hồ trả lời, Hạ Nghi khó chịu hôn môi Hạ Hoàng Lãnh

“Tiểu Nghiên !!! Em sẽ không hối hận chứ?” Để mặc Hạ Nghi hôn mình, Hạ Hoàng Lãnh tiếp tục truy hỏi

“Ừm ....” Thay cho câu trả lời, Hạ Nghi rên khẽ

Hạ Hoàng Lãnh dịu dàng cởi bra trên người Hạ Nghi, cúi người hôn lên bánh bao thô, cảm giác tê dại khiến Hạ Nghi khó chịu nắm chặt tóc Hạ Hoàng Lãnh. Hắn nhẹ nhàng hôn khắp người Hạ Nghi, trân trọng nâng niu cô như búp bê thủy tinh, nâng mông cô bỏ chiếc sườn xám vướng víu, Hạ Hoàng Lãnh từng chút dịu dàng vuốt ve khởi động cho Hạ Nghi. Bỗng xe bất ngờ thắng gấp, Hạ Hoàng Lãnh vội vàng ôm Hạ Nghi tránh để cô đập vào thành xe, tiếng gõ cửa xe vang lên dồn dập, Hạ Hoàng Lãnh lạnh mắt, bình tĩnh mặc áo lại cho Hạ Nghi, giúp cô an ổn ngồi ngay ngắn

“Ngoan !!!! Ngồi yên không được ra ngoài biết không?” Hạ Hoàng Lãnh yêu thương hôn môi Hạ Nghi vỗ vỗ

“Ừm ...” Mơ màng trả lời, cô nàng ngốc ngếch người lên ghé ngủ khò

“Mạc tổng !!! Xem ra ngài có nhã hứng chặn xe người khác nhỉ?” Đóng cửa xe, hạ Hoàng Lãnh mỉm cười lịch sự nói với Mạc Vĩnh Trinh nhưng trong mắt hắn lại không tí ý cười nào

“Hạ tổng thông cảm, xe chết máy giữa đường, không còn cách nào khác đành làm phiền ngài vậy” Mạc Vĩnh Trinh ra về có lỗi nói

“Ồ !!!! Vậy sao, thế ngài đã gọi cứu hộ chưa?”

“Đã gọi nhưng tạm thời chưa tới kịp, không biết Hạ tổng có vui lòng cho tôi quá giang đến biệt thự của ngài trong lúc chờ cứu hộ, ngài thấy đó xung quanh đây hoang vắng nên hơi khó xử” Mạc Vĩnh Trinh bối rối nói, hắn ta không tin Hạ Hoàng Lãnh từ chối

Quá giang mà cha nhà người, ông đây hôm nay không muốn tiếp khách, ok?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Hạ Hoàng Lãnh vẫn tỏ vẻ hết sức nhiệt tình mời Mạc Vĩnh Trinh đến nhà, ai biểu hắn là gia chủ của Mạc gia làm chi, thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù dù biết tên này không có ý gì tốt. Về đến biệt thự Hạ Hoàng Lãnh bế Hạ Nghi say ngất ngừ trở về phòng sau đó xuống phòng khách tiếp đãi Mạc Vĩnh Trinh

Đội Hạ Hoàng Lãnh rời khỏi phòng, Hạ Nghi nằm trên giường mờ mắt, vẻ mặt ngủ say ban nãy hoàn toàn biến mất, cô bối rối vùi đầu vào gối, Hạ Nghi ơi là Hạ Nghi mày đang làm cái quái gì thế này, say rượu làm càn ... Kỳ thi tới rồi, có nhảy xuống mười cái sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội, bây giờ có thuốc hối hận cô chắc chắn sẽ nốc cho bằng hết ~>”<~, lăn qua lăn lại trên giường, khó nóng trong người vẫn chưa dịu bớt, Hạ Nghi khó chịu vào phòng tắm mở nước, tắm mình dưới dòng nước lạnh buốt giúp cô giảm bớt phần nào cơn nóng

Có chuyện gì xảy ra thế này, chẳng lẽ trong rượu có thứ gì đó bất ổn? Nghĩ đến ly rượu cuối cùng mình uống, Hạ Nghi lạnh mắt – Đồng Tỉnh, người chết chắc rồi, dám chuốc thuốc lão nương, Hạ Nghi nhếch miệng cười lạnh. Đồng Tỉnh tự nhiên thấy sống lưng lạnh toát, từ chỗ dạ tiệc trở về, cả người hắn thấp thòm không yên, nếu Hạ Hoàng Lãnh biết được hắn bỏ thuốc Hạ Nghi thì hắn chết chắc

Dù cố gắng trốn tránh thì buổi sáng hôm sau Hạ Nghi vẫn phải đối mặt với Hạ Hoàng Lãnh, chuyện xấu hổ đêm qua khiến cô không tài nào ngẩng cao đầu được, bình ổn cảm xúc thật tốt, Hạ Nghi chọn kẻ sách giả điên để trốn tránh dù sao đêm qua quả thật cô đã say khướt mà người say thì chuyện gì cũng có thể quên

Bước vào nhà ăn như mọi khi, Hạ Hoàng Lãnh ngẩng đầu nhìn cô rồi như không có chuyện gì tiếp tục xem báo, Hạ Nghi thở phào nhẹ nhõm, may quá, ít ra hắn cũng không muốn lôi chuyện đêm qua. Đau khổ ăn hết bữa sáng, xách ba lô rời đi, sáng nay cô có kế hoạch điều tra cái chết của ma nữ, Hạ Nghi chui vào xe mau chóng rời khỏi biệt thự

Bóng xe màu đỏ mất hút sau cánh cổng to lớn, Hạ Hoàng Lãnh trầm tĩnh nhìn nó, chuyện đêm qua hắn không biết cô có nhớ rõ hay không nhưng dựa vào biểu hiện sáng nay có lẽ cô không nhớ, hắn cũng cảm thấy may mắn, hắn không muốn Hạ Nghi nghĩ hắn lợi dụng cô lúc mơ hồ. Hai người thân giao cách cảm cố gắng quên đi chuyện đêm qua.

Mở sổ con đánh dấu các nơi cần đến, Hạ Nghi khoanh tròn từng nơi mình đi qua. Không chứng cứ, không thông tin về ma nữ, Hạ Nghi chỉ có dựa trên giấy tờ tùy thân tìm kiếm thông tin của ma nữ, cô đến trường học nơi ma nữ từng học, hỏi han bạn bè xung quanh biết được khu nhà trọ ma nữ từng sống, dùng xe trước khu chung cư cũ nát, Hạ Nghi ngược đầu nhìn căn phòng trọ mà cô bạn học kia chỉ dẫn, lối lên cầu thang tối tăm, ẩm mốc, bóng đèn trên hành lang hư hỏng nghiêm trọng, lúc sáng lúc tối, chung cư lại không có thang máy, Hạ Nghi đành cuộc bộ năm tầng lầu, lết lên tới phòng ma nữ, Hạ Nghi thở phì phò như sắp chết. Cô lịch sự gõ cửa phòng, không ai trả lời, tiếp tục gõ, vẫn không có ai

“Cô tìm cô gái trọ trong phòng này sao? Hình như cô ấy đã dọn đi mấy tháng trước rồi” Bác gái xách túi đi chợ về ngang tới bụng nhắc nhở Hạ Nghi

“Bác cho cháu hỏi, có phải cô gái trong hình là người từng trọ ở đây không ạ?” móc trong túi tấm hình ma nữ, Hạ Nghi nhỏ nhẹ hỏi

“Đúng rồi !!! Là cô này nhưng mấy tháng rồi tôi không thấy cô ấy xuất hiện” Bác gái suy ngẫm một chút rồi nói tiếp “Cách đây vài tháng tôi thấy cô ta xuất hiện cùng anh chàng khá đẹp trai còn có vẻ rất giàu có , chắc là theo người ta luôn rồi”

“Bác xem , có phải anh chàng này không” Mở điện thoại ảnh chụp Hạo Thiên cho bác gái xem

“Đúng rồi , là anh chàng này , đẹp trai , giàu có ,tôi thấy thỉnh thoảng cô gái kia dắt anh ta về đây ở vài hôm , ban đêm bọn họ còn làm ồn đến mọi người xung quanh , tụi trẻ thời nay thật là , không ý tứ gì cả” Bác gái lắc đầu ngao ngán

“Cám ơn bác ạ !!!” Thu thập đủ tin tức cần thiết , Hạ Nghi cúi người chào hỏi bác gái qua đường

Dựa theo lời bác gái kia nói ,ma nữ có quan hệ không đơn giản với Hạo Thiên, cô cũng hỏi qua vài người bạn khá thân thiết với ma nữ ,bọn họ đều nói mấy tháng trước khi ma nữ mất tích cô ta từng khoe khoang mình có bạn trai kim quý , mặc dù bọn họ rất muốn gặp nhưng cô ta giấu rất kỹ nên bọn họ không biết cô ta thật sự có hay là giả vờ khoe khoang , lên mạng tìm tòi thông tin vụ án mười năm trước, trên báo mạng chỉ viết qua loa về vụ án mười năm trước không quá chi tiết rõ ràng, Hạ Nghi ngồi trong quán cà phê cần bút, cô biết Hạo Thiên không đơn giản như vẻ ngoài của hắn

“Cậu chờ lâu chưa” Mặt Tiểu Tiểu mở lời khẽ nhại , vội vã ngồi vào bàn Hạ Nghi tu ừng ực nước lọc trên bàn

“Không lâu lắm, Tiểu Tiểu việc tớ nhờ cậu sao rồi” Gia đình Mặt Tiểu Tiểu có truyền thống nhiều đời làm cảnh sát , Hạ Nghi nhờ cô ấy lấy giúp hồ sơ vụ án mười năm trước của cô nữ sinh kia

“Đây , may cho cậu vụ án năm đó anh tớ cũng nằm trong tổ điều tra vậy nên anh ấy có thể giúp chúng ta lục lại hồ sơ năm ấy” Đưa xấp văn kiện cho Hạ Nghi , Mặt Tiểu Tiểu gọi phục vụ

“Cám ơn , cậu nói anh cậu mười năm trước nằm trong tổ điều tra vậy có nói năm đó ai là người đã phá vụ án này không?”

“Tớ không chắc , năm đó anh tớ đang điều tra vụ án thì cấp trên bắt tớ anh ấy dừng lại sau đó ít ngày thì đã bắt được hung thủ”

Hạ Nghi xoa cằm suy nghĩ , vụ án năm đó cứ thế trôi qua dễ dàng như vậy sao

“Hạ Nghi , tại sao cậu lại lôi vụ án năm đó ra , nghe nói nó kết thúc rồi mà” Mặt Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn Hạ Nghi , cô nàng gao nấp tuy khờ khạo nhưng lại rất nhạy cảm

“Tớ cũng không giấu cậu làm gì , thật ra vài ngày trước trong trang viên nhà tớ có người bị giết , cách thức giết người giống y như năm đó hung thủ từng làm với nữ sinh kia , tớ nghi ngờ hung thủ thực sự vẫn lẩn trốn bên ngoài”

“Cậu nói cái gì???” Mặt Tiểu Tiểu run sợ nhìn Hạ Nghi , nếu như thật sự như lời cô ấy nói vậy chẳng phải bọn họ đang gặp nguy hiểm sao

“Cậu bình tĩnh đã , vài ngày trước tớ vô tình tìm được điện thoại của thầy Hạo nên thấy được vài thứ không hay ho trong điện thấy ấy trong đó có tấm hình khỏa thân của cô nữ sinh trước khi bị giết”

“Ý cậu là thầy Hạo có liên quan đến chuyện mười năm trước”

Hạ Nghi gật gật đầu , thật ra cô không muốn nói có Mặt Tiểu Tiểu biết chuyện của Hạo Thiên , cô sợ cô nàng đánh rắn động cỏ , nhưng bây giờ cô cần đến sự hỗ trợ của Mặt Tiểu Tiểu nên không còn cách nào khác

“Tiểu Tiểu , tớ cần cần giúp tớ hỏi anh cậu xem năm đó bọn họ đã điều tra những ai , đến những đâu và tìm được gì trong vụ án năm đó”

“Cái này ... Cậu mở hồ sơ ra xem trước đi , trong đó ghi khá rõ ràng quá trình điều tra án năm đó”

Hạ Nghi bắt đầu đọc hồ sơ , trong hồ sơ ghi khá rõ ràng quá trình điều tra , bọn họ đã lấy khẩu cung gần hết giáo viên trong trường , riêng Hạo Thiên là chưa vì lúc ấy hắn đi Anh theo chương trình trao đổi giảng viên , sớm không đi muộn không đi lại đi đúng vào hôm cô nữ sinh kia chết, nếu hắn có nhân chứng thời gian vậy mấy tấm hình trong điện thoại hắn là thế nào.Tổ pháp y đã ghi rõ cô gái chết vào lúc 10h30 sáng ngày 02/07/2006 , chết do mất máu quá nhiều mà vết thương chí mạng nằm ở tim , xét thấy nạn nhân có dấu hiệu bị cưỡng hiếp nhưng họ lại không tìm được tinh dịch hay chất nhầy khác lạ trong âm đạo nạn nhân , các vết thương lớn nhỏ trên người xác định nạn nhân từng bị đánh đập trước khi chết, ngoài ra phía sau não bộ phát hiện vết nứt nhỏ chứng tỏ nạn nhân từng bị đánh rất mạnh vào đầu dẫn đến hôn mê sâu

Cảnh sát theo sát vụ án cũng ghi rõ danh tính người chết : Mã Vĩnh Hi , mười sáu tuổi ,cha Mã Cảnh Mạch một thương nhân mới nổi , không gây gỗ hay tranh cãi với bạn học trước khi chết , mối quan hệ xã hội khá tốt, từng có bạn trai sau đã chia tay do mâu thuẫn , bọn họ cũng đã lấy khẩu cung chàng trai kia không có gì nghi ngờ , manh mối vụ án bắt đầu đi vào ngõ cụt

Lật đến trang cuối , Hạ Nghi vô tình thấy dòng chữ nhỏ trên giấy ghi chú dán trong hồ sơ < Từng có người nhìn thấy nạn nhân qua lại thân mật với một thầy giáo trong trường trước đó vài ngày trước khi chết > Kế bên khoanh tròn màu đỏ tên Hạo Thiên , Hạ Nghi ngạc nhiên , rõ ràng họ đã lấy khẩu cung Hạo Thiên sau khi hắn về nước vậy còn dòng ghi chú này có ý gì ? Nếu hắn là hung thủ thật sự vậy người đi nước ngoài kia là ai , nhân chứng thời gian đã xác định Hạo Thiên có xuất hiện ở trường bên Anh trong thời điểm đó

“Tiểu Tiểu , cậu đoán xem một người có thể trong vòng 24h bay đi bay về giữa Anh Quốc và Tư Mã Lạp không?”

“Làm sao có thể ? Cậu không biết chỉ bay từ Tư Mã Lạp đến anh quốc thôi đã mất 18H rồi, trong vòng 24h bay đi bay về giữa hai nơi này là điều hi hữu” Mặt Tiểu Tiểu miệng ngậm ngậm bánh nói

Vượt mặt mặt mọi, mọi chứng cứ đều dồn cô vào ngõ cụt, ánh nắng chiều dịu dàng chiếu lên gương mặt phản mịn của Hạ Nghi, cả người cô như tỏa sáng trong nắng chiều, vài người khách lén lút liếc Hạ Nghi. Hạ Nghi trầm tư chìm đắm trong suy nghĩ

“Tiểu Nghiên, cậu xem, kia có phải trúc mã của cậu không?” Mặt Tiểu Tiểu kinh ngạc hô to chỉ tay qua bên kia đường

Hạ Nghi khó hiểu nhìn theo hướng tay Mặt Tiểu Tiểu, Quả thật người đứng bên kia đường là Lục Đình đã lâu không thấy. Không phải hẳn nói với cô ngày mai mới về tới sao, bây giờ hẳn đứng lù lù đằng kia là thế nào. Hạ Nghi ngạc nhiên tròn mắt nhìn Lục Đình, tây trang đắt tiền, giày da bóng lộn, tay xách vài túi đồ hình như là quần áo phụ nữ, bỗng cô gái bên cạnh quay qua ôm hôn hắn, Hạ Nghi neho mắt, thái độ lúc gần lúc xa mấy năm nay của Lục Đình làm cô nghĩ hẳn có ý với mình nhưng bây giờ nhìn thấy hình ảnh kia, Hạ Nghi biết cô nghĩ nhiều rồi.

Từ khi Thẩm Hạ Nghi chết, hắn bắt đầu tin vào quỷ thần. Hắn mời rất nhiều pháp sư, thầy pháp thậm chí cả cao tăng đắc đạo chỉ để có thể gặp cô được một lần nhưng mọi thứ đều vô ích bởi bọn họ đều nói không thể cảm nhận được linh hồn cô trên nhân gian, trái tim tuyệt vọng đau đớn của hắn bắt đầu hi vọng từ khi gặp cô bé kia, vòng đá trên tay hắn do một cao tăng tặng cho, người ấy nói chỉ cần gặp được linh hồn cô ấy vòng đá sẽ tự động cảm ứng nóng lên cho dù cô ấy chuyển thế, khoảnh khắc chạm vào cô bé ấy, vòng đá trên tay hắn nóng rẫy, anh đã tìm được em, Thẩm Hạ Nghi. Mười năm, hắn âm thầm theo dõi cô lớn lên từng ngày trong bóng tối, rất nhanh thôi Nghi Nghi, rất nhanh thôi chúng ta lại có thể trùng phùng, hắn đã thỉnh giáo vị cao tăng kia, người ấy nói chỉ cần chờ đến đêm trăng rằm năm cô mười tám tuổi, hắn sẽ tự có cách giúp cô khôi phục ký ức tiền kiếp. Khi Mạc Vịnh Trình bắt gặp Hạ Nghi thân mật cùng Hạ Hoàng Lãnh hắn rất tức giận tuy nhiên hắn không thể lờ nặng, hai mươi năm hắn có thể chờ đợi vậy thêm vài năm nữa hắn không thể xúc động làm hỏng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Chương 16.2

Nhìn người đang ôm Lục Đình, Hạ Nghi xoa xoa mi tâm, oan gia ngõ hẹp, Từ Tĩnh – Bạn thân của Hạ Nghiên trong nguyên tác, giàu có, xinh đẹp, tài giỏi nhưng số phận quá đen đủi. Theo nguyên tác, Từ Tĩnh gặp Hạ Nghiên trong buổi đầu giá trang sức, hai người vừa gặp như đã thân quen từ đó thân thiết như chị em, chỉ đáng tiếc tình bạn tưởng chừng vĩnh cửu ấy lại bị Hạ Hoàng Cảnh đập cho tan tành, Từ Tĩnh yêu Hạ Hoàng Cảnh, Hạ Hoàng Cảnh yêu Dao Đình Đình, Từ Tĩnh năn nỉ Hạ Nghiên giúp cô ấy nhưng cô nàng nào phăng Hạ Nghiên đã không giúp được còn khiến cho Hạ Hoàng Cảnh hiểu lầm nguyên nhân Dao Đình Đình rời xa hắn là do Từ Tĩnh giựt dây Hạ Nghiên làm, tình yêu hóa thù hận bắt đầu từ đó Từ Tĩnh căm ghét Hạ Nghiên, nếu Hạ Nghi nhớ không lầm thì cái chết của Hạ Nghiên một phần cũng do Từ Tĩnh tác động, cô ta tiết lộ bí mật của Hạ Nghiên cho Dao Đình Đình biết, nếu không thì làm sao bọn họ biết được sự thật về Hạ Nghiên

Lạnh mắt nhìn người tưởng chừng thân thiết lại quay sang đâm sau lưng Hạ Nghiên, Hạ Nghi không tài nào ưa nổi. Rắn độc hai từ này rất xứng với Từ Tĩnh, Hạ Nghiên yêu thương, chăm sóc cho Từ Tĩnh như chị em ruột, thậm chí cô ấy còn hi vọng Từ Tĩnh trở thành em dâu mình ấy thế mà chỉ vì một thằng đàn ông mà cô ta sẵn lòng phản bội Hạ Nghiên dù cho cô ấy muôn vàn giải thích. Sự thân thiết của hai người bên kia đường nhìn không đơn giản chỉ là bạn bè, Hạ Nghi lắc đầu cười khẩy, cũng tốt thứ người như Từ Tĩnh phải gặp người lãnh tình như Lục Đình mới trị được cô ta. Mặt Tiểu Tiểu nhét đầy mồm bánh ngọt nhìn Hạ Nghiên bình tĩnh thông dong, cô nàng gao nếp đầu đầy chấm hỏi nhưng không dám hỏi cô nàng rất sợ Hạ Nghiên, Hạ Nghiên nhìn như rất ôn hòa, thân thiện chỉ là khi chơi chung mới biết cô ấy không như thế, một bộ não thông minh, vẻ ngoài xinh đẹp, gia cảnh giàu có thì việc trở thành biến thái là điều dễ hiểu, cô nàng gao nếp còn nhớ lần đầu khi mình gặp Hạ Nghiên, cô ấy hình như đang nói chuyện một mình không những thế mà còn rất vui vẻ nga ...

Nếu để Hạ Nghi nghe được tiếng lòng của gao nếp, chắc chắn cô không ngần ngại bỏ đôi đầu gao nếp, thật ra thì cách đây vài năm, cô gặp lại Hắc Thạch, thằng bé đang trên đường truy bắt ma nữ vô tình gặp được Hạ Nghi nên muốn ôn chuyện cũ, thằng bé kể đủ chuyện hài hước diễn ra dưới địa phủ khiến Hạ Nghi cười không khép miệng lại được thì đúng lúc đó bé gao nếp đi ngang thì gặp được tình cảnh trên

Nghiên cứu kỹ các kiểm chứng pháp y trong vụ án mười năm trước, Hạ Nghi vô tình bắt được một chi tiết nhỏ, phát hiện được một biểu bì da khác thường bên trong móng tay nạn nhân nhưng lại không ghi chép việc xét nghiệm biểu bì da đó, chứng tỏ trong hồ sơ năm đó còn che dấu rất nhiều chứng cứ quan trọng, là ai đã nhúng tay vào việc này? Hạ Nghi nghĩ mãi không ra

Sống lưng Hạ Nghi bỗng lạnh toát, gầy bệt trên chân cô bắt đầu đóng băng, bên ngoài ánh nắng mặt trời sáng rõ nhưng xung quanh phạm vi bán kính 3m quanh cô đều phủ một lớp băng mỏng, tạch rồi, Hạ Nghi hoảng hốt nhìn xung quanh, quả nhiên ma nữ đang đứng cách cô hai dãy bàn âm trầm nhìn lại, cô ta gờ tay chỉ phía tay trái quán café, Hạ Nghi neho mắt nhìn qua. Hạo Thiên .... Không phải nói hôm nay hắn có lịch bay sang Anh sao, bây giờ lại xuất hiện ở đây

“Tiểu Tiểu, cậu gọi điện cho phòng giáo vụ hỏi xem hôm nay thầy Hạo Nhiên đã bay sang Anh chưa giúp tớ” Hạ Nghi mắt không rời khỏi Hạo Nhiên nói với Mặt Tiểu Tiểu

“Ok !!!” Mặt Tiểu Tiểu mau chóng bấm đường dây nóng của nhà trường, giả vờ làm phụ huynh hỏi han tình hình của Hạo Nhiên

“Bên ấy nói hôm nay thầy Hạo có chuyến bay sớm rồi, bây giờ có lẽ đã ở trên máy bay” Suy nghĩ một chút Mạt Tiểu Tiểu bổ sung thêm “Tớ có gọi cho anh trai giúp chúng ta hỏi han bên sân bay có check vé của thầy Hạo chưa thì họ nói đã check xong, chuyến bay đó hiện tại đã khởi hành”

Hạ Nghi ngạc nhiên hồi lâu, xoa xoa hai mắt để chắc chắn mình không nhìn lầm, quả nhiên người ngồi cách hai dãy bàn đưa lưng về phía cô đúng là Hạo Thiên, vì ánh mắt ma nữ nhìn hằm đăm thù, khí lạnh xung quanh cô ta bao trùm cả quán cafe mà chỉ có mình Hạ Nghi mới cảm nhận được

Dần dần Mạt Tiểu Tiểu ngồi yên, Hạ Nghi lén lút lại gần Hạo Thiên, ngồi đối lưng với hắn, Hạ Nghi giờ cao menu che đi mặt mình

“Sao anh còn ở đây, không phải đã nói là đi Anh sao?” Giọng nữ ngọt ngào, nũng nịu vang lên phía sau

“Anh hủy rồi, anh muốn ở cùng em, dạo gần đây hơi bận nên không có thời gian dành cho em” Giọng trầm ấm của Hạo Thiên dịu dàng nói

Nói nghe hay nhỉ ??? Dụ dỗ con gái cũng ra dáng phéch, Hạ Nghi thầm khinh bỉ trong lòng

“Đáng ghét !!!! Vậy tối nay anh sẽ ở cùng em chứ?” Cô gái nũng nịu hỏi

“Tất nhiên, cả ngày hôm nay anh sẽ là của em, tối nay đến nhà anh nhé” Hạo Thiên mờ ám dụ dỗ

Hạ Nghi liếc mắt sang ma nữ đứng cạnh hắn, cô ta đang điên cuồng lắc đầu, ánh mắt cầu xin nhìn Hạ Nghi, tìm Hạ Nghi đánh mất một nhịp. Tới rồi sao, mục tiêu tiếp theo của hắn, ma nữ không ngừng tỏa ra hơi lạnh như muốn nhắc nhở gây chú cho cô gái kia, vô ích, chỉ có Hạ Nghi bị cô ta đông lạnh còn mọi người trong quán chỉ cảm thấy hơi lạnh. Hạ Nghi rằng đánh cầm cập nguyên rủa ma nữ dã man

“Vậy được không? Tới quá em sợ không hay, lỡ ai bắt gặp thì sao” cô gái hoang mang do dự

“Ngốc ạ !!! Không ai biết đâu, nhà anh nằm ngoài ô sẽ không ai biết được, em tới đây gặp anh có ai biết không?” Hạo Thiên tiếp tục dụ dỗ hỏi

Cô gái e lệ lắc đầu, hai người mau chóng tính tiền rồi khỏi, Hạ Nghi vội vàng núp sau menu, lúc đi ngang bàn cô Hạo Thiên hiếu kỳ nhìn một cái rồi trực tiếp bỏ qua. Hạ Nghi thờ phào nhẹ nhõm nhìn hai người vừa đi, ma nữ lướt ngang qua cô dùng ánh mắt cầu xin

“Cứu .... Cô .... Ấy...” Tiếng nói yếu ớt cầu xin vang lên bên tai, Hạ Nghi ngược mắt nhìn ma nữ, cô khẽ gật đầu sau đó nhanh lẹ Mạt Tiểu Tiểu đuổi theo hai người kia

Chiếc xe đen Hạo Thiên phóng nhanh trên đường quốc lộ, chiếc morning nhỏ bé của Hạ Nghi vẫn theo sát hắn, giữ một khoảng cách an toàn mà không làm mất dấu, móc điện thoại gọi cho Hạ Hoàng Lãnh, bây giờ ngoài hắn ra Hạ Nghi không biết cầu cứu ai

“Anh !!! Em tìm thấy hung thủ giết người trong trang viên nhà mình rồi, em đang theo dõi hắn, một chút anh men theo GPS trong điện thoại đến chỗ em nhé” Hạ Nghi vội vã nói cho Hạ Hoàng Lãnh biết

“Em điên sao? Em đang ở đâu, quay về mau, anh sẽ nói với cảnh sát xử lý vụ này” Hạ Hoàng Lãnh hoảng sợ găm lên trong điện thoại

“Anh !! Hắn sắp tấn công thêm một nạn nhân nữa, em không muốn thấy có thêm người chết, anh cứ làm theo lời em dùng GPS dò ra vị trí của em” Nói rồi cô đạp ga phóng nhanh theo chiếc xe Hạo Thiên

Mạt Tiểu Tiểu ngồi trong xe Hạ Nghi sợ xanh mặt, tốc độ lạng lách của cô quá đáng sợ, cô nàng gao nấp muốn ói rồi. Xe chạy sâu vào cánh rừng già, Hạ Nghi cẩn thận theo sát, rời khỏi thành phố bốn bề xung quanh đều rừng núi, nếu thật sự có chuyện, cô thì không sao nhưng Mạt Tiểu Tiểu phải làm thế nào, Hạ Nghi chân chừ muốn rút lui theo lời Hạ Hoàng Lãnh, nghĩ đến ánh mắt cầu xin của ma nữ, hình ảnh trước khi chết của nữ sinh kia, Hạ Nghi cắn răng tiếp tục đi theo

Dừng xe cách một khoảng khá xa với xe Hạo Thiên, cô đậu xe vào bụi cây gần đó, liếc mắt qua Mạt Tiểu Tiểu Hạ Nghi nghiêm giọng nói

“Tiểu Tiểu, cậu ở yên trong xe, khóa tất cả các chốt qua khoang lái xe ngồi, nếu nhìn thấy người lạ đừng mở cửa cho họ mà đạp xe chạy đi biết không”

“Còn cậu thì sao tiểu Nghiên” Bánh gạo nấp hoang mang lo sợ nắm chặt áo Hạ Nghi

“Đừng lo !!! Tớ sẽ không sao, nhớ lời tớ dặn không được ra khỏi xe, nếu có người không cần biết hắn muốn làm gì cứ lái xe đi, không do dự được chứ?”

“Đừng tiểu Nghiên, tớ không bỏ lại cậu đâu” Bánh gạo nấp khóc òa nín chặt Hạ Nghi

“Ngoan, tớ sẽ tự tìm cách thoát thân, khi rời khỏi đây thì mau chóng báo cảnh sát”

Hạ Nghi mặc kệ bánh gạo nấp gào khóc, mở cửa xe chạy theo Hạo Thiên. Cô nàng ban nãy bị hắn cho uống thuốc ngủ, mê man bất tỉnh bị hắn công trên vai. Hai người họ càng đi càng sâu, đường núi gập ghềnh, đêm qua bị mưa xối ướt càng thêm khó đi, Hạ Nghi rửa thầm trong bụng, sao cứ làm việc xấu là phải lòi nhau vào rừng, vụ bà Hạ đã thế, vụ này cũng thế, lũ người ăn no rừng mỡ này

Căn nhà gỗ cũ kỹ tường chừng như muốn sập bất cứ lúc nào, Hạo Thiên thuận thực mở khóa bước vào, Hạ Nghi quan sát xung quanh khi vòng ra sau



nhà gỗ cô trợn mắt nhìn hồ nước rộng lớn trước mắt , ban ngày ánh sáng sáng rõ cô có thể nhìn sang bên kia bờ hồ , cái quái gì thế này ??? Đây chẳng phải là hiện trường ma nữ đất cô đến sao ?

Ma nữ lù lù xuất hiện sau lưng, Hạ Nghi giật thót xém tí cắm đầu vào hồ nước, tức giận trừng mắt nhìn ma nữ đáng chém kia, cô ta vẫn bình tĩnh chỉ tay vào nhà gỗ nhắc nhở Hạ Nghi . Cô nàng vỗ trán ngớ ngẩn, chút nữa cô quên trong nhà gỗ đang xảy ra chuyện gì

Lén lút cầm điện thoại lại gần cửa sổ , cô muốn quay lại quá trình gây án của Hạo Thiên , ít ra lúc lên tòa hắn không thể chối cãi .Nhìn vào nhà gỗ ,cô muốn nôn hết tất cả thứ sáng nay , Hạo Thiên cởi toàn bộ quần áo cô gái , dạng chân cô ta theo tư thế sinh con , cầm dương vật giả không ngừng giờ trò , bây giờ Hạ Nghi đã hiểu vì sao trong khám nghiệm tử thi viết bộ phận bên dưới cô gái bị hành hạ thê thảm nhưng lại không tìm ra chất dịch lạ bên trong . Nhìn thứ hung khí ghê tởm kia , Hạ Nghi rùng mình ớn lạnh, hành hạ chán chê Hạo Thiên lấy trong túi con dao sắc nhọn , hắn vuốt ve da thịt non mịn của cô gái rồi từng chút từng chút rạch toàn thân cô ấy một cách hả hê khi chuẩn bị gạch lên đến mặt , cửa nhà gỗ bật tung ngã xuống đất, Hạo Thiên chưa kịp hoàn hồn cánh tay bỗng đau nhói , con dao trên tay bị đánh văng ra sau đó hắn cảm giác toàn thân bay lên ngã xuống một góc phòng bất tỉnh

Hạ Nghi mau chóng tiến Hạo Thiên vào xô phòng trồng nấm , đỡ cô gái đứng dậy nhưng do cô ấy hít qua nhiều thuốc mê không thể tự đứng , Hạ Nghi thở hắt cổng cô nâng lên lưng , máu cô nàng chảy thấm ướt quần áo hai người , vết cắt khá sâu làm máu chảy rất nhanh, Hạ Nghi nheo mắt nguy hiểm nhìn Hạo Thiên , bây giờ cô đang rất tức giận , bỏ cô gái xuống đất xé áo sơ mi buộc chặt lại các vết thương yếu hiểm rồi chạy lại chỗ góc phòng túm cổ áo tên kia cho hắn thêm vài đấm , Hạ Nghi đánh cho Hạo Thiên nửa sống nửa chết mới hả dạ quay lại chỗ cô gái

Thuốc ngủ và mất máu nhiều khiến cô gái trở nên yếu ớt , tái nhợt .Máu trên tay cô ấy bắt đầu đông lại tuy nhiên vẫn không thể cải thiện bao nhiêu vì vết cắt quá sâu , Hạ Nghi không dám động vào cô ấy , cô sợ vết thương bết ra . rồi rầm suy nghĩ Hạ Nghi không chú ý phía sau mình Hạo Thiên đã tỉnh , mũi dao lóe sáng đâm về phía cô , hoảng hốt đưa tay đỡ ,con dao đâm xuyên lòng bàn tay Hạ Nghi

Hạo Thiên ác độc rút mạnh con dao , con theo hướng dao chảy xối xả , Hạ Nghi ăn đau nghiêng rống cú người gạt chân Hạo Thiên , dẫm lên ngực hắn cho vài phát vẫn không thể giảm bớt cơn đau tay cô . Hạo Thiên điên cuồng cười

“Ha ... Ha ... Ha... Đáng đời lũ đàn bà tội mày”

“Đồ điên” Hạ Nghi tức giận quát lớn

“Tao điên ? Điên bằng lũ đàn bà chúng mày không , một lũ khốn nạn , hại cha tao , anh tao bây giờ còn muốn giết cả tao , chúng mày chết là đáng” Hạo Thiên như con gián đập hoài không chết , hắn vùng dậy như xác chết , trừng mắt chửi

“Thầy .... Tại sao?”

“Tại sao ư ? Vì lũ đàn bà chúng mày quá bạc tình , tham phú phụ bần , cha tao , anh tao chỉ vì ngu ngốc mới để chúng mày lừa , nếu không có lũ chúng mày tội tao sẽ không phải khổ” Hạo Thiên cười ra nước mắt nói

“Nếu không có đàn bà chúng tôi , thầy và gia đình thầy có thể tồn tại sao” Hận đàn bà lại thêm một phần từ phản xã hội , Hạ Nghi thảm thán

“Nói nhiều quá , hôm nay hai đứa bay không đứa nào sống sót rời khỏi đây” Hạo Thiên cúi người nhặt dao lên cười ác độc nói

“Thật ra tôi không muốn sát phong cảnh nhưng người không thể sống ra khỏi đây là thầy mới đúng”

Hạ Nghi lịch sự chỉ chỉ vết thương trên người Hạo Thiên, không thể không thừa nhận cô ra tay rất ác , khắp người Hạo Thiên không có chỗ nào lành lặn , nhìn cách đứng xiêu vẹo của hắn, cô nghĩ mình đã đánh gãy mấy cái xương sườn của hắn rồi

“.....”

“Thật ra tôi không có ý đầu , thầy đừng để ý nói tiếp đoạn sau đi nào”

“.....” Mày nghĩ tao còn có thể nói sau khi mày sát phong cảnh thế à

“Tới đoạn nào nhì? À đoạn cười hề tiện nào thể hiện đi , ấy đừng ngại”

“Tao .....Giết ..... Mày” Hạo Thiên điên tiết nhào tới , cái tướng đi zombie chậm chạp của hắn làm Hạ Nghi phì cười

“Ha ... Ha ... Ha ... Thầy khoan đã , để em cười xong cái” Hạ Nghi ôm bụng cười lớn , cô thật sự không thể nhịn được , sao mà khác phim ảnh quá vậy trời

“.....” Con điên này !!! Mày còn muốn dẫm đạp lòng tự trọng tao tới khi nào

“Được rồi , em cười xong rồi thầy tiếp tục đi” Hạ Nghi nghiêm chỉnh điều chỉnh sắc mặt hoảng loạn , sợ sệt nhìn Hạo Thiên

“.....” Đồ Điên !!!!!

“Sao thế , chưa đủ sợ ạ , để em làm lại”

Hạ Nghi hoảng hốt che miệng run rẩy, hành động làm lộ của cô càng khiến Hạo Thiên điên tiết , hắn đâm dao về phía cô , Hạ Nghi né người đá văng dao

, bẻ trật khớp tay hấn , Hạo Thiên đau đớn hết lớn

“Chơi đủ rồi ! Tôi có thời gian chơi với thầy thì cô gái kia cũng không có thời gian”

Cúi người ôm cô gái vào lòng , Hạ Nghi cười khẩy bỏ đi , được vài bước cô quay người đặt cô gái xuống , đến trước mặt Hạo Thiên cười lạnh , nắm tay để máu trong lòng bàn tay trào ra , đọc chú ngữ cổ xưa sau đó dùng máu vẽ lên mặt Hạo Thiên một đường dài từ trán đến sống mũi

“Tôi tặng thầy một món quà , có mà tận hưởng thành quả giết người của mình , hi vọng thầy thích” Liếc mắt qua ma nữ đứng sau Hạo Thiên nhếch môi nói tiếp “Hi vọng cô không chê quà tôi tặng cô trước ngày chia tay , bây giờ hấn là của cô”

Ánh mắt Hạo Thiên rõ dần , nhìn cô gái đáng sợ đứng trước mặt hấn cười u ám , Hạo Thiên hoảng sợ hết lớn , tiếng hét của hấn vang vọng khắp cánh rừng , Hạ Nghi công cô gái đi xa nhếch miệng cười , nhân quả tuần hoàn , gieo nhân nào gặt quả nấy , mấy năm trước Hắc Thạch nói đến trường cô bắt ma nữ lúc ấy cô đã ngờ ngợ , giờ cô đã hiểu , ma nữ mà Hắc Thạch truy bắt chính là cô nữ sinh đã chết kia . Hạo Thiên sống ung dung quá lâu rồi cho hấn ném chút trái đắng , còn người đã đi thay thế kia là ai cô không muốn quan tâm , có đoạn băng ghi lại quá trình gây án của Hạo Thiên cô tin dù hấn có thoát khỏi ma nữ chưa chắc đã thoát khỏi pháp luật

Cồng cô gái đi một đoạn khá xa , hai người mất máu quá nhiều Hạ Nghi cũng bắt đầu choáng váng nhưng cô không dám ngừng lại , nếu không tiếp tục đi ra lối mòn ban nãy , cô sợ hai người sẽ chết oan trong cánh rừng này . Con chóng mặt bắt đầu trở nặng hơn , mím môi kiên cường bước tiếp , lắc đầu cố gắng làm bản thân tỉnh táo . Nhìn thấy con đường ra , Hạ Nghi như được thêm thần dược , dồn hết sức chạy nhanh đến lối mòn , cô ngã vật ra đất , thôi tạch rồi cô quả thật hết sức rồi , mệt mỏi ngất xỉu , cô tin bọn người Mạt Tiểu Tiểu sẽ nhanh chóng tìm ra cô thôi

Lúc Hạ Hoàng Lãnh tìm được Hạ Nghi, cô nằm trên đất bất tỉnh , toàn thân bê bết máu , áo sơ mi trắng nhiễm máu đỏ ghê người, trái tim hấn đau đớn khó thở , run rẩy chạy nhanh đến ôm lấy Hạ Nghi , Hạ Hoàng Lãnh găm lớn

“Tiểu Nghiên ! Tỉnh lại ... Tiểu Nghiên !!! Không được bỏ anh , tiểu Nghiên anh xin em , đừng bỏ lại anh” Hạ Hoàng Lãnh ôm chặt Hạ Nghi gào to nức nở, nước mắt chảy dài trên gương mặt anh tuấn , Hấn đến chậm sao? Giống như trong mơ hấn cũng bất lực nhìn cô chết đi “Tiểu Nghiên , em tỉnh lại đi , đừng dọa anh”

Cảnh sát mau chóng tìm được bọn họ , Hạ Nghi và cô gái lạ đều ngất đi vì mất máu , bọn họ được đưa đến bệnh viện gần nhất cấp cứu . Cảnh sát cũng đã tìm ra Hạo Thiên , tình trạng của hấn cũng không khá hơn bọn họ bao nhiêu có điều thần trí hấn đã có vấn đề , lúc mê lúc tỉnh , miệng lảm bảm những chuyện khó hiểu . Hạ Nghi sau khi tỉnh lại đã giao đoạn clip làm bằng chứng buộc tội Hạo Thiên tuy nhiên do tinh thần hấn không ổn định nên phía cảnh sát đành phải dời vụ xét sự lại , đợi hấn ổn định hơn mới bắt đầu ra tòa

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Chương 16.3

Vết thương trên tay Hạ Nghi khá sâu , bác sĩ chuẩn đoán may mắn là mũi dao đâm lệch hướng không ảnh hưởng đến gân cốt nếu không đời này coi như bàn tay này tàn phế rồi . Còn về phần máu trên người cô , thật ra nó là máu của cô gái đáng thương kia , lúc ấy quá hỗn loạn nên Hạ Hoàng Lãnh không kịp để ý , giờ ngẫm lại tìm hấn vẫn chưa hết hoảng , nhìn người cười ha ha xem phim hoạt hình bên cạnh , hấn kim chế ham muốn ghim con dao gọt táo trên tay vào đầu cô , hủ dọa người khác một trận tả tơi bây giờ còn ngồi đó cười hớ hớ , đáng ghét

“Anh thật muốn cho em một trận” Hạ Hoàng Lãnh nghiêng răng nói

“Ấy !!! Tại sao , em là anh hùng đấy nhé , anh không thấy mấy chú cảnh sát nhìn em bằng ánh mắt tóa sáng sao?” Hạ Nghi không để ý , chuyên tâm xem phim hoạt hình nói

“Thì sao ? Lúc em nằm trên đất , người bê bê máu em có biết anh đã sợ đến đường nào , Tiểu Nghiên lần sau đừng như thế nữa được không?” Hạ Hoàng Lãnh nhìn sâu vào mắt Hạ Nghi , hấn muốn cho cô biết tâm tình lúc ấy của mình

“Haiz .... Thôi được rồi , em xin lỗi , lần sau em sẽ không thế nữa , nhé , anh trai yêu dấu” Hạ Nghi nháy nháy mắt đáng thương , một bà cô tuổi băm mà phải làm mấy cái hành động mất mặt này , cô muốn chết quách cho xong

“Em đã hứa rồi , không có lần sau”

“Tuột đối không có lần sau”

Hạ Nghi nằm viện khoảng hai ngày thì xuất viện , hai hôm nay Lục Đình cũng không gọi điện cho cô như mọi khi , Hạ Nghi cũng không quá quan tâm , dù sao cô cũng biết hấn đã về nước , gọi hay không cũng chẳng quan trọng , cô ghét nhất người không giữ chữ tín

“Lục tổng ! Từ tiểu thư đến” Tiếng thư ký trong điện thoại bàn , dịu dàng êm ái báo cáo

“Kệ cô ta , lần sau đừng làm phiền tôi vì mấy chuyện này” Lục Đình khó chịu cúp máy

Từ Tĩnh – Con gái Từ Trần Nam đối tác lâu năm của Lục Thị , tuy sản nghiệp của Lục Thị chủ yếu ở nước ngoài nhưng trong nước cũng có vài đối tác làm ăn trong đó có công ty dệt may của Từ Trần Nam , cha hẳn có ý muốn tác hợp cho hai người nhưng Lục Đình lại không quá yêu thích Từ Tĩnh vì cô nàng này quá đồng đánh , khó chiều

Cửa phòng làm việc bị mở tung , Từ Tĩnh tức giận đỏ mặt xông vào phòng Lục Đình

“Lại tránh mặt em , rõ ràng mấy hôm trước anh còn vui vẻ dắt em đi mua sắm kia mà”

“Ai cho phép cô tự tiện vào phòng làm việc của tôi , ra ngoài” Lục Đình không kiên nhẫn lên tiếng , hẳn rất ghét có người tự tiện xông vào phòng mình kể cả cha hẳn cũng không ngoại lệ

“Em ... Anh nói đi , vì sao mấy hôm trước anh vẫn còn vui vẻ đưa em đi mua sắm mà bây giờ nói trở mặt liền trở mặt” Từ Tĩnh tủi thân hỏi , rõ ràng mấy hôm trước bọn hắn còn vui vẻ kia mà

“Tôi không cần thiết phải trả lời cô , ra ngoài” Bấm nút kêu thư ký bên ngoài lời Từ Tĩnh ra ngoài , Lục Đình phiền chán tiếp tục phê duyệt hồ sơ , mấy hôm trước hẳn vô tình thấy Hạ Nghi trong quán cà phê bên kia đường , hẳn nhìn cô , cô cũng thấy hắn , ánh mắt cô lúc đó làm hắn cảm thấy rất khó chịu

Mở điện thoại , Lục Đình do dự không biết nên gọi cho Hạ Nghi hay không? Cô biết hắn về nước nhưng lại không chủ động gọi cho hắn , chẳng lẽ cô thật sự không quan tâm đến hắn , nghĩ đến ánh mắt bất cần sáng hôm đó của Hạ Nghi , Lục Đình tức giận ném điện thoại , mặt mày vuốt mặt . Cầm tấm hình trên bàn làm việc khẽ vuốt ve , tấm hình hai đứa bé cười hạnh phúc ôm nhau , đứa bé gái có đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp , nụ cười lún sâu vào tim , cả người bé tỏa sáng trong ánh nắng chiều , bé trai bên cạnh yêu chiều ôm cô bé cười rạng rỡ nhìn vào ống kính , em gái !!! Anh nhớ em

Vụ án Hạo Thiên kết thúc , Hạ Nghi quay trở lại quỹ đạo cũ , đi học , tập võ , chăm sóc Hạ Hoàng Cảnh , mấy hôm trước Hạ Hoàng Cảnh té xuống ao nước bị sốt ly bì mấy cả tuần liền , làm cô sợ gần chết dù gì thằng bé cũng còn nhỏ nếu sốt cao dẫn đến ảnh hưởng não thì không hay

Mà nguyên nhân khiến thằng bé té xuống ao nước trong trường thì hết sức buồn cười , thằng bé lại bị nữ lực sĩ hôm trước tấn công , sau hôm cưỡng gian Hạ Hoàng Cảnh không thành , cô bé càng cố thực hiện mưu đồ bất chính của mình , kết quả lần này hai đứa bé giằng co làm sao mà té ồm xuống ao cả kiếng trong trường , nước mưa thu lạnh buốt khiến hai đứa trở về đều sốt cao , cô bé lực sĩ thì khá hơn chỉ hai ngày là khỏi , còn Hạ Hoàng Cảnh thì nằm ly bì suốt một tuần liền cũng may Hạ gia có bác sĩ riêng túc trực , nếu không thì thật sự hù chết trái tim già nua của cô

“Tiểu Cảnh , dậy uống thuốc nào” Hạ Nghi dịu dàng nâng Hạ Hoàng Cảnh dậy , thằng bé xinh đẹp như bé gái bây giờ lại gầy gò xanh xao nhìn càng đáng thương , Hạ Nghi đau lòng vuốt đầu em trai

“Chị !!!” Hạ Hoàng Cảnh tròn mắt kinh ngạc nhìn Hạ Nghi

“Ồ ! Làm sao ? Sao tròn mắt nhìn chị như gặp quỷ thế” Hạ Nghi không vui vỗ đầu thằng bé , cái tên nhóc vô lương tâm , chị đây chăm sóc em mệt gần chết , bây giờ còn bày ra thái độ như gặp quỷ đó cho ai xem

“Chị ... Đúng là chị rồi!” Hạ Hoàng Cảnh òa khóc nhào vào lòng Hạ Nghi

“Ồ hay !!! Thằng nhóc này , hôm nay trúng tà à” Mặc dù khó hiểu nhưng Hạ Nghi vẫn ôm em dỗ dành , thôi kệ vậy !! Trẻ con mà bệnh lâu quá cũng dễ lên cơn

Hạ Hoàng Cảnh ôm Hạ Nghi khóc suốt một buổi chiều , đến khi hai mắt sưng húp lên như hai quả đào mới dừng lại . Hạ Nghi đau đầu nhìn em , không phải thằng bé này sốt đến hồng đầu rồi chứ , làm gì mà dễ xúc động như gái mới lớn thế . Dù khó hiểu trước hành động quái dị của em trai , Hạ Nghi vẫn như cũ yêu thương chăm sóc em , Hạ Nghi kiên nhẫn nguyên tắc rất yêu thương cậu em trai cùng mẹ , mỗi khi cậu bệnh cô nàng đau lòng thiếu điều muốn chết đi , Hạ Nghi bây giờ đã hiểu được tâm tình của Hạ Nghi , cô cũng rất yêu thương Hạ Hoàng Cảnh , nhìn cậu bé do chính tay mình nuôi lớn bệnh tật gầy gò , cô đau lòng chết được

Hạ Nghi bung thuốc ra ngoài , Hạ Hoàng Cảnh âm trầm dõi theo , thứ ánh sáng sắc lạnh lóe lên trong đôi mắt cậu bé mười tuổi , có thứ gì đó đang dần thay đổi trong Hạ gia , bầu trời quang đãng bỗng chốc tối đen như đêm , từng cơn mưa nặng hạt lã lã trút xuống toàn trang viên yên bình , phủ lên nó một lớp màng mỏng kỳ bí , mưa mưa thu lạnh lẽo ẩm ướt khiến lòng người khó chịu . Hạ Nghi cau mày nhìn cơn mưa nặng hạt bên ngoài , cô không thích mưa vì nó nhắc nhở cô , mình cũng chết trong một ngày mưa như thế

Ngày Thảm Hạ Nghi xảy ra tai nạn , mưa như trút nước , cơn say chếch choáng cùng tầm nhìn mờ ảo trước mắt khiến cô không nhìn rõ mới xảy ra tại nạn ngoài ý muốn , lúc Mạc Vĩnh Trinh lôi cô ra khỏi xe , máu trên người Hạ Nghi hòa vào nước mưa tạo thành cơn sóng đỏ , khắp người cô các vết thương lớn nhỏ thì nhau chảy máu . Mặc dù Mạc Vĩnh Trinh ra sức ngăn chặn vết thương nhưng vẫn vô ích , vết thương trên người Hạ Nghi quá nhiều mà hắn lại chỉ có hai tay , lúc vào phòng cấp cứu toàn thân Hạ Nghi đã sẫm trắng bệch , hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy là gương mặt đau đớn , tuyệt vọng của Mạc Vĩnh Trinh , cô rất muốn đưa tay vuốt ve gương mặt ấy nhưng bản thân lại không có sức , lực bắt tòng tâm

Đóng mắt che giấu đau đớn trong lòng , Hạ Nghi quay người trở về phòng . Hạ Hoàng Cảnh im lặng đứng trên cầu thang nhìn cô , hẳn không biết cô đã xảy ra chuyện gì với cô , ánh mắt đau đớn mất mát khi nãy của cô làm tim hắn nhói đau , giống như ánh mắt mất mát đau đớn cô nhìn hắn ở lễ cưới trong mơ mà hắn chỉ có thể vô dụng đứng nhìn

Trở về phòng, điện thoại báo hiệu cuộc gọi nhờ ,Hạ Nghi mở máy kiểm tra hơn mười cuộc gọi nhờ từ Lục Đình , cô nhủ mảy , từ hôm ở quán cà phê Lục Đình cũng không còn liên lạc với cô , hôm đó cô biết hẳn nhìn thấy cô nhưng lại giờ vờ không thấy , Hạ Nghi lắc đầu cười , tên này bị chứng rối loạn nhân cách hả trời ? Lúc thì giả vờ không quen biết , lúc thì nhiệt tình gọi điện quấy rối

Điện thoại trong tay reo lên , Hạ Nghi nhìn cái tên Lục Đình chói lọi trên màn hình , miễn cưỡng bắt máy

“Alo”

“ Em đang ở đâu?”

“Ở nhà”

“Tôi mai đi ăn với anh được không? Anh có chuyện muốn nói với em”

“Được , địa điểm ở đâu để em lái xe đến”

“ Không cần , anh đến đón em”

“ Thôi không cần đâu em tự đi được , vậy nhé” Tắt máy , Hạ Nghi phiền chán ném điện thoại lên giường

Ngã người lên giường nhìn trần nhà , cảm xúc của cô bây giờ rất rối loạn , nói không có tí ảo tưởng gì với Lục Đình thì quá giả tạo , bao nhiêu năm qua hẳn vẫn luôn sẵn sàng ân cần với cô , dù lễ tết hay ngày nghỉ đều cố tranh thủ quay về thăm cô nếu không về được thì gửi quà xin lỗi hay đại loại các thứ , con người không phải sỏi đá không biết cảm động nhưng nhìn hẳn thân thiết với Từ Tình , Hạ Nghi không thể hiểu được cảm xúc của mình , chán ghét cũng không phải , ghen tuông thì chưa đến mức đó , chỉ giống như mình mặc một cái áo cứ nghĩ nó là độc nhất vô nhị chỉ khi nhìn thấy người khác cũng có một cái không khỏi cảm thấy thất vọng

Cô cứ nghĩ Lục Đình thích mình nhưng khi phát hiện không phải , thì không khỏi mất mát , dù sao đúng là cô có chút tình cảm với hẳn bây giờ biết hẳn có quan hệ với Từ Tình cô nghĩ mình cũng nên từ bỏ thôi . Còn về Hạ Hoàng Lãnh , tình hình trên xe hôm đó tuy cô mất kiểm soát do thuốc và rượu nhưng cũng do bản thân quá phóng túng nếu cô có thể khống chế bản thân tốt hơn thì đã không xảy ra chuyện . Hạ Nghi tức tối gõ đầu mình , tại sao cô có thể làm ra hành động nhúng chàm Hạ Hoàng Lãnh như thế kia chứ , nếu Hạ Nghi biết được không biết cô ta có lộ da cô không nghĩ đến đó Hạ Nghi rùng mình ớn lạnh

Đấu tranh tâm lý làm Hạ Nghi không chú ý đến cửa sổ phòng cô bắt đầu đóng băng kỳ lạ , đến khi phát hiện ra thì muộn rồi , toàn bộ căn phòng của cô đều phủ lớp băng mỏng , đánh răng cảm cập nhìn ma nữ đứng trước mặt , Hạ Nghi kiểm chế cảm xúc muốn đâm vào mặt cô ta

“ Chuyện gì nữa , không phải tôi đã giúp cô giải oan sao ?”]

“ Cám .... On ....” Ma nữ thoáng trong gió nói nhẹ

“ Thôi khỏi , cô làm ơn đừng đóng băng phòng tôi là được rồi”

Ma nữ xấu hổ cúi đầu , cô ta xòe tay đưa cho Hạ Nghi chiếc nhận bằng đồng khắc hoa văn kỳ lạ

“ Đây là cái gì ?” Chiếc nhẫn lạnh lẽo nằm trên tay Hạ Nghi

“ Đeo .... Nó .... Bình an ....”

“ ý cô là đeo cái nhẫn này sẽ giúp tôi bình an”

Ma nữ gật gật đầu , cô ta chỉ tay về hướng cửa sổ , Hạ Nghi hiếu kỳ đi lại , trên cửa kính mờ ảo , dòng chữ mờ ảo nhờ hơi lạnh bắt đầu hiện rõ “ Đeo nó sẽ giúp cô bình an , sắp tới cô sẽ tai họa đỏ máu , không được tháo chiếc nhẫn ra bằng mọi giá , quả cảm ơn của tôi ^^~” . Hạ Nghi tròn mắt nhìn ma nữ

“Tai họa đỏ máu nhưng tôi bắt đầu có kinh nguyệt hồi đầu năm rồi” Hạ Nghi ra vẻ hiểu biết gật gù nói

Ma nữ ngã ngửa , cô ta tức tối hà hơi lạnh bắt đầu viết “ Ý tôi không phải thứ đó , đêm trăng tròn năm mười tám tuổi cô sẽ biết , không được tháo nhẫn bằng mọi giá”

“ Tại sao ?”

Ma nữ vẽ mặt bất lực viết “ Tôi chỉ biết nhiều đó thôi , cô cứ làm theo là được”

“Tôi biết rồi !!!” Hạ Nghi bủi môi bất mãn , đồ ma gà mờ

Ma nữ tiếc nuối nhìn Hạ Nghi “ Tôi phải đi rồi , tạm biệt và cảm ơn”

Hạ Nghi gật gật đầu “ Không có gì ?Đi bình an nhé” vẫy vẫy tay tạm biệt ma nữ

Ma nữ vẽ mặt khó xử nhìn Hạ Nghi ,sau đó như hạ quyết tâm viết “ Có thể giúp tôi mở đường hoàng tuyền không ? Tôi không thể tự mở mà bên dưới

cũng không có ai lên rước tôi”

Hạ Nghi ngã bật gong, cô vỗ ót nhìn cô nàng ma nữ đã ngốc nghếch còn hậu đậu trước mặt, đau đớn gât đầu. Mở ngăn kéo lấy phấn vẽ vòng tròn ma trận, cắt tay nhỏ máu bắt đầu niệm chú mở trận, cô không có linh lực chỉ có thể dùng máu để mở, con đường đi đến hoàng tuyền nhanh nhất chỉ có thể dùng máu người để vẽ tuy có hơi tà ác nhưng đó là cách duy nhất, từ khi gặp ma nữ đến nay Hạ Nghi liên tục phải đổ máu, chẳng lẽ ứng nghiệm họa đồ máu mà cô ta đã nói. Đóng mắt nhìn dòng máu quý giá của mình chảy vào ma trận, Hạ Nghi nghiêng rãnh thề lần sau cô tuyệt không bao giờ giúp đỡ thêm một con ma nào nữa

“Ồ !!! Hạ Nghi tỷ, đã lâu không gặp” Hắc Vô Thường cà lơ phớt phơ chào Hạ Nghi

“Ồ, cũng lâu rồi lần này do cậu lên rước người à” Hạ Nghi vừa quán tay vừa nói

“Dạ !? Đệ cứ tưởng tên dở hơi nào dùng cách rởm đời này mở đường hoàng tuyền, hóa ra Hạ Nghi tỷ” Hắc Vô Thường không nề mặt phang thẳng

“.....” Quân tử không chấp tiểu nhân, Hạ Nghi nghiêng rãnh mặc niệm

“Thôi đệ đi nhé !!! Gặp tỷ sau” Hắc Vô Thường vui vẻ chào Hạ Nghi, vòng tròn sáng lên biến mất. Hạ Nghi trừng mắt tiễn hai tên quái gở đi, trút một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đi

Đêm nay Hạ Nghi ngủ bất ổn, trong mơ cô thấy con quái vật to lớn đang ra sức đè mình cảm giác nghẹt thở khó chịu chân thật quá mức làm cô giật mình thức dậy, nhìn bóng đen đang đè lên người mình, Hạ Nghi hoảng hốt tung cước đá nó văng đến góc phòng “Hự” vật nặng nề rơi xuống, Hạ Hoàng Cảnh đau đớn đứng dậy, Hạ Nghi vội vã bật đèn ngủ, nhìn người đến là em trai yêu dấu, cơ mặt Hạ Nghi giật giật, cô tức giận quát khê

“Nửa đêm không ngủ yên trong phòng, chạy đến đây đè chị làm gì?”

“Em sợ, em muốn ngủ cùng chị, thời tiết thì lạnh quá, nằm lên người chị thấy ấm quá nên em ngủ quên luôn” Hạ Hoàng Cảnh ảm ức giải bày tâm sự, thật ra thì hấn cố tình chạy đến ngủ chung với cô nhưng vẫn lo sợ cô chạy mất nên nằm đè lên người cô cho chắc, ai biết bà chị bạo lực này đá bay mình như thế

“Em ... Mau về phòng em đi” Lớn già đầu còn thích bám váy chị, tên nhóc này càng ngày càng hư hỏng

“Em không đi, về phòng đáng sợ lắm còn lạnh nữa” Hạ Hoàng Cảnh không nhẽo nhào vào ngực Hạ Nghi cọ cọ, gương mặt non nớt hiện lên vẻ gian xảo hiểm thấy

“Đừng cọ nữa, muốn ngủ thì ngủ, không cho nằm đè lên chị” Hạ Nghi khó chịu đẩy đầu Hạ Hoàng Cảnh khỏi ngực mình, hiện thời cô đang trong thời kỳ phát dục, vùng ngực bằng phẳng năm nào bắt đầu có dấu hiệu nhô nhô bị thằng nhóc cọ vào làm cô rất khó chịu

“Dạ, em yêu chị nhất” Hạ Hoàng Cảnh hí hửng hôn môi Hạ Nghi, lúc bé hấn vẫn thích làm thế dù sao cũng là trẻ con Hạ Nghi cũng không quá chấp nhất chỉ là cô không biết, khoảnh khắc chạm môi kia gương mặt em trai bé bỏng của mình hiện lên vẻ mặt không nên có, mê ly

Ổn định chỗ ngủ xong xuôi, Hạ Nghi tắt đèn ngủ mê man, trong đêm tối, Hạ Hoàng Cảnh ôm chặt Hạ Nghi, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve đường nét gương mặt cô, ánh mắt cậu bé tràn ngập vẻ luyến tiếc, nhẹ nhàng cọ mặt mình lên mặt Hạ Nghi, Hạ Hoàng Cảnh thì thầm “chị !!! Chị của em, cuối cùng chị cũng đã trở về bên em”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 23: Ngoại Truyện : Hạ Hoàng Cảnh

Tôi là Hạ Hoàng Cảnh, con trai Hạ Quốc Bắc – Người đàn ông đầy quyền lực, lãnh tính, anh trai tôi Hạ Hoàng Lĩnh – Người đàn ông đầy bản lĩnh và thủ đoạn, chị gái tôi Hạ Nghiên – Người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng thông minh. Một gia đình hoàn hảo như bao người vẫn nói về gia đình tôi nhưng tôi biết họ vẫn thường chế giễu sau lưng mình rằng tôi là kẻ thừa thừa, là khắc tinh Hạ gia vì khi tôi vừa sinh ra đã khắc chết người mẹ chưa một lần gặp mặt của mình

Trong gia đình, người có thể cho tôi tình thân ấm áp chỉ có duy nhất chị - Hạ Nghiên, Chị yêu thương, che chở cho tôi như một người mẹ dù rằng chị chỉ lớn hơn tôi năm tuổi, ngày còn bé mỗi lần bị anh trai bắt nạt thì chị luôn là người đứng ra lãnh đủ cho tôi, anh trai tôi có một tật xấu, mỗi khi anh ấy tức giận đều sẽ trút giận lên người tôi, mỗi lần như thế người thay tôi gánh tội chỉ có chị. Cha tôi ông ấy biết rõ anh trai đối xử tệ với tôi nhưng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ

Chị xinh đẹp, thông minh nhưng lại quá yếu đuối, những ngày bị anh trai trút giận chị chỉ dám ôm thật chặt tôi vào lòng để tránh những đòn roi của anh, anh trai tôi mỗi lần như thế đều càng điên hơn tuy nhiên anh ấy quả thật không dám đánh chị tôi. Có những đêm sốt cao chị là người suốt đêm chăm sóc

, đồ dành tôi, khi lớn hơn một chút thì người dạy tôi cách làm người chỉ có chị

Năm tôi mười lăm, tôi có những ảo tưởng không đúng với chị, tôi biết rõ đó là sai trái là tội lỗi, lý trí mách bảo tôi phải dừng lại nhưng con tim lại quá dỗi yếu mềm để nghe theo. Tôi yêu chị mình như một con quái vật đáng khinh rẻ, thời gian như lưỡi dao sắc bén, nó từng chút từng chút khứa vào trái tim tôi, đau đớn, dằn vặt và tự trách khiến tôi càng trở nên âm u hơn trong tính cách. Chị rất lo lắng về tình trạng của tôi, nhiều lần chị đề nghị tôi chị khám bác sĩ tâm lý để tính cách thoải mái hơn, tôi chỉ cười cười cho qua chuyện bởi tôi biết liều thuốc duy nhất giúp tôi mở lòng với thế giới chỉ có chị

Thời gian dần trôi tôi bắt đầu không thể kiểm soát được tình cảm của mình, nhìn những thằng đàn ông nhìn chị một cách thèm thuồng, ham muốn tôi chỉ muốn móc mắt, bầm vằm bọn chúng. Ở tuổi mười tám tôi nổi loạn, ngông cuồng như những đứa trẻ đồng trần lửa, chỉ cần nhìn đứa nào không vừa mắt tôi sẵn sàng đánh cho nó nhập viện, chỉ vì tôi mà phải đi xin lỗi với rất nhiều người, tôi biết rõ nhưng vẫn không thể dừng lại hành động ngu ngốc của mình chỉ bởi vì nó là cách duy nhất giúp tôi giải tỏa tình cảm đáng khinh của mình dành cho chị

Cuộc chơi nào cũng có lúc phải kết thúc, tôi vô tình đánh gãy chân con trai tham mưu trưởng khiến nó phải tàn phế nửa đời còn lại, cha tôi, anh trai đều rất tức giận, đêm đó tôi bị họ đánh đến nhập viện, chị khóc rất nhiều nhìn tôi vào phòng cấp cứu, nhìn nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt xinh đẹp ấy, trái tim tôi đau nhói. Chị! Em xin lỗi

Mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết, Hạ gia tốn rất nhiều tiền để đền ép vụ án này xuống, chị tôi đã phải quỳ trước giường bệnh của thằng nhóc ấy nhiều ngày để xin nó rút đơn kiện. Một người luôn cao ngạo như chị vì tôi mà phải nhục nhã quỳ xuống cầu xin một đứa nhóc thua tuổi mình, tôi nằm trên giường bệnh nghe quần gia tường thuật mọi chuyện mà bật khóc

Tôi đã đi quá giới hạn khiến người mình yêu thương phải chịu tổn thương. Từ sau việc ấy, tôi quay trở lại là đứa trẻ âm u tính lạnh ngày nào, chị vẫn yêu thương tôi nhưng tôi cảm nhận được tình yêu ấy đã không còn như trước, ánh mắt chị nhìn anh trai ngày càng nóng bỏng, khi tôi biết chị không phải chị ruột mình và người chị yêu là anh trai, tôi đã rất tức giận. Tại sao không phải là tôi, người chị luôn yêu thương mà lại là kẻ luôn khinh rẻ, chán ghét chị

Tôi hận chị cũng hận chính mình, tôi khinh rẻ chị lại càng khinh rẻ bản thân, tôi xin cha mình qua Mỹ du học, tôi muốn tránh xa chị, tôi sợ bản thân mình sẽ làm điều ngu ngốc tổn thương chị. Hai năm ở Mỹ tôi sống như cái xác không hồn, hằng đêm tìm vui trong các quán bar, vũ trường chỉ để che lấp đi nỗi cô đơn, trống rỗng trong tim. Rồi tôi gặp Dao Đình Đình người phụ nữ hơn tôi tận mười tuổi, cô ta có nhiều nét tương đồng với chị, dịu dàng, thông minh và quan trọng cô ta không phải “chị tôi”, tôi đem tất cả tình yêu dành cho chị lên người cô ta nhưng tận sâu trong lòng tôi biết Dao Đình Đình chỉ là một người thay thế

Tôi và Dao Đình Đình yêu nhau hai năm, trong khoảng thời gian ấy tôi nghĩ có lẽ mình đã buông bỏ được tình yêu đáng nguyên rủa dành cho chị, điều ấy làm tôi thấy rất nhẹ nhõm, thoải mái. Dao Đình Đình mấy lần đề nghị tôi dắt cô ta về ra mắt gia đình, tôi không muốn vì tôi sợ gặp chị, sợ mọi thứ bản thân cố gắng bốn năm qua sẽ tan biến khi gặp chị

Không chịu được sự kiên quyết của Dao Đình Đình, tôi cùng cô ta về nước, khoảnh khắc đặt chân về nhà tim tôi như ngừng đập, bóng dáng yêu kiều dằn vặt tôi bốn năm cuối cùng cũng xuất hiện. Nụ cười của chị cứng đờ khi nhìn thấy Dao Đình Đình, tôi khó hiểu nhìn qua, anh trai cũng giống chị hoàn toàn chết lặng. Tôi nhìn thấy ánh mắt Dao Đình Đình thoáng chốc âm ảm, hận thù khi nhìn hai người bọn họ

Nghi ngờ trong lòng tôi trở dậy, từ ánh mắt của anh trai nhìn Dao Đình Đình và thái độ cô ta đối với anh ta, tôi biết hai người có họ không chỉ đơn giản là bạn bè. Tình tình chị ngày càng cổ quái kể từ khi chúng tôi trở về, chị vẫn cười vui vẻ nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt, tôi muốn vuốt ve đôi mắt cười đầy giả tạo của chị. Chị! Đừng cười khi chị không muốn

Cha tôi qua đời, ông để lại di chúc muốn một trong hai anh em tôi cưới chị, tim tôi đập thình thịch khi nghe di chúc, tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội đến được với chị, vậy nên tôi chỉ còn cách giữ chặt Dao Đình Đình để anh trai chết tâm với cô ta, tôi muốn thành toàn cho chị bên người chị yêu mà tôi một kẻ chỉ dám đứng phía sau ngắm nhìn chị

Tôi không biết hành động của mình kích thích tính hiếu chiến của anh trai, tôi càng ra sức giữ chặt Dao Đình Đình, anh ta càng điên cuồng muốn chiếm lấy, tôi tức điên nhưng không làm gì được anh ta vì tôi biết tổn thương anh trai chẳng khác nào tổn thương chị

Để giải quyết giằng co giữa chúng tôi, chị cho người bắt cóc Dao Đình Đình rồi cưỡng hiếp cô ta, chị muốn hai chúng tôi phải rời xa cô ta. Tôi đau lòng nhìn chị dằn vặt đau đớn gầy gò trong chính vùng bùn của mình, tôi muốn ôm chị, muốn che chở cho chị. Chị! Hãy để em bảo vệ chị

Hạ Hoàng Lãnh yêu cầu chị phải giúp hắn lấy toàn bộ cổ phần trong tay tôi, biết chuyện tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù gì những thứ ấy tôi cũng không cần, tôi không muốn chị khó xử. Âm thầm chuyển nhượng cổ phần cho Hạ Hoàng Lãnh, tôi bắt đầu có tính toán riêng cho mình, nhờ sự hỗ trợ của chị tôi cũng có công ty của riêng mình, thời gian đầu công ty mới đi vào hoạt động gặp rất nhiều khó khăn. Chị vẫn luôn ở cạnh giúp đỡ, cổ vũ cho tôi, giúp tôi lấy được nhiều hợp đồng lớn từ tay Hạ Hoàng Lãnh, thời điểm ấy tôi vẫn ngộ nghĩnh cho rằng mọi thứ tôi có là do bản lĩnh của bản thân

Dao Đình Đình đến gặp tôi, sau sự kiện kia cô ta mất tích một thời gian rất dài, nhưng tôi biết cô ta vẫn âm thầm qua lại cùng Hạ Hoàng Lãnh. Tôi bây giờ cũng chẳng còn hứng thú gì với cô ta dù sao thì lúc đầu đến với cô ta chỉ muốn cô ta thế chỗ của chị, Dao Đình Đình đưa cho tôi một cuộn băng và xấp hình, nhìn nụ cười hả hê của cô ta làm tôi chán ghét cực điểm

Hình ảnh ghê tởm, đáng khinh trong đoạn phim và ảnh làm tôi chết đứng, chị tôi... Người phụ nữ tôi yêu thương, che chở, người cho tôi sự ấm áp, tại sao lại làm ra những chuyện như thế. Không chấp nhận được sự thật quá mức tàn nhẫn, tôi trốn tránh, lạnh nhạt chị, tôi cho người mua lại toàn bộ chứng cứ dơ bẩn của chị để tiêu hủy, dù chán ghét nhưng tôi vẫn không muốn người khác biết chuyện đó

Đám cưới diễn ra theo đúng ý nguyện của chị, thân là em trai tôi không thể không tới dù rằng trong lòng rất khó chịu, mọi người xung quanh đều ngưỡng mộ, ganh tỵ với chị, chỉ có tôi biết, đằng sau sự xa hoa, hào nhoáng ấy là nỗi đau, tủi nhục cỡ nào. Để có được đám cưới này, chị đã phải trả giá và đánh đổi bao nhiêu, Mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi, gương mặt trang điểm xinh đẹp, chị tôi mỉm cười hạnh phúc khoác tay tôi tiến vào lễ đường,

cha đã mất , người có thể trao tay chị vào tay chú rể chỉ có tôi

Có ai biết trong lòng tôi, cảm giác chán ghét, phẫn hận cùng không cam lòng đấu tranh bao nhiêu, dẫn người mình yêu trao cho người đàn ông khác, cảm giác ấy như con tim bị người đục khoét ngàn lỗ hồng

“Tiểu Cảnh, chị rất hạnh phúc, cuối cùng chị có thể ở bên anh ấy” Chị ghé vào tai tôi thổ thở, nhìn gương mặt hạnh phúc ấy, tôi rất muốn vuốt ve, phải chỉ đứng đằng kia là tôi thì hay biết mấy

Đau đớn trao chị Hạ Hoàng Lãnh, tôi trở về chỗ ngắm nhìn chị hạnh phúc vì biết đầu sau này tôi sẽ không có cơ hội nữa, nhưng tôi không hề biết lần ấy lại là lần cuối cùng trong đời mình. Màn hình lớn phát đoạn video mà lý ra phải bị tiêu hủy kia, tôi lặng người, mọi người đều chết đứng khi thấy nó, bàn tay tôi nắm chặt tức giận, kẻ nào? Là kẻ nào dám làm thế. Tôi hoang mang nhìn chị

Chị ngược lại rất bình tĩnh, cúi đầu chào hỏi khách khứa rất lịch thiệp sau đó bỏ đi, lướt ngang qua tôi ánh mắt chị có gì đó rất khác lạ, tôi chỉ biết yên lặng nhìn chị đi khỏi, đến khi hoàn hồn mọi thứ đã quá trễ, chị tôi đã đi mất. Tôi điên người nhào đến nắm cổ Hạ Hoàng Lãnh gào

“Là anh đúng không? Người phát đoạn video đó là anh đúng không?”

“Chuyện đó liên quan gì đến mày, bỏ tao ra, đồ con hoang?” Hạ Hoàng Lãnh chán ghét đẩy tôi ra, thân thể như mất đi trong lực, tôi ngã ngổ trên mặt đất. Như nhớ đến điều gì tôi vội vã chạy đuổi theo chị

Quá muộn tất cả đã quá muộn, khoảnh khắc chị ngã xuống trước mặt tôi, dòng máu ấm nóng bắn lên người tôi rất bỏng, thần trí tôi trống rỗng, run rẩy ôm lấy chị

“Chị! Tỉnh lại nhìn em đi chị, chị đừng ngủ, em không cho chị ngủ” Cố gắng lau đi vết máu trên người chị nhưng tôi lau mãi vẫn không thể sạch “Chị! Em sai rồi, chị ơi! Em sai thật rồi” Tôi ôm chặt chị vào lòng run rẩy thì thầm, nước mắt làm nhòe mọi thứ trước mắt, tôi òa khóc như một đứa trẻ

Ngước đầu nhìn gương mặt chết lặng của Hạ Hoàng Lãnh trên sân thượng, tôi hận không thể giết chết hẳn. Chị của tôi, người tôi yêu, tôi đã làm gì với cô ấy thế này, nếu tôi mạnh mẽ, nếu tôi can đảm giữ chặt, cô ấy có lẽ sẽ không phải chết đúng không?

Những ngày tháng về sau, tôi vẫn sống, vẫn làm việc chỉ là linh hồn tôi đã chết theo người con gái ấy, hằng đêm, tôi trầm mình trong nỗi đau như sự trừng phạt. Tôi muốn đi theo cô ấy nhưng tôi còn chuyện quan trọng hơn cần phải làm, Hạ Nghiên! Chờ anh

Mấy năm sau dưới sự khủng hoảng nền kinh tế trong nước, các công ty lớn nhỏ không ngừng điều động vòng vốn, công ty Hạ Hoàng Lãnh cũng không ngoại lệ, khi Hạ Nghiên chết tôi đã di dời toàn bộ công ty sang nước ngoài phát triển, nhìn bảng danh sách vay nợ có Hạ gia, tôi cảm thấy có lẽ ông trời cũng muốn giúp mình

Chèn ép, thủ đoạn tàn nhẫn tôi thành công nuốt trọn toàn bộ tài sản Hạ Quốc Bắc để lại bao gồm cả công ty của Hạ Hoàng Lãnh, nhìn người đàn ông phong độ, kiêu ngạo ngày nào say ngất ngưỡng bên vệ đường, tôi cười nhạt, Hạ Hoàng Lãnh không ngờ anh cũng có ngày này. Hạ Nghiên! Em thấy không anh đã trả thù cho em

Mấy ngày sau báo chí đưa tin chủ tịch tập đoàn Hạ Thị tự sát trong nhà riêng, tôi vui vẻ cầm bài báo đến trước mộ Hạ Nghiên, ngồi dựa vào tấm bia đá lạnh lẽo tôi vuốt ve gương mặt xinh đẹp trên tấm hình

“Hạ Nghiên! Hạ Hoàng Lãnh đã chết, em có hận anh không? Người em yêu bị anh hại chết, em sẽ hận anh chứ. Như vậy cũng tốt, cứ hận anh đi vì như thế em sẽ không thể đi đầu thai và anh sẽ có cơ hội gặp em, Hạ Nghiên! Chờ anh rất nhanh anh sẽ gặp em”

Tai nạn khủng khiếp trên đường cao tốc, cảm giác đau đớn dần mất đi, tôi thấy mình như đang bay, nhẹ nhàng thoải mái, ánh sáng biến mất tôi chìm sâu vào bóng tối nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, tôi sắp chết, tôi biết điều đó, quá khứ như thước phim quay chậm từ từ hiện ra trong ý thức của tôi, nụ cười em, ánh mắt em, thần thái em tôi đều nhớ rất rõ, có một điều mà trong suốt bao năm qua tôi vẫn không có can đảm để nói với cô ấy để khi chết đi tôi mới đủ có đủ dũng khí để bày tỏ. Hạ Nghiên! Anh nhớ em và anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Chương 17

Tia nắng sớm chiếu vào phòng ngủ, phủ lên hai người trong phòng một tầng vàng nhạt dịu dàng. Hạ Hoàng Cảnh thức dậy sớm, chân tay vẫn ôm cứng Hạ Nghi, mặt khẽ cọ lên người cô đầy thỏa mãn. Hạ Nghi bị Hạ Hoàng Cảnh cọ cho thức giấc, cô nhủ mảy may đi ánh nắng ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn đứa em trai như chú chó nhỏ cọ lên bụng mình, bất lực ngáp dài không quan tâm.

“Đừng có cọ nữa, có cọ cũng không ra cháu trai cho em đâu.”

“Chị!!! Người chị ấm quá, mềm nữa.” Hạ Hoàng Cảnh mất thể diện nói.

“Chứ không lẽ lạnh lẽo, cứng ngắt như xác chết à?”

Hạ Hoàng Cảnh cứng người ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạ Nghi, bàn tay nhỏ nhắn run rẩy khó hiểu, cậu ra sức ghì chặt Hạ Nghi làm cô không thể đứng dậy đi vệ sinh, suốt đêm qua bị thằng nhóc quẩn giống như bạch tuộc quẩn vậy, làm cô không có cách nào đi vệ sinh được, vất vả nhịn mãi mới tới sáng, bây giờ nó còn không tha. Hạ Nghi tức giận quất vào tay cậu, cô tức tối đi vào nhà vệ sinh.

Ngồi trong nhà vệ sinh, Hạ Nghi thờ dài, ông cha ta nói chó có sai, “Nơi hạnh phúc nhất chính là nhà vệ sinh” mà. Thoải mái đi ra khỏi nhà vệ sinh, Hạ Nghi tròn mắt nhìn cậu em vẫn còn ngồi ỳ trên giường không nhúc nhích, ánh mắt sắc lẹm của thằng bé luôn dõi theo từng bước chân của cô. Hạ Nghi khó hiểu đi lại gần vỗ vào đầu nó: “Sao còn chưa về phòng thay quần áo đến trường, hay lại muốn cúp cua?”

“Em không muốn về phòng, em muốn ở đây với chị.”

“Có phải lại mơ thấy ác mộng không?” Hạ Nghi quỳ trước giường vuốt ve gương mặt tỉnh táo của Hạ Hoàng Cảnh.

“Em mơ thấy chị chết. Chị! Em sẽ không để cho chị chết đâu.” Hạ Hoàng Cảnh vui mặt vào cổ Hạ Nghi nỉ non.

“Ngốc quá! Chị là mơ thôi, ngoan, chị không chết, chị sẽ ở bên Tiểu Cảnh mãi mãi.” Hạ Nghi đau lòng vỗ lưng em mình.

Hạ Hoàng Cảnh nhìn Hạ Nghi chăm chú, ánh mắt như muốn thiêu đốt cô vậy. Hạ Nghi buồn cười vuốt mắt thằng bé.

Bữa sáng hôm nay có gì đó rất quý dị, ngày thường Hạ Hoàng Cảnh rất rụt rè e sợ Hạ Hoàng Lân. Nhưng hôm nay thằng bé lại rất thân thiện đón nhận ánh mắt lửa điện của Hạ Hoàng Lân, mà vẫn còn ôm cứng Hạ Nghi. Hạ Quốc Bắc hiếm khi ở nhà cũng hiện diện trên bàn ăn, đáng vẻ nghiêm nghị của ông ta làm Hạ Nghi nuốt không trôi, chỉ cần nghĩ ông ta giết Trịnh Bình, Hạ Nghi hận không thể ném hết mớ thức ăn trên bàn vào mặt ông ta.

“Tiểu Nghiên, vết thương đã đỡ chưa?” Hạ Quốc Bắc lên tiếng phá vỡ bầu không khí kỳ lạ trong phòng ăn.

“Dạ không sao nữa rồi.” Hạ Nghi không mặn không nhạt trả lời.

“Lần sau đừng làm mấy chuyện điên rồ đó nữa, thân là con gái không cần phải tỏ ra anh hùng làm gì.”

“Dạ, thưa cha.”

Bàn ăn lại chìm vào yên lặng, ngoài tiếng lách cách của dao nĩa thì không ai trong phòng lên tiếng.

“Chị! Em muốn ăn cháo, dứt cho em đi.” Hạ Hoàng Cảnh làm nũng, nói. Hạ Nghi kỳ quái liếc nhìn thằng nhóc, hôm nay nó làm sao thế, bình thường luôn tự mình ăn, bây giờ còn nhõng nhẽo đòi dứt.

“Tự ăn đi, lớn rồi không phải bé bỏng nữa, đừng lúc nào cũng làm phiền chị mình.” Hạ Hoàng Lân lạnh nhạt nhìn Hạ Hoàng Cảnh nói.

“Không thích! Muốn chị dứt cơ.” Hạ Hoàng Cảnh không yếu thế trả treo.

Hạ Nghi kinh dị nhìn thằng bé, không phải sốt đến hồng đầu chứ, dám lớn tiếng hét vào mặt Hạ Hoàng Lân cơ đấy. Không đợi Hạ Nghi bình ổn lại kinh ngạc, Hạ Hoàng Cảnh hùng hổ cầm lấy tay cô múc cháo dứt cho mình rồi khiêu khích nhìn Hạ Hoàng Lân.

“Trẻ con.” Hạ Hoàng Lân không quan tâm tiếp tục đọc báo, liếc mắt nhìn Hạ Nghi đang hé miệng kinh ngạc thì nhếch miệng cười, đáng yêu ghê.

Bữa sáng như đánh trận cứ thế qua đi. Hạ Nghi chờ Hạ Hoàng Cảnh đến trường, thằng bé khó chịu bức dọc nhất quyết không chịu đi, cô phải dọa dẫm nó mới khò sở trèo lên xe.

“Sao sáng nay lại ăn nói với anh trai như thế?” Hạ Nghi xoa xoa đầu thằng bé hỏi.

“Em không thích anh ta giả vờ giả vịt, đáng ghét.” Hạ Hoàng Cảnh hất đầu về phía cửa sổ, hùng hổ nói.

“Tiểu Cảnh!!! Lần sau không được như thế, biết không.” Hạ Nghi khó hiểu nhìn thằng bé, từ hôm qua đến nay cô luôn cảm thấy Hạ Hoàng Cảnh có gì đó không đúng thì phải.

Đưa Hạ Hoàng Cảnh đến lớp, Hạ Nghi trở lại lớp mình. Không khí trong phòng học hôm nay cũng khá quý dị, nữ sinh trong lớp ai cũng sùi sụt nức nở, trừ cô nàng bánh gạo nếp đang ung dung ăn bánh đăng kia là bình thường thôi.

“Tiểu Tiểu, xảy ra chuyện gì vậy?” Hạ Nghi ngồi vào chỗ liền quay sang hỏi bánh gạo nếp đang ăn bánh ở bên cạnh.

“Thầy Hạo bị bắt thôi dạy rồi. Sáng nay nhà trường mới thông báo nhưng lại không nói rõ nguyên do nghỉ việc.” Mặt Tiểu Tiểu bình thản nói, dù sao Tiểu Nghiên cũng đã an toàn, ai thèm quan tâm đến cái tên bệnh hoạn kia sống hay chết, xì!

“Tại sao thầy Hạo lại nghỉ kia chứ, đang yên đang lành như vậy, tớ sẽ nhớ thầy chết mất.” Mấy nữ sinh bắt đầu đua nhau kêu gào, cả lớp học nháo nhào tiếng khóc la của bọn họ.



“Này, lớp mình có người chết à?” Một cậu nam sinh vừa mới vào lớp vô ý hỏi.

“Cậu mới chết, đồ độc mồm.” Quần chúng nữ sinh xúm nhau vào công kích anh chàng, cậu chàng tủi thân ôm cặp ngồi vào chỗ, trong lòng oán thăm, người ta có cố ý đầu chứ!!!!

“Lũ con gái này nếu để bọn họ biết bộ mặt thật của tên kia, xem họ có còn ngưỡng mộ hấn được nữa không, hứ!” Mặt Tiểu Tiểu xi mũi kinh thường.

“Tớ nghĩ nhà trường không muốn công bố ra cũng đều có nguyên do thôi. Chúng ta cứ yên phận học là được, xen vào nhiều quá làm gì.” Do bàn tay bị đâm là tay phải, Hạ Nghi khó khăn rất nhiều trong sinh hoạt cũng như viết chữ, nhưng còn may, cô nàng gạo nếp rất anh dũng vỗ ngực nói sẽ chép bài cho Hạ Nghi.

“Cậu nói đúng, lũ con gái hám trai này phải để cho họ gặp phải tên biến thái mới chữa.” Mặt Tiểu Tiểu đồng tình vỗ vai Hạ Nghi quá chiêm nghiệm.

Cái miệng quạ đen của Mặt Tiểu Tiểu quả nhiên rất linh nghiệm, vài ngày sau đó trong lớp có cô bạn bị một tên biến thái tấn công, cũng may lúc đó có cảnh sát đi ngang giúp đỡ kịp thời, nếu không thì trình tiết cô bạn đó khó mà giữ được. Chuyện của cô bạn ấy khiến cho nữ sinh toàn trường hoang mang lo sợ, lòng người hoang mang thì sẽ dẫn đến bạo động. Vài ngày sau vụ án cô bạn kia, lượng nữ sinh nghi bệnh trong trường tăng đột biến, riêng lớp Hạ Nghi thì đã nghi hơn nửa lớp rồi, mà toàn là nữ.

Biết được chuyện này, Hạ Hoàng Lãnh kiên quyết bắt Hạ Nghi nghỉ ở nhà, đợi cảnh sát giải quyết ổn thỏa, cô mới được tới trường. Tất nhiên cô nàng không đồng ý rồi, dù sao thì so với chuyện gặp ma thì gặp biến thái vẫn còn tốt chán. Từ hôm đeo nhẫn của ma nữ, Hạ Nghi bắt đầu có thể nhìn thấy được những thứ mà mình không muốn thấy nhất rồi.

Trang viên Hạ gia đã tồn tại mấy trăm năm lịch sử từ thời ông cụ cụ Hạ gia đã sinh sống ở đây, thời xưa việc tam thê tứ thiếp là chuyện quá bình thường, đấu đá tranh giành giết hại lẫn nhau là chuyện không thể tránh khỏi vậy nên thỉnh thoảng Hạ Nghi cũng bắt gặp vài linh hồn chưa siêu thoát, u uất lang vắng trong trang viên mà tạo hình của họ thì không thể nói là. . . .

Bạn cứ thử nghĩ đi, nửa đêm thức dậy đi uống nước, lúc quay về phòng thì phát hiện có người ngồi lù lù trên giường nhìn mình chằm chằm, liệu khiếp vía không, thần kinh thép mấy cũng phải hoảng sợ hoảng gì bà cô nhất gan như Hạ Nghi.

Trợn mắt nhìn cậu bé mặc yếm đỏ thích thú ngồi trên vai Hạ Hoàng Lãnh nghịch tặc, nó vốn là linh thể nên Hạ Hoàng Lãnh không thể thấy, nếu để cho hấn biết được có người dám đùa giỡn mái tóc cao quý của mình không biết sẽ có biểu cảm gì nữa, Hạ Nghi âm u, khoái trá nghĩ.

“Em sao vậy? Có đang nghe anh nói không, hửm?” Hạ Hoàng Lãnh nheo mắt nhìn Hạ Nghi đang mơ màng.

“Có, em vẫn đang nghe đây. Em sẽ tới buổi đấu giá cùng anh.” Hạ Nghi xoa gáy lơ đãng trả lời.

Mấy hôm trước đi ăn tối cùng Lục Đình về, vô tình té cầu thang, sau ót đập thẳng xuống nền gạch tới bây giờ vẫn còn sưng nhức, phải nói cô và Lục Đình đúng là khắc mệnh nhau mà. Tuy nhiên sau hôm ấy, Lục Đình thường xuyên gọi điện, nhắn tin hỏi thăm cô như mọi khi, nhưng Hạ Nghi lại chẳng vui về gì cho cam ngược lại có chút phiền. Hấn thì đang kết giao với Từ Tĩnh mà lại nhắn tin, điện thoại cho cô quá thường xuyên khiến cô cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Em cũng thật là, đi đứng phải nhìn trước ngó sau chứ, cũng may lúc đó bác quản gia phát hiện kịp thời nếu không thì không chỉ sưng thế này đâu.” Hạ Hoàng Lãnh cau mày mắt xa cô giúp Hạ Nghi.

Nhắc đến Quản gia, Hạ Nghi phải chân thành cảm ơn ông ấy. Hôm cô bị ngã, ông ấy không tiếc thân mình lấp lỗ châu mai, đưa thân già cỗi của mình ra đỡ, giúp cô giảm đi lực hút trái đất, may mắn đầu cô chỉ đập xuống đất rất nhẹ còn toàn thân thì không gãy cái xương nào chỉ trầy trụa chút đỉnh. Nhưng ông quản gia thì thâm hơn, phải vào viện nắn lại xương sống già nua của mình.

“Anh à! Quản gia đã ổn chưa, lúc sáng em tính vào thăm ông ấy nhưng cổ đau quá nên không đi được.”

“Ồn hơn rồi, bác sĩ yêu cầu ông ấy không nên vận động quá sức, bằng không thì chỉ sợ phần đời còn lại của ông ấy phải nằm liệt trên giường.”

Hạ Nghi lé mắt, không nghiêm trọng đến vậy chứ?

“Tối nay có đấu giá vài bộ trang sức khá đẹp, nếu em thích thì cứ mua, dù sao Hạ gia cũng không thiếu tiền để em mua sắm.”

“Thật ra em cũng không hứng thú lắm với mấy thứ đó.”

“Ừm, em cứ mua về đi, không thích đeo thì để trưng cũng được.”

Hạ Nghi gật gật đầu từ chối cho ý kiến, Hạ Hoàng Lãnh trước giờ vẫn luôn thích làm theo ý mình, hấn mà đã muốn thì có trời mới cản nổi.

Buổi đấu giá từ thiện lần này hội tụ rất nhiều doanh nhân giàu có. Khu vực để tìm kiếm con rùa vàng quý giá như vậy tất nhiên là không thể thiếu bóng dáng yêu kiều của các cô thiên kim tiểu thư, minh tinh ảnh hậu, tiểu tam tiểu tứ rồi. Hạ Nghi ngáp ngáp dài nhìn mấy cô nàng bên kia không ngừng uốn éo lấy lòng Hạ Hoàng Lãnh, nếu nói trong buổi đấu giá lần này ai sáng chói nhất thì chắc chỉ có bang F4 gồm Hạ Hoàng Lãnh, Mạc Vĩnh Trinh, Lục Đình và Từ Hạo –Thiếu gia lăm tài nhiều tật của nhà họ Từ. Ba người trên thì một kẻ biến thái, một tên đạo đức giả, một tên thích giả nai còn tên họ Từ kia thì chắc cũng xếp vào hàng phong lưu nức tiếng. Thế mà vẫn thu hút cả đám ong bướm đấy nhé! Hạ Nghi chép miệng nhìn khán phòng xa hoa lộng lẫy, người tổ chức buổi từ thiện này cũng thông minh thật, rất biết cách nâng tầm buổi đấu giá lên một tầm cao mới. Mấy cái ghế ngồi toàn là gỗ quý,

xung quanh bày biện cũng toàn đồ mắc tiền như thế thì khi đầu giá, kẻ nào dám muốn mất mặt mà ra giá thấp kia chứ.

“Lại lạc mắt anh trai sao?” Mạc Vịnh Trinh mang về mặt hứng thú xuất hiện đằng sau Hạ Nghi.

Ông chú kỳ lạ này, chú có biết không tiếng động xuất hiện ở đằng sau người khác như thế rất là đáng sợ không hử?

“Anh Mạc, trông anh rảnh rồi quá nhĩ?” Hạ Nghi nhếch miệng cười mỉa, hôm nay Thẩm Nhu Nhu lại không đeo bám hấn, đúng là kỳ lạ.

“Anh lúc nào cũng rảnh rồi cả.” Mạc Vịnh Trinh rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghi, vuốt ve tóc cô như lẽ đương nhiên.

Hạ Nghi cau mày trước hành động quá đổi thân thiết của Mạc Vịnh Trinh, cô né tránh hành động thân mật của hấn, cô rất ghét mấy kẻ tự cho mình là đúng, tại sao lúc trước cô không biết tên này thuộc loại đó nhĩ?

Mạc Vịnh Trinh cứng người trước hành động né tránh của Hạ Nghi, mặt hấn lạnh đi, bàn tay bên kia siết chặt đến nổi gân.

“Vị hôn thê của anh tới kìa.” Liếc mắt thấy Thẩm Nhu Nhu từ xa đi lại đây, Hạ Nghi cười lạnh, dù sao thì Thẩm Nhu Nhu cũng thích huênh hoang khoe mình là vị hôn thê của Mạc Vịnh Trinh, vậy thì cô cứ chiều theo sở thích của cô ta vậy.

“Anh yêu! Sao anh lại ngồi đây, làm em đi tìm nãy giờ.” Thẩm Nhu Nhu dịu dàng ôm cổ Mạc Vịnh Trinh, hôn nhẹ lên má hấn.

Hạ Nghi nhếch miệng cười mỉa, cầu nam nữ, bà khinh.

“Đây có phải tiểu thư Hạ gia không? Chào em, chị là Thẩm Nhu Nhu, vợ chưa cưới của Mạc Vịnh Trinh.” Thẩm Nhu Nhu đắc ý nhìn Hạ Nghi.

“Ồ! Chào” Hạ Nghi không mặn không nhạt chào hỏi, khoe khoang làm quý gì, chưa chắc cô đã leo lên được chức bà Mạc, ngoài kia còn lắm ong nhiều bướm, tôi xem cô đối phó ra sao.

Thẩm Nhu Nhu ngượng ngập trước thái độ của Hạ Nghi, cô ta không nghĩ mình sẽ bị lạnh nhạt như thế, bối rối quay sang cầu cứu Mạc Vịnh Trinh, kết quả người ta chẳng buồn quan tâm. Thẩm Nhu Nhu giận run người, móng tay đâm sâu vào thịt nhưng cô ta không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Hạ Nghi cười nhạt, cô có lòng leo cao nhưng phải coi người ta có đồng ý cho cô thang không đã. Tự cho mình là đúng, ngu xuẩn, loại con gái như cô ta có thể tồn tại được trong giới thượng lưu này đúng là một kỳ tích. Nghĩ đến năm xưa mình che chở, yêu thương cô ta hết mực, Hạ Nghi cảm thấy kẻ ngu xuẩn nhất là mình mới đúng.

“Tôi nhớ mình đã nói rất nhiều lần với cô là đừng tự làm chủ kìa mà. Vị hôn thê của tôi, sao tôi không nhớ mình có vị hôn thê lúc nào nhĩ?” Mạc Vịnh Trinh lạnh nhạt nhìn Thẩm Nhu Nhu, hấn rất ghét những người tự cho mình thông minh.

“Anh . . . . Nhưng mẹ anh đã nói.” Thẩm Nhu Nhu cắn môi uất ức nhìn Mạc Vịnh Trinh.

“Cô Thẩm, cô muốn tôi phải nói với cô bao nhiêu lần, người vợ duy nhất của tôi chỉ có Thẩm Hạ Nghi.” Mạc Vịnh Trinh tuy nói với Thẩm Nhu Nhu nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Hạ Nghi đầy thâm ý.

Liếc tôi làm gì, muốn gì thì cái xác kia cũng đã mục rữa dưới lòng đất rồi, nếu yêu quá thì lôi lên mà gian thi, giờ ngồi đây diễn cho ai xem, hử!!!!

“Hai người muốn diễn ngôn tình thì làm ơn đi chỗ khác dùm, tôi không có hứng nghe.” Hạ Nghi dựa vào ghế, chéo chân ngoáy ngoáy tai bất nhẽ.

“Xi . . . . Đáng yêu lắm” Mạc Vịnh Trinh cười ngọt nhéo má Hạ Nghi.

“Đừng có đụng vào tôi.” Hạ Nghi khó chịu hất tay Mạc Vịnh Trinh ra, đừng có để cái tay gớm ghiếc đó của anh lên người tôi.

Mạc Vịnh Trinh không chút tức giận, xoa xoa đầu Hạ Nghi. Mặt Thẩm Nhu Nhu tái mét, cô ta tức giận quay người bỏ đi, Mạc Vịnh Trinh lạnh mặt nhìn Thẩm Nhu Nhu rời khỏi.

Thẩm Nhu Nhu tức tối đi khỏi hội trường, vừa ra cửa cô ta liền đụng phải Từ Hạo, vị thiếu gia nhà họ Từ nổi tiếng lịch thiệp với phái nữ. Thẩm Nhu Nhu bị đụng ngã người ra sau, Từ Hạo mau chóng ôm vòng eo nhỏ nhắn giữ thăng bằng giúp cô ta, ánh mắt phóng tia lửa ái muội. Đợi đến khi Thẩm Nhu Nhu nhìn rõ được người đã đỡ mình, thoát cái, mặt cô ta đỏ như táo chín vậy.

“Tiểu thư, cô ổn chứ?” Từ Hạo dịu dàng hỏi, nhưng cánh tay ôm eo Thẩm Nhu Nhu lại siết chặt thêm.

“Cám ơn anh, tôi ổn.” Thẩm Nhu Nhu e lệ trả lời.

“Cô ổn là tốt rồi, tôi cứ sợ mình làm cô bị thương.”

Thẩm Nhu Nhu gật gật đầu cố tránh khỏi vòng tay Từ Hạo. Nhưng miếng mồi ngon đã ở trước mắt, Từ thiếu nào dễ bỏ qua nó chứ. Cánh tay cứng rắn ôm Thẩm Nhu Nhu kéo vào khe cửa, áp môi trần trọc hôn xuống. Thẩm Nhu Nhu ngăn người trước hành động của Từ Hạo, cô ta giãy giụa đôi chút rồi nhanh chóng hòa mình vào nụ hôn nóng bỏng của đôi phương.

Nhận được tín hiệu tốt từ người đẹp, Từ thiếu không kiêng dè bắt đầu càn rỡ, nhẹ nhàng luồn tay vào váy Thẩm Nhu Nhu mon tròn. Bàn tay của Từ

Hạo giống như có lửa vậy, không ngừng đốt cháy đầu óc mơ màng của Thẩm Nhu Nhu, từng đợt khoái cảm ập đến khiến Thẩm Nhu Nhu rên khẽ. Từ Hạo nhếch mép nhìn người dưới thân, phụ nữ nha, người nào cũng như người nấy thôi.

“Này, có muốn gì thì làm ơn lên phòng ở tầng trên dùm.” Hạ Nghi vừa hút rọt rọt ly nước vừa nói.

Thẩm Nhu Nhu giật mình từ cơn mê, cô ta hoảng hốt nhìn Hạ Nghi. Từ Hạo khó chịu quay đầu nhìn kẻ dám phá đám mình, nhưng khi nhìn rõ người đến là ai, ánh mắt của hắn liền lóe sáng lên. Người đẹp trước mắt này là ai? Thiếu nữ mặc chiếc váy lụa dài màu xanh đậm, kín đáo nhưng vẫn quyến rũ, đường cong ẩn hiện sau lớp lụa kích thích dục vọng khám phá, gương mặt thuần khiết không chút son phấn càng hút hồn, đôi mắt hồ phách yêu dị, toàn thân cô như toát ra hơi thở mời gọi.

Cúi đầu nhìn Thẩm Nhu Nhu, Từ Hạo chep miệng, buông Thẩm Nhu Nhu ra. Hắn thân sĩ chỉnh lại bộ vest mắc tiền của mình rồi mỉm cười chào hỏi Hạ Nghi: “Xin chào, tôi là Từ Hạo. Không biết có vinh hạnh được biết tên của tiểu thư không?”

Nhìn Thẩm Nhu Nhu mặt mày trắng bệch ở phía sau, lại liếc mắt nhìn Từ Hạo đang cười rạng rỡ với mình. Hạ Nghi im lặng hút nốt mớ nước ngọt còn lại trong ly rồi đi lướt qua gương mặt đang dần cứng ngắc của Từ Hạo.

“Tiểu thư, có thể cho tôi biết tên được không?” Từ Hạo không từ bỏ gọi với theo.

Hạ Nghi đứng lại quay người nhìn Từ Hạo, Từ Hạo vui mừng đi nhanh tới, Hạ Nghi tặng cho hắn nụ cười rực nắng, Từ Hạo ngẩn ngơ nhìn nữ thần trước mắt, hắn ngơ ngác nhìn Hạ Nghi tiến lại gần mình, ngơ ngác để Hạ Nghi nhét ly giấy vào tay mình, bên tai nghe thấy giọng nói ngọt ngào của ai đó.

“Cảm phiền vứt dùm, cảm ơn.” Hạ Nghi vỗ vỗ vai Từ Hạo rồi đi mất.

Hạ Nghi đã đi mất hút mà Từ Hạo vẫn chưa thoát khỏi cơn mê, đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì người đã đi mất rồi, nhìn ly giấy trong tay, cả người Từ Hạo như được tiêm thuốc kích thích, hắn kích động muốn điên. Người đẹp kia, hắn nhất định phải có được.

Thẩm Nhu Nhu lo sợ nhìn Hạ Nghi rời khỏi, Hạ Nghi đã thấy được gì? Con bé có định nói với Mạc Vịnh Trinh không? Thẩm Nhu Nhu nắm chặt tay. Không! Cô tuyệt đối không để Hạ Nghi có cơ hội nói ra chuyện này, vội chỉnh trang lại váy áo, Thẩm Nhu Nhu mau chóng đuổi theo Hạ Nghi.

Hạ Nghi từ tốn chậm chạp đi vào hội trường, cô đang đếm nhẩm xem bao nhiêu giây nữa Thẩm Nhu Nhu sẽ đuổi theo, quả nhiên đúng như Hạ Nghi dự đoán, Thẩm Nhu Nhu rất nhanh đã đuổi tới.

“Khoan đã!” Thẩm Nhu Nhu thở hồng hển chặn đường Hạ Nghi.

“Có chuyện gì sao, Thẩm tiểu thư?” Hạ Nghi nghiêng đầu ngây thơ nhìn Thẩm Nhu Nhu.

“Chuyện vừa rồi . . . . .”

“À . . . . . Ý chị là chuyện chị hôn cái anh trai vừa rồi sau cánh cửa đúng không?”

“Cái đó . . . . . Cái đó . . . . .” Thẩm Nhu Nhu ấp úng đỏ mặt nói.

“Cái đó làm sao vậy, Thẩm tiểu thư?” Hạ Nghi nở nụ cười ngây thơ trong sáng nhìn Thẩm Nhu Nhu đang bối rối.

“Em có thể đừng nói cho Mạc Vịnh Trinh biết chuyện này, được không?” Thẩm Nhu Nhu quăn bách e dè nói.

“Ừm, để em nghĩ xem, chắc . . . . . Khó nghĩ quá, dù sao anh Mạc cũng là bạn của anh em . . . . .” Hạ Nghi xoa xoa cằm ra vẻ dăm chiêu, thật ra thì trong bụng cô đang cười như điên. Thẩm Nhu Nhu ơi là Thẩm Nhu Nhu, cái tính trăng hoa này của cô hại chết cô rồi.

“Xin em, đừng nói cho Mạc Vịnh Trinh biết, chị . . . . . Chị . . . . . Lúc đó chị bị ép buộc mà thôi.” Thẩm Nhu Nhu bắt đầu nức nở, gương mặt yêu kiều khóc nức lên khiến cho người khác phải thương xót. Tuy nhiên trong mắt Hạ Nghi, nó thật nhảm chán.

Người xung quanh hiếu kỳ nhìn qua, hình ảnh yếu ớt mong manh của Thẩm Nhu Nhu chọc người thương tiếc, họ chỉ tỏ, xì xầm bàn tán.

“Được rồi, chị đừng khóc nữa, mắc công người ta lại nói em bắt nạt chị. Nhưng nếu anh Mạc hỏi tới thì em không thể không nói, chị biết đó . . . . . Dù sao anh ấy và em cũng là bạn mà.”

“Cảm ơn em . . . . .” Thẩm Nhu Nhu sụt sùi lau nước mắt, dưới lớp khăn giấy là nụ cười đắc thắng. Hạ Nghi liếc mắt nhìn vẻ ngoài giả tạo của Thẩm Nhu Nhu đầy châm chọc.

Hội trường bắt đầu xôn xao vào chỗ, từng món đồ quý giá được bày biện trên bàn trưng bày. Hạ Nghi ngồi vào chỗ mình xem xét từng món, trước kia cô cũng tham gia vào mấy buổi đấu giá từ thiện như thế này, nhưng lúc nào cũng về tay không. Đơn giản vì cô không thích mua đồ trong mấy buổi đấu giá, vừa mắc mà chưa chắc đã là hàng quý. Ngáp dài nhìn người đang gõ búa bong bong trên khán đài, Hạ Nghi mơ màng ngủ mất.

Hạ Hoàng Lãnh nhìn nhóc con nghèo đầu ngủ say sưa bên cạnh mình, hắn lắc đầu cười cợt áo vest ra đắp lên người cô, rồi yêu chiều hôn lên trán, sau đó mới nghiêm túc quan sát buổi đấu giá. Lục Đình tiến vào hội trường liền tìm kiếm bóng dáng của Hạ Nghi. Mấy hôm nay hắn cảm nhận được sự xa cách và né tránh của cô, hắn biết cô đã hiểu lầm mình và Từ Tĩnh, hắn rất muốn giải thích với cô nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp, hắn còn cần cha Từ Tĩnh giúp hắn một số việc.

Hạ Nghi đang ngủ ngon lành thì cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống, hơi thở ấm áp quen thuộc khiến cô muốn dựa vào, ngã người lên vai người bên cạnh, Hạ Nghi mê mê nhoài dụi dụi. Mạc Vịnh Trinh yêu thương vuốt mặt Hạ Nghi giống như rất lâu trước đây hẳn vẫn làm, Hạ Nghi khó chịu gạt tay hẳn ra.

“Vĩnh ngọc, không được làm phiền em, đánh chết bây giờ.”

Tìm Mạc Vịnh Trinh khẽ ngừng đập, hẳn vươn tay ôm chặt Hạ Nghi vào lòng, hẳn chờ khoảnh khắc này rất lâu rồi, khoảnh khắc cô thừa nhận bản thân mình là Thâm Hạ Nghi. Nghi Nghi của hẳn đã trở lại, cô ấy thật sự đã trở lại. Mạc Vịnh Trinh vui mừng phát điên, vòng đá trên tay hẳn khẽ lóe sáng khi chạm vào Hạ Nghi, ôm chặt Hạ Nghi trong tay, trái tim trống rỗng lâu nay của hẳn bỗng được lấp đầy.

Hạ Hoàng Lãnh đi vệ sinh về thì thấy một màn tu hú chiếm tổ chim khách, hẳn tức giận hùng hổ đi lại, gạt phăng cánh tay đang ôm Hạ Nghi ra, bẻ bóng cô lên rồi trừng mắt nhìn Mạc Vịnh Trinh.

“Mạc tổng, anh đang làm gì với em gái tôi thế?”

Mạc Vịnh Trinh nheo mắt nguy hiểm nhìn Hạ Hoàng Lãnh, mặc dù trong lòng đang rất tức giận nhưng hẳn vẫn cố gắng kiềm chế, ra vẻ đương nhiên nói: “Hạ tổng, tôi thấy Hạ tiểu thư có chút mệt mỏi nên để cô ấy dựa vào một chút thôi.”

“Việc này không cần làm phiền tới Mạc tổng, em gái tôi, tôi có thể tự chăm sóc.” Hạ Hoàng Lãnh không quan tâm gương mặt đã sẫm đen như đất nòi của Mạc Vịnh Trinh, ôm Hạ Nghi rời khỏi hội trường.

Lục Đình ngồi phía xa theo dõi Hạ Nghi nên chứng kiến toàn bộ sự việc, hẳn nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười đầy toan tính khiến gương mặt hẳn trở nên gian xảo hơn bao giờ hết. Hạ Nghi mơ màng giật mình tỉnh dậy đã thấy mình nằm gọn trên tay Hạ Hoàng Lãnh rồi, cô nhớ lúc này mình đang ngồi trên ghế kia mà, tròn mắt nhìn mặt mày rét lạnh của Hạ Hoàng Lãnh, Hạ Nghi khàn khàn hỏi.

“Anh, sao thế?”

“Em còn dám hỏi? Em có biết trong lúc em ngủ có người đã lợi dụng em không?”

“Ồ!!! Em có thấy gì đâu, chẳng phải anh luôn ở cạnh em sao?”

“Em . . . . . Nói chung sau này không cho ngủ gật bên ngoài nữa.”

Hạ Nghi tròn mắt nhìn Hạ Hoàng Lãnh tức tối, thật hết nói nổi, bây giờ ngay cả việc ngủ cũng cấm, rõ ràng vì thấy có hẳn ở bên cạnh, cô mới dám ngủ, làm việc tắc trách thì đổ lên đầu người khác. Xi, đồ độc tài! Hạ Nghi ngáp dài.

Ánh nắng sớm ấm áp dịu dàng bao phủ Tư Hoa, cả ngôi trường như tỏa sáng trong nắng sớm, Hạ Nghi mệt mỏi ngáp dài đi trên hành lang lớp học. Tối qua về đến nhà, Hạ Hoàng Cảnh biết được cô đi ra ngoài với Hạ Hoàng Lãnh mà không dắt nó theo thì quậy tung phòng cô tới gần mười một giờ, báo hại sáng nay mèm tí nữa cô trễ học. Thằng nhóc kia càng ngày càng khó chiều, hờ một chút là náo loạn um sùm không cho ai ngủ nghỉ.

“Bốp . . . . .” Hạ Nghi ngã sòng soài ra đất, nhìn cô bạn đi đứng không nhìn đường kia, Hạ Nghi lắc đầu ngao ngán. Tuy cô không chấp nhất nữ sinh nhưng đụng ngã kiểu này thì cũng hơi quá đáng. Cô bạn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hạ Nghi, mái tóc dài che phủ gần hết gương mặt khiến cô nàng y như con ma nữ trong The Ring vậy. Hạ Nghi giật mình nhìn tạo hình quái dị của cô nàng.

“Bạn không sao chứ?” Hạ Nghi lịch sự vươn tay muốn đỡ cô bạn, vừa chạm vào người cô ấy, Hạ Nghi giật mình, sao lạnh quá vậy. Cô nàng kinh dị như đụng phải ma, gất gao nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh toát như nước đá truyền qua khiến Hạ Nghi lạnh run người, Hạ Nghi khó hiểu vén tóc cô ấy lên.

“Kỷ Đình, sao cậu để tóc tai gì kỳ cục vậy?” Hạ Nghi tròn mắt nhìn cô bạn cùng lớp Kỷ Đình, bình thường cô nàng yêu làm đẹp này không bao giờ để mái tóc xinh đẹp của mình rối bù như bây giờ đâu.

Kỷ Đình không lên tiếng, chỉ gất gao nắm chặt tay Hạ Nghi, cô ấy mím môi run rẩy nhìn Hạ Nghi.

“Cậu ổn không, sắc mặt nhìn xanh xao quá hay tớ đưa cậu đến phòng y tế nhé.” Hạ Nghi vươn tay muốn bế Kỷ Đình đi đến phòng y tế vì nhìn cô nàng bây giờ không có chút sức sống nào vậy. Trong lớp, cô được mệnh danh là nữ kỳ sĩ vì khi có bạn nữ nào mệt mỏi hay ngất xỉu thì cô luôn là người bế họ đến phòng y tế, bởi vậy men quá cũng không tốt.

Kỷ Đình không lên tiếng, bàn tay ra sức nắm chặt tay cô. Hạ Nghi bị Kỷ Đình nắm phát đau, từ khi nào cô bạn này mạnh dữ vậy, nhìn cánh tay bị Kỷ Đình bấu bím tái một mảng, Hạ Nghi quay đầu khóc ròng, có ghét cô thì cũng đâu cần như thế. Chỉ có Kỷ Đình biết, hiện tại bản thân mình đang cố gắng truyền đạt điều gì cho Hạ Nghi.

“Kỷ Đình thân yêu, cậu có thể giảm lực trên tay xuống được không? Dù tớ có mạnh thật nhưng bị cậu bấu như thế tớ cũng đau lắm. TT^TT”

Kỷ Đình mím môi run rẩy nhìn Hạ Nghi, cô nàng càng ra sức bấu chặt, máu theo khe chân Kỷ Đình chảy xuống, đọng thành một vũng nhỏ, Hạ Nghi hết hồn nhìn Kỷ Đình.

“Kỷ Đình!!! Không phải mẹ cả cậu đến chứ, mau khoác vào đừng để lũ nam sinh nhìn thấy.” Hạ Nghi vội vã cởi áo khoác ngoài quần lấy móng Kỷ Đình, rồi mau chóng bế cô chạy nhanh đến nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Hạ Nghi thở phào để Kỳ Đình xuống, cũng may trên đường đi không thấy bóng dáng tên con trai nào, nếu không thì ngày mai Kỳ Đình sẽ lên trang bìa báo trường mất, quay qua nhìn máu vẫn còn chảy trên chân Kỳ Đình, Hạ Nghi vội lục cặp đưa cho cô ấy một miếng băng.

“Đây, cậu mau vào thay đi.” Đẩy Kỳ Đình vào toilet, Hạ Nghi thân thiện đóng cửa giúp bạn. Lúc này chuông vào lớp reo vang lên, Hạ Nghi nhìn đồng hồ rồi lại nhìn toilet hét lớn: “Tớ vào lớp trước, có gì cậu đi sau nhé.” Không có tiếng trả lời, Hạ Nghi xách cặp chạy nhanh về lớp.

Vừa vào lớp, cô đã bị không khí nặng nề, tĩnh lặng bao trùm. Hạ Nghi khó hiểu đi đến chỗ ngồi của mình.

“Tiểu Tiểu, mọi người trong lớp lại bị sao thế?”

“Tiểu Nghiên, Kỳ Đình chết rồi.” Mặt Tiểu Tiểu buồn bã nói, mặc dù cô không thích cô bạn đồng đánh kia nhưng khi nghe tin cô ấy chết, cô cũng rất buồn.

“Cậu nói gì?” Hạ Nghi giật mình hét lớn, cả lớp quay đầu nhìn cô bật dậy trợn mắt, mọi người đều dành cho cô ánh mắt đồng tình, lúc đầu khi họ nghe tin cũng ngạc nhiên không kém Hạ Nghi lúc này vậy.

“Kỳ Đình chết rồi, là nhảy lầu tự sát, tối qua cảnh sát phát hiện thi thể cậu ấy ở chung cư mới xây phía nam thành phố.” Mặt Tiểu Tiểu ỉu xiu nói.

“Cậu . . . . . Cậu đừng đùa tớ chứ?” Giỡn hả? Mới này cô còn bé cô bạn ấy chạy như bay đến nhà vệ sinh đấy, chết cái quái nào được.

“Là thật, không tin cậu cứ hỏi chủ nhiệm, thầy ấy mới vừa ghé lớp thông báo đấy.”

Hạ Nghi hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, nếu thật sự Kỳ Đình đã chết, vậy người lúc này cô mới gặp là ai, nhìn cánh tay vẫn còn xanh tím của mình. Hạ Nghi run rẩy một trận, lại tới nữa rồi, ai đó giết tôi đi TT^TT

Cả một ngày trong lớp học đều chìm trong không khí tang thương, mọi người dù không yêu thích Kỳ Đình nhưng dù sao cũng là bạn học, cái chết của cô ấy đến quá đột ngột, mọi người vẫn chưa thể thích nghi, vài cô bạn thân của Kỳ Đình để hoa lên bàn học của cô ấy rồi bật khóc chạy đi.

Chỉ có Hạ Nghi vẫn chìm đắm trong sợ hãi, tự nhủ với bản thân mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hạ Nghi mệt mỏi đến nhà vệ sinh, khi cô vừa bước vào, không khí lạnh trong nhà vệ sinh ập tới, cửa chính bỗng đóng mạnh rồi khóa chặt, Hạ Nghi sợ hãi chạy lại mở cửa nhưng không được, cô hoảng hốt dựa vào cửa, mồ hôi từng giọt lạnh ngắt tuôn ướt đầm cả tóc.

Vòi nước trong nhà vệ sinh tự động mở van hết công suất, cửa nhỏ của từng toilet đóng mở mạnh bạo, thứ nước màu đen sồi sục trào ra từ bồn cầu. Hạ Nghi chỉ biết nín thở nhìn mọi việc xảy ra.

“Kỳ Đình, đừng lại.” Hạ Nghi hét lớn, cô ngồi sụp xuống nền đất.

Quả nhiên sau tiếng hét mọi thứ trở lại tĩnh lặng. Hạ Nghi run rẩy đứng dậy, cô sợ sệt tiến lại gần cửa toilet trong cùng, đá mạnh cửa, bên trong trống rỗng. Bỗng có bàn tay lạnh lẽo nắm chặt vai Hạ Nghi từ phía sau. Hạ Nghi nuốt nước miếng một cái, cố bình tĩnh quay đầu lại, cô muốn khóc rồi TT^TT

“Kỳ Đình, buông tớ ra.” Hạ Nghi nghiêm giọng nói.

Kỳ Đình không nhúc nhích, vẫn nắm chặt vai Hạ Nghi, cô bạn gắt gao nhìn Hạ Nghi cầu xin.

“Kỳ Đình, buông tớ ra, có gì từ từ nói.”

Lúc này, đột nhiên trên mặt Kỳ Đình trào ra rất nhiều máu, dòng máu đỏ che phủ khắp ngũ quan của cô ấy. Hạ Nghi nhìn mà muốn buồn nôn.

“Kỳ Đình, cậu có gì muốn nói với tớ không?”

Kỳ Đình vẫn im lặng, lúc này cô chỉ có thể dùng máu để biểu hiện tâm trạng của mình, hi vọng Hạ Nghiên có thể hiểu. Trong khi đó, Hạ Nghi nghe thấy tiếng máu tí tách rơi trên sàn nhà, nó tuôn ra từ người bạn mình càng ngày càng nhiều, cô còn có thể cảm nhận được nó đang chảy lan sang chân mình, cái cảm giác nhóp nhép tanh tươi ấy làm cho cô chỉ muốn bỏ chạy, nhưng thứ máu đen đặc kia lại khiến cho cô nhìn mà bủn rủn tay chân, không thể nhúc nhích được.

Kỳ Đình dùng tay vẽ lên tay Hạ Nghi chữ “Oan”, cảm giác lạnh ngắt nhóp nhép đó khiến cho Hạ Nghi rợn tóc gáy, cô máy móc cúi đầu xuống nhìn tay mình, đến khi nhìn rõ chữ trong lòng bàn tay thì cô không khỏi nhủu mảy.

“Cậu không phải tự sát?”

Kỳ Đình vẫn yên lặng nhìn Hạ Nghi không trả lời, chỉ có thứ máu màu đen ở trong mắt cô ấy chảy ra càng nhiều hơn. Hạ Nghi im lặng nghiêm túc nhìn Kỳ Đình.

“Tớ hiểu rồi, tớ sẽ tìm cho bằng được kẻ hại cậu, cho cậu một câu trả lời thích đáng.” Hạ Nghi mím môi nói.

Kỳ Đình chớp mắt trả lời, bỗng có cơn gió mạnh thổi qua. Hạ Nghi khó chịu che mắt, đến khi gió ngừng thổi, cô có thể mở mắt ra thì Kỳ Đình đã biến mất từ bao giờ rồi. Hạ Nghi nắm chặt đôi tay run rẩy của mình, là ai, là ai đã khiến cho cô ấy thành ra như vậy?

## Chương 25: Chương 18

Beta – er: Diêu Di.

“Tiểu Nghiên, cậu ổn không?” Mạt Tiểu Tiểu đứng ngoài toilet không ngừng đập cửa lớn tiếng gọi vọng vào. Nhưng gọi mãi mà cánh cửa vẫn đóng chặt, cô nàng bèn dùng sức đẩy mạnh cánh cửa ra, vẫn không nhúc nhích gì.

“Hạ Nghiên?” Mạt Tiểu Tiểu càng thêm lo lắng, liên tục gọi tên bạn mình.

“Tiểu Tiểu có chuyện gì vậy?” Bạn học ở xung quanh thấy cô như vậy cũng bắt đầu xôn xao bu quanh hỏi chuyện.

“Hạ Nghiên cậu ấy bị nhốt trong nhà vệ sinh, tớ gọi mãi mà không thấy cậu ấy trả lời lại gì cả.” Mạt Tiểu Tiểu lo lắng xoắn tay nói.

Bạn học nghe thế bắt đầu lớn tiếng nghị luận lên, có mấy bạn trai cũng thử mở cánh cửa kia ra, nhưng cũng không được gì, lúc này có người nói: “Ai đó đi gọi bảo vệ đi.”

Bảo vệ rất nhanh chạy tới, nhìn tình huống trước mặt, trong lòng ông cũng không khỏi khản trương theo.

Chìa khóa được tra vào ổ trong sự hồi hộp của đám học sinh. Ngay khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, đập vào mắt mọi người là cảnh tượng hỗn loạn bên trong, tất cả các vòi nước đều bị gãy bung, nước từ vòi bắn ra tung tóe làm ngập cả sàn gạch, còn Hạ Nghi thì bất tỉnh nằm trên sàn, trên trán cô bị vòi nước nện rách một đường dài, cả người cô đều xanh nhợt tái mét, tình trạng mất máu khá nghiêm trọng.

Bảo vệ không khỏi kinh hãi vội vã chạy tới bế Hạ Nghi đến phòng y tế trường sơ cứu, còn Mạt Tiểu Tiểu thì khóc nức chạy theo để lại sau lưng đám bạn học vẫn còn ngơ ngác chưa thoát ra khỏi nỗi hoảng sợ khi chứng kiến tình cảnh vừa rồi.

“Tối rồi, tối rồi, cuối cùng ngày này cũng tới rồi.” Lúc này bỗng có một bạn đứng trong đám đông run rẩy lên tiếng.

“Này, cậu nói nhầm gì thế hả? Cái gì mà tối rồi?” Mọi người ở xung quanh đều đồng loạt hiếu kỳ nhìn qua, cậu bạn đứng gần người vừa nãy mới lên tiếng tỏ mò hỏi.

“Các, các cậu có nhớ khoảng mười năm trước cũng có một nữ sinh bị giết ngay trong nhà vệ sinh này không?” Khi nói những lời này, sắc mặt của cậu ta vô cùng kém.

Nghe cậu ta nhất thời nhắc lại chuyện như vậy, cả đám bạn học không khỏi cố nhớ lại xem có chuyện như vậy không, cuối cùng cũng có người nhớ ra trước tiên, bèn nói: “Nhớ chứ.”

“Các cậu thấy tình trạng nữ sinh lúc nãy thế thảm chứ?”

“Thì sao?”

“Sao trắng gì nữa, thì cô bạn kia quay về trả thù chứ sao.” Vừa dứt lời, gió cuốn mây bay, xung quanh vắng tanh không một bóng người, cậu ta vội vàng co giò bỏ chạy: “Ồ! Chờ tớ với.”

.....

Hạ Nghi khó khăn mở mắt, vết thương trên trán bỏng rát đau nhức, cô khó khăn vươn tay sờ lên trán: “Au!!!”

“Em tỉnh rồi.” Hạ Hoàng Lãnh thờ hắt ra một hơi, hỏi.

“Anh, sao anh lại ở đây?”

“Em còn dám hỏi? Lúc đi thì bình thường lúc về thương tật, em nói xem đến bao giờ em mới làm anh bớt lo đây.” Hạ Hoàng Lãnh đau lòng vuốt tóc Hạ Nghi. Lúc nghe Mạt Tiểu Tiểu gọi điện thoại báo tin, anh đã vội vã chạy tới. May mà vết thương của cô không nặng, bằng không anh quyết không để yên chuyện này.

“Em về nhà bằng cách nào vậy?”

“Tiểu Tiểu điện thoại báo em bị thương nên anh vội vã đến trường đón em, cũng may vết thương không quá sâu bằng không em đã mất máu mà chết rồi.”

Hạ Nghi khó hiểu vỗ gáy, vết thương ở đâu ra nhỉ? Cô chỉ nhớ lúc Kỳ Đình vừa biến mất thì cô cũng mất đi ý thức, khi tỉnh lại đã thấy mình ở nhà còn được khuyến mãi thêm vết thương trên trán này, tai bay vạ gió thế quái nào mà mỗi lần chạm trán người chết là cô lại phải mất cả tá máu vậy, sau vụ này cô nhất định phải ném cái nhẫn xúi quẩy này đi mới được.

“Em đói chưa, để anh lấy cho em chút cháo.”

“Dạ.”

.....

Tác dụng của thuốc làm cho Hạ Nghi mau chóng ngủ thiếp đi, Hạ Hoàng Lãnh trầm ngâm vuốt ve ngắm nhìn gương mặt say giấc của cô, ánh mắt mang theo dịu dàng yêu thương vô hạn.

Bỗng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Hạ Hoàng Lãnh mắt lạnh nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình.

“Nói đi.”

“Hạ Tổng, đã lấy được thứ ngài cần.”

“Đem đến dinh thự cho tôi.” Hôn nhẹ lên đôi má phấn mịn của Hạ Nghi một cái, Hạ Hoàng Lãnh nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Một lúc sau ở trong thư phòng Hạ gia.

“Hạ Tổng.” Người đàn ông mặc vest đen cung kính đặt chiếc hộp gỗ cũ kỹ lên bàn sách nơi Hạ Hoàng Lãnh đang ngồi.

“Là nó?” Anh nhú mày nhìn vật ở trước mặt mình, nghi ngờ hỏi.

“Vâng.”

“Cách” một tiếng, nắp hộp được mở ra, bên trong chiếc hộp tưởng chừng đơn giản đặt một mảnh phù điêu bằng gỗ được chạm khắc bằng văn tự cổ. Cầm mảnh phù điêu lên ngắm nghía, Hạ Hoàng Lãnh cười lạnh một tiếng: “Vì cái thứ rẻ tiền này mà hần dám ra tay với cả Tiểu Nghiên sao?”

“Theo như điều tra thì mảnh phù điêu này là chìa khóa mở cánh cổng Shangri-la, Thiên Đường nơi hạ giới hay còn gọi là vùng đất bất tử, theo truyền thuyết nếu ai được tắm trong dòng suối sự sống thì sẽ được bất tử.”

“Bất tử? Hần tưởng đang đóng phim chắc?” Hạ Hoàng Lãnh cười ngất nghêu.

“Hạ Tổng, tôi còn điều tra được các gia tộc khác cũng đang điên cuồng truy lùng mảnh phù điêu này.” Người đàn ông nghiêm túc nói.

Nghe thế, Hạ Hoàng Lãnh cười khế một tiếng: “Chuyện bắt đầu hay hơn rồi đây. Cho người làm giả mảnh phù điêu này giống 200% cho tôi, sau đó âm thầm đưa nó cho Mặc gia, ngay khi bên đó có được phù điêu thì thả tin cho các gia tộc khác, tôi muốn xem thử vì thứ này họ sẽ giết nhau ra sao.”

“Vâng.” Người đàn ông cung kính cầm chiếc hộp rồi lui ra.

“Shangri-la.” Hạ Hoàng Lãnh trầm ngâm nhìn mảnh phù điêu thì thầm.

.....

Con mưa đầu mùa lạnh buốt lạng lẽ bao bọc cả trang viên, từng hạt mưa nặng nề rơi xuống đất mang theo mùi đất ẩm ướt.

Hạ Nghi giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, ám ảnh của Kỳ Đình dành cho cô không hề nhẹ. Một môi ngời dậy vuốt đi mồ hôi trên mặt, Hạ Nghi cau mày suy nghĩ.

Giấc mơ ban nãy chân thật đến từng ngọn cây cọng cỏ, cả cái cảm giác đau đớn khi bị xâm hại kia cũng thật đến đáng sợ. Toàn bộ diễn biến trong mơ cô đều nhớ rõ nhưng lại không tài nào nhớ được gương mặt kẻ hung thủ. Đến cuối cùng thì Kỳ Đình muốn dẫn dắt cô biết điều gì, vì nếu như cảnh trong mơ là quá trình Kỳ Đình đã trải qua thì cái chết của cô ấy hoàn toàn là tự nguyện.

Lúc này đột nhiên đầu cô truyền đến cơn đau dữ dội khiến cho Hạ Nghi phải dừng suy nghĩ.

“Tiểu Nghi. . . . . Trở về . . . . . Tiểu Nghi . . . . .” Trong đầu cô không ngừng vang vọng lên tiếng gọi thì thầm này.

“Ai? Là ai đang nói?” Hạ Nghi đau đớn ôm đầu, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm cả trán, tiếng nói ấy vẫn vang lên trong đầu cô liên tục không hề có ý dừng lại, đồng thời chiếc nhẫn trên tay cô cũng lập lòe phát ra ánh sáng đỏ kì dị.

“A ——” Hạ Nghi đau đớn hét to mọi thứ trong phòng, cơn đau làm cô mất kiểm soát, không nhận được mà hét dài một tiếng.

“Tiểu Nghiên em làm sao vậy?” Nghe được tiếng động lớn bên phòng cô, Hạ Hoàng Lãnh hoảng hốt mặc áo ngủ chạy qua. Nhìn thấy tình huống bên trong phòng không khỏi thất kinh chạy vội đến ôm chặt cô lại.

“Anh, em đau quá.” Hạ Nghi ôm đầu, cô ghi mạnh mái tóc dài hỗn độn của mình xuống.

“Người đâu, quần gia mau gọi cấp cứu nhanh lên.” Hạ Hoàng Lãnh hốt hoảng giữ chặt tay Hạ Nghi không cho cô tiếp tục tự làm tổn thương bản thân, nhưng Hạ Nghi lại càng vùng vẫy dữ dội ở trong lòng Hạ Hoàng Lãnh hơn.

“Tiểu Nghi . . . . . trở về . . . . .” Tiếng nói ở trong đầu vẫn tiếp tục kêu gọi không buông tha.

Hạ Nghi càng đau đớn cau mày cắn chặt môi, tia máu theo khoe môi rơi xuống váy ngủ màu trắng thành những chấm đỏ chạy dài, trong đêm tối càng phát ra vẻ ma mị lạnh người.

“Người đâu, chết đâu hết rồi?” Hạ Hoàng Lãnh nhìn cô như thể càng kinh hoàng hơn, không thể làm gì khác vừa ôm chặt cô vừa lớn tiếng quát đi ra ngoài.

Mọi người trong dinh thự nhao nhao rối loạn, quần gia vội vã gọi cấp cứu, còn Hạ Hoàng Cảnh thì sợ hãi bóp miệng Hạ Nghi, để ngăn không cho cô vì đau quá mà cắn lưỡi mình.

“Thiếu gia cấp cứu đến rồi.” Một lát sau quần gia thờ dốc chạy vào nói vội.

Hạ Hoàng Lãnh liền bế thốc Hạ Nghi chạy xuống sảnh, bên ngoài mọi thứ đều đã sẵn sàng, anh lấy tốc độ nhanh nhất ôm Hạ Nghi leo lên xe. Tiếng còi cấp cứu hú dài rồi biến mất trong đêm tối, lúc này mọi người trong dinh thự chỉ có thể lo lắng dõi mắt nhìn theo.

“Quần gia, lái xe đưa tôi đến bệnh viện.” Hạ Hoàng Cảnh chạy xuống không kịp theo xe cứu thương, mặt mày trầm trọng ra lệnh.

“Vâng.” Quần gia vội vã chạy đi gara để lấy xe.

Ngồi trên xe, Hạ Hoàng Cảnh trầm ngâm suy nghĩ: ‘Mọi việc diễn ra không đúng với những gì trong quá khứ mà mình nhớ, có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi, từ tính cách của chị đến cách anh trai cư xử, mọi thứ đều quá khác với kiếp trước. Chẳng lẽ trong quá khứ mình đã bỏ quên điều gì?’

.....

Dinh thự Mạc gia, ba tuần trước kỳ mặt trăng máu xuất hiện.

“Thiếu gia, đại sư đã tới.”

“Mau mời ông ấy vào.” Mạc Vịnh Trinh cẩn thận đặt khung hình lên kệ, xoay người ngồi lại ghế chờ người vào.

“Đã lâu không gặp rồi, cậu Mạc.” Một lát sau, một người đàn ông mặc bộ đồ tôn trung son rất đối bình thường nhưng mặt mày lại toát lên khí chất thần bí khó gần bước vào phòng.

“Đại sư, mời ngài ngồi.” Mạc Vịnh Trinh cung kính nói.

“Cám ơn.”

“Đại sư, tôi đã tìm được chuyển thế của cô ấy rồi.”

“Vậy sao? Rất tốt.”

“Chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Cậu đừng vội, dù hiện giờ chúng ta đã tìm được linh hồn nhưng lại không thể liên kết với nó, trước mắt chúng ta phải liên kết với linh hồn rồi mới có thể thực hiện lễ tế hồn.”

“Vậy phải làm thế nào để liên kết với linh hồn cô ấy?” Mạc Vịnh Trinh nhíu mày hỏi.

“Đây là mảnh phù cổ, chỉ cần đưa nó lại gần linh hồn của người đó thì chúng ta có thể liên kết với linh hồn ấy.”

Mạc Vịnh Trinh nghi ngờ nhìn mảnh phù bằng gỗ khắc hoa văn cũ kỹ ở trước mặt, càng nghi ngờ hơn.

“Cậu đừng coi thường nó, tuy nhìn nó rất đối bình thường nhưng nó là chìa khóa dẫn đến Shangri-la, Thiên Đường hạ giới mà các gia tộc đang ráo riết truy lùng đấy.”

“Shangri-la?”

“Ừm, thật ra đó chỉ là truyền thuyết nhưng mảnh gỗ này quả thật không hề đơn giản như bề ngoài của nó nếu như không phải cậu có ơn cứu mạng tôi thì tôi tuyệt đối không giao nó ra.”

“Cám ơn ông, đại sư.”



“Làm cách nào để nó có thể tới được với linh hồn cô gái kia thì phụ thuộc vào cậu.”

“Tôi đã rõ.”

“Ba tuần nữa hiện tượng mặt trăng máu sẽ xuất hiện, đó là thời điểm tốt nhất để chuyển giao linh hồn, tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng chỉ cần chờ đến ngày ấy chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành.”

“Tôi đã hiểu.”

“Giờ tôi phải trở về chuẩn bị, chào cậu.”

“Đại sư đi thông thả.” Tiễn đại sư ra khỏi phòng, Mạc Vịnh Trình vội vã gọi người vào phòng rồi phân phó: “Tìm cách đem thứ này tới Hạ gia.”

“Vâng, cậu chủ.”

09:00 trước thời điểm mặt trăng máu xuất hiện.

“Đại sư, ông chắc cách này sẽ hiệu quả chứ? Nó có ảnh hưởng gì đến cô ấy không?” Mạc Vịnh Trình lo lắng nhìn lão đạo sĩ đang làm phép.

“Cậu yên tâm, mọi sự đều nằm trong sự tính toán của tôi.”

Mạc Vịnh Trình im lặng nhìn đại sư đang bày trận, hắn đã chờ đợi quá lâu cho giây phút này, từ ngày gặp được Hạ Nghiên, hắn đã luôn nghi ngờ, nhưng mãi đến buổi đầu giá nghe được Hạ Nghiên gọi mình, hắn mới dám khẳng định Hạ Nghiên kia chính là Nghi Nghi của hắn.

Lúc này bên trong trận pháp, một làn sương mờ ảo bao phủ khắp trận, ở giữa tâm trận phát ra tia sáng vàng lấp lóe, sau đó một làn khói đen giống như một con rắn khổng lồ lao vút lên bầu trời rồi biến mất.

“Tới rồi.” Lão đạo sĩ cầm sợi chỉ đỏ ném một đầu của nó vào tâm trận, bên trong tâm trận không có một điểm trụ nhưng sợi chỉ vẫn lơ lửng giữa không trung, ánh sáng vàng ngày một đậm hơn, lão đạo sĩ mau chóng kéo chặt sợi chỉ.

Lúc này ở bên trong phòng cấp cứu, làn khói đen bí ẩn len lỏi từ khe cửa đi vào, bao phủ lấy thân thể Hạ Nghi, chiếc nhẫn trên tay cô cũng tỏa ra ánh sáng đỏ yếu ớt chống chọi lại luồng khí lạ kia, nhưng dường như mọi người ở trong phòng đều không nhận ra điều này.

“Bác sĩ, nhịp tim bệnh nhân đang giảm dần.”

“Chuẩn bị sốc điện.”

“1, 2, 3, . . .”

“Vẫn đang giảm.”

“Tiếp tục.”

“Vẫn đang giảm nhanh.”

“Thêm kích điện.”

“Vâng.”

.....

Ánh sáng vàng trong tâm trận ngày một rõ hơn, làn sương bên trong cũng dần hội tụ thành hình người.

“Đại sư!” Mạc Vịnh Trình hoảng hốt gọi lớn.

Gương mặt đại sư căng thẳng, sợi chỉ trên tay căng cứng như muốn sắp đứt: “Có thứ gì đó đang giữ linh hồn cô ấy lại.”

“Vậy phải làm sao?” Mạc Vịnh Trình run rẩy nắm chặt bàn tay mình lại, cơ hội đang đến gần hắn không muốn vụt mất.

“Nếu cứ tiếp tục chỉ sợ linh hồn cô ấy không chịu nổi.” Mồ hôi ướt đầm trán, lão đạo sĩ lo lắng nói.

Mạc Vịnh Trình nghe vậy chỉ mím môi không trả lời.

Đồng thời ở không gian nào đó, Hạ Nghi đau đớn ôm chặt lấy vai, không gian tối tăm bao quanh lấy cô, linh hồn cô đau đớn không thể tả.

Tiếng khóc nức nở vang lên trong trận pháp. Mạc Vịnh Trình kích động lại càng đau đớn khi lắng nghe tiếng khóc quen thuộc ấy, đã bao lâu rồi hắn không được nghe, không được nhìn giọng nói ấy, hình dáng ấy.

“Vĩnh ngọc, Nghi Nghi đau quá.” Hạ Nghi ôm vai khóc nức nở, dù đã chối bỏ rất nhiều nhưng mỗi khi đau đớn đến tận cùng, cô vẫn luôn nhớ tới người kia. Thói quen là thứ rất đáng sợ.

Mặt Mạc Vĩnh Trinh tái mét đi, đau đớn nhắm mắt lại, một lúc sau mới thì thào: “Buông tay đi.”

“Cậu Mạc —” Đại sư trợn mắt kinh ngạc nhìn Mạc Vĩnh Trinh như thể không tin được.

“Tôi nói buông tay.” Mạc Vĩnh Trinh tức giận quát, nước mắt chảy dài trên gương mặt anh tuấn.

Lão đạo nhú mày buông sợi chỉ đỏ, ánh sáng vàng lóe lên rồi biến mất, làn sương như cát bụi cũng tan biến đi không còn gì.

“Nghi Nghi.” Mạc Vĩnh Trinh thìu thảo một tiếng.

“Cậu Mạc, nếu bỏ qua cơ hội này thì phải đợi thêm ba năm nữa, liệu cậu có chờ được không?” Lão đạo yên lặng nhìn Mạc Vĩnh Trinh đang ngẩn người nhìn trần pháp.

“ Bao nhiêu năm qua tôi đã đợi được, ba năm nữa chẳng là gì. Nhưng tôi muốn lần sau mọi thứ phải hoàn hảo không khiếm khuyết.” Mạc Vĩnh Trinh lạnh giọng nói.

“Tôi hiểu.”

.....

Bên trong phòng cấp cứu, làn khói đen tan biến như chưa tồn tại, ánh sáng trên chiếc nhẫn cũng dần dịu xuống.

“Bác sĩ, nhịp tim bệnh nhân đang hồi phục.”

“Ngừng sốc điện, chuẩn bị máy thở oxy.”

“Vâng.”

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Hạ Hoàng Lãnh, Hạ Hoàng Cảnh, quân gia đều đang hồi hộp lo lắng ngồi chờ đợi. Bàn tay Hạ Hoàng Lãnh nắm chặt khe run rẩy lên.

Nhìn đèn phòng cấp cứu tối xuống, bác sĩ vừa bước ra, mọi người chạy vội tới, Hạ Hoàng Lãnh chờ không kịp vội hỏi: “Bác sĩ, em gái tôi thế nào rồi?”

“Cô Hạ tạm thời đã qua nguy hiểm, chúng tôi sẽ chuyển cô ấy sang phòng hồi sức, mọi người không cần quá lo lắng.” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, vỗ vai Hạ Hoàng Lãnh an ủi.

“Cám ơn bác sĩ.” Nghe được câu này, Hạ Hoàng Lãnh như trút một hơi, giờ mới yên tâm.

Hạ Nghi được y tá đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Hạ Hoàng Lãnh tiến tới nắm chặt lấy tay cô cùng đi đến phòng hồi sức.

“Tít! Tít! Tít!” Tiếng máy chạy tim lạnh lẽo vang lên trong phòng bệnh im ắng. Hạ Hoàng Cảnh yên tĩnh ngồi cạnh Hạ Nghi, trái tim cậu vẫn chưa thể yên dù biết cô đã qua nguy hiểm. Cậu không dám nghĩ đến khoảng thời gian vừa rồi, chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi là cậu lại mất chị thêm một lần nữa.

Nắm bàn tay lạnh lẽo của Hạ Nghi, Hạ Hoàng Cảnh áp nó lên gương mặt ấm áp của mình, thì thào: “Chị, em sợ lắm, chị đừng bỏ lại em một lần nữa được không chị?”

Lúc này Hạ Hoàng Lãnh đã làm xong thủ tục nhập viện cho Hạ Nghi cũng mau chóng trở lại, anh không muốn rời xa cô dù chỉ một chút. Nhìn thấy em trai mình như thế, anh nhú mày trầm giọng nói: “Tiểu Cảnh, em về đi, ở đây có anh là đủ rồi.”

“Không, em muốn ở lại đây với chị.” Hạ Hoàng Cảnh nghe thế giống như con mèo hoang bị người giật lấy mồi của mình, không khỏi xù lông tức giận.

“Quân gia, đưa nó về.” Không cho Hạ Hoàng Cảnh cơ hội phản bác nhiều, Hạ Hoàng Lãnh liền ra lệnh cho quân gia đứng ở bên cạnh.

“Em không đi.”

“Quân gia.”

Không để ý Hạ Hoàng Cảnh phản kháng, quân gia mau chóng kêu vệ sĩ kéo Hạ Hoàng Cảnh rời khỏi phòng bệnh.

“Quân gia, ông không coi lời tôi ra gì đúng không?” Hạ Hoàng Cảnh tức tối nhìn đám vệ sĩ lôi kéo mình đi, cắn giận trừng mắt nhìn lão quân gia nhà mình.

“Nhị thiếu gia, bác sĩ cũng đã nói tiểu thư cần yên tĩnh tịnh dưỡng, mà cậu cũng cần phải về nhà nghỉ ngơi tránh sinh bệnh. Nếu để tiểu thư biết cậu vì cô

ấy là sinh bệnh thì cô ấy sẽ đau lòng cỡ nào?” Quân gia quan tâm nói.

“Nhưng tôi muốn ở cạnh chị.” Hạ Hoàng Cảnh không cam tâm nói.

“Ngày mai đi học về cậu có thể đến thăm tiểu thư kia mà, nào, chúng ta về nhà thôi.” Sau khi nhét Hạ Hoàng Cảnh vào xe, tài xế mau chóng đạp ga chạy biến đi.

“Quân gia ——” Tiếng Hạ Hoàng Cảnh hét dài cũng biến mất theo bóng xe. Quân gia vẫy khăn tiễn biệt cậu chủ nhỏ, trong miệng lầm bầm: “Cậu đừng trách tôi, tất cả là do đại thiếu gia ra lệnh thôi, kẻ làm tôi tớ như tôi cũng bất đắc dĩ lắm.”

Hạ Hoàng Cảnh vén lại chăn cho Hạ Nghi rồi nằm xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, không khỏi nghĩ đến lời bác sĩ đã nói: ‘Chúng tôi đã kiểm tra tổng quát cho cô Hạ, tất cả đều bình thường tuy nhiên trong lúc cấp cứu nhịp tim cô Hạ liên tục giảm không rõ nguyên do. Ban đầu chúng tôi cho rằng tim cô ấy có vấn đề nên đã khám kỹ về phần tim, kết quả báo cáo tim cô Hạ hoàn toàn bình thường không có dấu hiệu bệnh tật, chúng tôi vẫn đang truy tìm nguyên do, khi có kết quả chúng tôi sẽ báo cho ngài trong thời gian sớm nhất.’

“Tiểu Nghiên, ruột cuộc em bị sao thế này?” Hạ Hoàng Cảnh vuốt ve mái tóc nâu mềm mại của Hạ Nghi thì thầm: “Em làm anh sợ lắm biết không? Chỉ thiếu một chút nữa thôi là anh đã mất em vĩnh viễn rồi.” Hạ Hoàng Cảnh run rẩy xoa mặt Hạ Nghi rồi ôm chặt lấy cô.

Lúc này ở thư phòng Mạc gia.

Mạc Vĩnh Trinh vuốt ve khung hình trong tay, cô gái xinh đẹp với mái tóc xoăn nhẹ, đôi mắt to lúng liếng đen nhánh, hai má ửng hồng, giọt nước lấp lánh trên chóp mũi khỏe léo thanh tú, cô gái mỉm cười ngọt ngào nhìn vào ống kính mặc cho cơn mưa xối xả dội lên người.

Trong thư phòng này, khắp nơi đều treo ảnh của cô gái, mọi khoảnh khắc, mọi biểu cảm trên gương mặt cô đều được chụp lại rất sống động.

“Nghi Nghi, anh nhớ em.” Mạc Vĩnh Trinh khẽ thì thầm.

Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, hần vội vàng lau nhanh đi nước mắt, Mạc Vĩnh Trinh mau chóng khôi phục vẻ mặt thường ngày, nói: “Vào đi.”

“Thiếu gia, đã truy ra hướng đi phù điêu.” Người đến là cô gái có gương mặt rất đối bình thường nhưng từ bước chân đến khí chất của cô ta đều toát lên vẻ nhanh nhẹn sắc bén.

“Chuyện này còn ai biết nữa không?” Mạc Vĩnh Trinh dùng khăn lau nhẹ khung hình không quan tâm hỏi.

“Hiện chỉ có bên ta biết.”

“Đừng quá chủ quan, chuyện này có gì đó rất đáng ngờ, tiếp tục theo dõi khi thời cơ đến thì ra tay.” Đặt nhẹ khung ảnh lên kệ, Mạc Vĩnh Trinh ngồi xuống ghế nheo mắt nói.

“Vâng.”

Xoay tròn chiếc nhẫn cưới nơi áp út, thói quen mỗi khi trầm tư này của hần hình thành kể từ ngày Hạ Nghi mất, hần vẫn luôn đeo chiếc nhẫn cưới ấy dù rằng Hạ Nghi đã không còn nữa, nhưng hần muốn tuyên bố với bên ngoài rằng vị trí bà Mạc này mãi mãi chỉ có một người mới ngồi được, còn kẻ khác đừng mơ tưởng leo lên.

“Nghi Nghi, rất nhanh rất nhanh thôi anh sẽ được gặp lại em.” Hôn nhẹ lên chiếc nhẫn cưới, Mạc Vĩnh Trinh mỉm cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26: Chương 19

Hạ Nghi nằm chán nhìn thân thể Hạ Nghiên trên giường bệnh, từ hôm tỉnh dậy tới giờ cô vẫn chưa thể nhập hồn vào xác Hạ Nghiên, chẳng hiểu tại sao mỗi lần cô chui vào đều bị bật ra. Hạ Nghi buồn bực nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua linh hồn trong suốt của cô tạo ra ánh bụi lấp lánh

“Cạch” Cửa phòng khẽ mở, Hạ Hoàng Cảnh nhẹ nhàng đặt áo vest lên sofa “Hôm nay em sao rồi?” Hôn lên vàng trán mát lạnh của Hạ Nghiên, Hạ Hoàng Cảnh chỉnh lại nếp chăn cho cô ấy dù biết Hạ Nghiên không thể trả lời mình nhưng mỗi ngày hần vẫn đến trò chuyện cùng cô, bác sĩ nói đây là một cách kích thích thần kinh cho Hạ Nghiên giúp cô mau chóng tỉnh lại

“Lãnh Tổng, ngài thật yêu thương tiểu thư” Nữ y tá mặt mày ửng hồng hồi hộp điều chỉnh máy oxi cho Hạ Nghiên nói

Mỗi khi Hạ Hoàng Lãnh tới thăm Hạ Nghiên cô ta đều đứng lúc xuất hiện , ai trong bệnh viện chẳng biết chỉ cần bước được vào Hạ Gia thì chẳng khác nào một bước lên mây dù chỉ làm tình nhân của Hạ Hoàng Lãnh cũng cam lòng , để giành được vị trí làm y tá riêng cho Hạ Nghiên mà cô ta phải đấu đá nhau gay gắt với đám đồng nghiệp , may mắn Hạ Hoàng Lãnh nổi tiếng yêu thương em gái nên tạo rất nhiều cơ hội cho cô ta tiếp cận

“Hôm nay cô ấy có biểu hiện gì không?”

Hạ Hoàng Lãnh không quan tâm ánh mắt tình ý của nữ y tá , nhận cây lược từ tay cô ta hẩn chăm chút chải tóc cho Hạ Nghiên . Mấy ngày qua sống dựa vào thuốc khiến mái tóc bóng mượt của cô ấy xơ xác, rơi rụng đi rất nhiều , Hạ Hoàng Lãnh đau lòng nhìn mớ tóc vương vào khung lược

“Sáng nay tiểu thư đã cử động nhẹ ở bàn tay , bác sĩ nói đây là biểu hiện rất tốt và nhờ tôi chuyển lời nói với ngài nên thường xuyên đến trò chuyện cùng tiểu thư”

Điều cô ta nói đều là sự thật , sáng nay ngón tay của Hạ Nghiên co giật nhẹ nhưng đó là biểu hiện của việc các cơ co thắt ,một phản ứng rất bình thường của cơ thể khi nằm liệt lâu ngày , còn việc bác sĩ nói nên trò chuyện nhiều hơn thì đúng là có nói nhưng chỉ nói bằng quơ , cô ta muốn Hạ Hoàng Lãnh tới đây thường xuyên vậy cơ hội để cô ta tiếp cận hẩn sẽ dễ dàng hơn .Nghĩ đến việc ngày tháng sung sướng phú quý sau này của mình , cô ta đã cười không ngậm được miệng

“Lần sau vào phòng không được trang điểm đậm, tiểu Nghiên không thích mùi son phấn” Nhìn gương mặt trang điểm đậm của nữ y tá Hạ Hoàng Lãnh khó chịu cau mày , cô ta đi chăm bệnh nhân hay đi vũ hội trang điểm đậm như thế làm gì

“Dạ ... Vâng” Nữ y tá ngưng ngừng xoa mặt , sáng nay cô ta phải mất hơn hai tiếng để trang điểm vậy mà khen thì chưa thấy đâu bây giờ còn bị người ta kì thị

“Còn gì nữa không?”

“Dạ không ”

“Vậy ra ngoài đi , tôi không thích có người làm phiền tiểu Nghiên”

“Vâng” Vác bộ mặt ỉu xiu ra khỏi phòng , nữ y tá nghiến răng trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt

Hạ Nghi trong phòng ôm bụng cười thất ruột , cô biết mấy nàng y tá trong bệnh viện luôn nhắm nhe bồ nhào vào Hạ Hoàng Lãnh . Đẹp trai , giàu có lại còn yêu gia đình như hẩn thì có khối nàng sẵn lòng chết đứ , cô ngửa đầu than thở trời cao bất công , kẻ đạo đức giả như Hạ Hoàng Lãnh thì sống khỏe mạnh còn người nhân đức như cô thì lại rơi vào đời sống thực vật chết dờ sống dờ

Hạ Nghi bay vèo ngồi lên vai Hạ Hoàng Lãnh giờ tay vò tung mái tóc mềm của hẩn , ước nguyện ấp ủ bấy lâu nay của cô cuối cùng cũng được thực hiện . Hạ Hoàng Lãnh nhìn Hạ Nghiên nằm im lìm ngoan ngoãn trên giường bệnh mà tim đau thắt , cô gái khỏe mạnh ngày nào giờ bỗng trở nên suy yếu sống nhờ máy thở

“Em mau tỉnh lại đi, anh sắp phát điên lên vì lo lắng đây”Hạ Hoàng Lãnh dịu nhẹ Vuốt ve gương mặt gầy gò xanh xao của Hạ Nghiên .Nâng giường bệnh đỡ Hạ Nghiên dậy hẩn tỉ mỉ lau người cho cô ấy

“Này !!!! anh làm gì thế hả?” Hạ Nghi hoảng hốt nhìn Hạ Hoàng Lãnh thành thực cởi áo Hạ Nghiên lau người “ Á !!! Tên biến thái thích lợi dụng kia ,anh dừng lại cho tôi” Hạ Nghi tức tối nắm tóc Hạ Hoàng Lãnh ra sức giật mạnh đáng tiếc hiện tại cô chỉ là linh thể không chút ảnh hưởng tới Hạ Hoàng Lãnh

“Hôm nay anh có gặp Lục Đình , hẩn có hỏi thăm bệnh tình của em nhưng bị anh lơ đẹp , anh vốn không ưa gì hẩn còn bày đặt ra vẻ thân thiện , nực cười hẩn cho hẩn là ai mà anh phải trả lời hẩn” lau tới phần ngực nhô cao của Hạ Nghiên , Hạ Hoàng Lãnh có ý lau chậm nhất có thể

“Anh là tên biến thái chết tiệt , đợi tôi tỉnh lại tôi sẽ cho anh biết tay” Hạ Nghi tức xi khói nhìn thân thể Hạ Nghiên bị lợi dụng trắng trợn mà tên sàm sỡ còn mang vẻ mặt rất tự nhiên không chút tội lỗi

“Thằng nhóc Hoàng Cảnh cũng giầy dựa dỗi đến ở với em nhưng anh không cho , bác sĩ nói em cần sự yên tĩnh tuyệt đối nên anh không cho bất kỳ ai làm phiền em” lau đến vùng bụng băng phẳng , ánh mắt Hạ Hoàng Lãnh bỗng nóng rực

“anh .... Anh .... Đồ biến thái , tôi sẽ méc mẹ Hạ Nghiên” Hạ Nghi nước mắt buồn dài chạy đi , cô không muốn ở lại nhìn thân thể Hạ Nghiên bị tên biến thái kia tàn phá bằng ánh mắt , ngay cả người bệnh mà hẩn cũng không tha

“Haiz ... anh đi kêu y tá vào lau tiếp cho em bằng không khi tỉnh dậy em sẽ hận anh tới chết mất ” Đấu tranh giữa lí trí và bản năng Hạ Hoàng Lãnh quyết định chọn lí trí vì hẩn không muốn nửa đời sau bị Hạ Nghiên hận thù mình

Hạ Nghi đau khổ ôm mặt chạy hết quãng hành lang dài ngoằng “Đừng” cô và phải người à không con ma khác

“Này đi đứng kiểu gì thế hả?” Con ma bị va trúng tức giận quát

“Xin lỗi , xin lỗi tôi không có ý” Hạ Nghi rồi rít cúi đầu xin lỗi

“Quái ! Sao giọng này nghe quen quen nhỉ?” con ma hiếu kỳ hỏi “ Ngẩng mặt lên cho tôi xem cái” Hạ Nghi khó hiểu ngẩng đầu

“Quái !! Sao lại là cô”

Hắc thạch giật mình nhìn Hạ Nghi trong trạng thái linh hồn , trước kia hắn cũng có gặp Hạ Nghi vài lần dưới địa phủ nên không khó để nhớ mặt cô

“Anh đẹp trai chúng ta biết nhau hả?” Hạ Nghi nhìn anh chàng từ đầu đến chân đen tuyền kỳ lạ hỏi

“Cô không biết tôi ?”

“Tôi phải biết anh”

“Bốp” Hắc thạch tức giận vỗ vào gáy Hạ Nghi làm cô đập vào bức tường bên cạnh

“Anh làm gì thế hả?” bị hắc thạch đánh dính vào tường Hạ Nghi tức giận quát

“Sorry , tôi quên mất thu pháp lực” Hắc Thạch xấu hổ gãi đầu

“Đồ điên , anh là ai?” Hạ Nghi bức bộ nói

“ Hắc Thạch đây , bà cô già”

“Ehhhhhhh !!! Sao tự nhiên cậu lại to xác bất ngờ thế” Hạ Nghi tròn mắt nhìn anh chàng anh tuấn cao to mặc bộ hắc bào phiêu dật tựa thần chết trước mặt

“Đây là bản thể thực của tôi được chứ” Hắc Thạch đen mặt nhìn biểu hiện gấp quỵ của Hạ Nghi

“À!!!!”

“Khoan nói chuyện này , sao cô lại xuất hiện ở đây trong trạng thái này , đừng nói với tôi là cô.....”

“Bậy ! Tôi chưa chết , chỉ là sống thực vật thôi”

“Sống thực vật !!!! ” 0.o

“Ừ , tôi cũng không biết tại sao lại mình lại không thể chui vào thân xác , tôi đã lơ lửng thế này vài ngày rồi” Hạ Nghi buồn bức ngồi lên bệ cửa sổ hành lang

“Cần tôi giúp gì không?” Hắc Thạch xoa cằm nói

“Tôi không biết nhưng nếu để bên dưới biết tôi tôi như vậy cả đời thì chắc chắn khi xuống dưới sẽ bị dân chúng cười cho thối mũi”

“Hay thế này đi , cô đưa tôi tới gặp thân thể cô xem có giúp gì được cho cô không?” Hắc thạch búng tay nói

“Được không đó” Hạ Nghi nheo mắt nghi ngờ

“Về mặt cô là thế nào , không tin tưởng thì thôi tôi đi là được”

“

ấy ấy , tôi đùa thôi , đi tôi đưa cậu đi”

“Này , không phải cô gọi mấy cái dụ bắt ma lắm mà sao giờ lại không rõ tình trạng của bản thân” Hắc Thạch ngấm ngấm thân thể Hạ Nghi nằm trên giường bệnh nghiên cứu

“Cậu cũng biết nói bắt ma kia mà , là ma chứ không phải linh hồn sống làm sao tôi biết tại sao mình không vào được , tôi cũng thử vài cách rồi mà vẫn không được”

“Thế thì kỳ lạ nhỉ , tôi cũng không thấy có gì bất thường” Hắc Thạch đưa mũi lại gần hít một hơi thật sâu “Vẫn thơm tho mà”

“Bốp... Cậu ngửi ở đâu vậy hả?” Hạ Nghi nghiêng răng vỗ đầu Hắc Thạch , cái thẳng nhóc này lại dám đưa đầu vào ngực Hạ Nghi mà hít hà cơ đấy

“A ha ha ha” Hắc Thạch cười gượng , hắn chỉ tính người xem trên người Hạ Nghi có mùi gì bất thường không , ai biết lại cầm đầu vào ngực người ta kia chứ , mô phật !! hắn là người xuất gia nha “ lạ nhỉ ? Tôi không ngửi thấy gì bất thường mà trước đó cô có biểu hiện gì khác thường không?”

“mấy hôm trước đột nhiên nửa đêm tôi bị đau đầu dữ dội rồi nghe thấy có người réo gọi tôi từ khoảng không sau đó thì tôi chìm vào bóng tối vô định tới khi mở mắt đã thấy mình trong trạng thái này”

“ Cô có nhớ hôm đó là hôm nào không?”

“Hình như là năm ngày trước”

“giờ nào còn nhớ chứ”

“không rõ lắm hình như là vào nửa đêm” Hạ Nghi cố ý che giấu việc mình đã gặp Kỳ Đình nếu để Hắc Thạch biết có linh hồn oan khuất lang thang hẳn sẽ không ngần ngại mà túm cổ người ta lôi xuống dưới, cô còn cần Kỳ Đình trợ giúp vụ án kia “À đúng rồi, trước kia tôi có giúp một ma nữ rửa oan, cô ta đưa cho tôi chiếc nhẫn cổ còn nói là nó sẽ giúp tôi tránh tai họa đồ máu mà chẳng biết họa có tránh được hay chưa chứ hiện tại tôi đã sống thực vật rồi”

“Cô còn đeo cái nhẫn đó không?”

“Có, áp út tay trái” Hạ Nghi chỉ vào ngón út bị giấu dưới góc chăn

Hắc Thạch vén góc chăn chỗ ngón út, nhìn chiếc nhẫn cổ vẽ hoa văn lạ về mặt Hắc Thạch suy tư nói “Thứ này nhìn rất quen nhưng tôi lại không nhớ mình đã thấy ở đâu, ở đâu nhỉ?” .... “À ! Nhớ rồi, trước kia Địa Tạng Gia Gia có độ hoá một yêu quái ngàn năm trước khi nó thăng thiên cũng tặng cho ngài một chiếc giống như vậy là vật ngưng tụ thành ý của người chết nhưng nghe nói là rất hiếm bởi vì khi vạn vật chết đi ngoài hận ý thì chính là buông bỏ vậy nên nó rất quý, chiếc nhẫn này có thể trấn hồn đó”

“Trấn hồn ???”

“Ừ, trấn hồn chính là giữ cho linh hồn ở giữa ranh giới sống chết không bị bắt mất thường những người sống đời sống thực vật như cô hiện tại, linh hồn rất yếu ớt nếu không cẩn thận thì thân xác hoặc linh hồn cô sẽ bị ác linh bắt giữ”

“Vậy tiếng gọi từ khoảng không đêm đó tôi nghe được thì sao?”

“Tôi nghi ngờ có kẻ dùng tà thuật trên người cô trước mắt chúng ta phải tìm cách cho linh hồn cô trở về thân xác nhanh nhất có thể vì linh hồn cô ở bên ngoài càng lâu thì rất khó để trở lại thân thể”

“Tại sao ?”

“Mỗi thân thể đều có linh khí sống do linh hồn hỗ trợ nếu linh thoát khỏi thân thể quá lâu thì linh khí đó sẽ mất dần đến lúc đó cô muốn nhập lại xác cũng rất khó khăn”

“Vậy bây giờ phải làm sao ?Tôi không phải linh hồn chính chủ nếu thoát ra lâu quá không vào được thì chết” Hạ Nghi lo lắng nói

“Để tôi nghĩ xem .... À có rồi” Hắc Thạch cười vội sợi dây Phật Ngọc trên cổ mình xuống đeo vào cho Hạ Nghi “Đây là Phật Ngọc của Địa Tạng Gia Gia cho tôi có tác dụng hỗ trợ linh khí tôi cho cô mượn tạm khi nào trở về thân xác thì trả lại cho tôi”

“Cám ơn người anh em, tôi yêu cậu chết mất” Hạ Nghi bỏ nhào ôm cổ Hắc Thạch

“Tránh ra” Hắc Thạch hết hồn tát Hạ Nghi dính tường

“Đồ vũ phu” lồm ngồm bò khỏi vách tường Hạ Nghi bực bội lí nhí

“Nam mô, sắc tức thị không ....” Hắc Thạch đỏ mặt lăm nhăm

Hai người bàn luận đối sách giúp Hạ Nghi trở về thân xác đến gần tối, khí lạnh trong bệnh viện lượn lờ quanh phòng khiến cả hai dựng tóc gáy

“Này ! Cô ở đây mấy ngày mà không thấy sợ hả?” Hắc Thạch xoa xoa hai cánh tay nhát gan nói

“Này !!! Cậu ở cạnh Địa Tạng bồ tát bao nhiêu năm chứng kiến bao nhiêu ác quỷ thì còn sợ cái quái gì?” Hạ Nghi chống cằm ngồi trên giường bệnh khinh bỉ nói

“Nào có, lũ ác quỷ ấy mỗi khi gặp Địa Tạng gia gia sợ quắp cả người thời gian đâu biến hóa dọa người chứ”

“Xi...” Hạ Nghi buồn cười nhìn biểu cảm nhảm nhí nhát gan của Hắc Thạch “Cậu lên đây làm gì mà có thời gian tán nhảm với tôi vậy”

“Chết !! Tôi lên đây để đưa linh hồn một vị tiên lịch kiếp về địa phủ mà sáng giờ quên mất, đi đây có gì tối mai gặp cô sau” Vừa dứt lời Hắc Thạch chạy bay biến khỏi phòng bệnh, nhìn bóng dáng vội vã gấp gáp của cậu ta, Hạ Nghi hết sức ba chấm với cái tính hậu đậu quên trước quên sau này trước sau gì cậu ta cũng bị cho ăn đòn

“Ầm .... Ầm ....” Bên ngoài sét đánh vang dội báo hiệu một cơn mưa lớn sắp tới, Hạ Nghi bay lại cửa kính nhìn trời chuyển mây đen bên ngoài, bên dưới dòng người tấp nập đi lại vội vã, trước kia mỗi lần trời sắp chuyển mưa lớn cô cũng thường đứng nhìn dòng người vội vã bên dưới từ cửa kính văn phòng trên cao, Mạc Vĩnh Trinh bảo cô có thói quen kỳ lạ mà chính bản thân cô cũng không rõ

“Ràoooooooooo” ....” Bộp ...Bộp” Tiếng mưa đập vào cửa sổ tạo ra tiếng động vui tai

“Cộp ... Cộp ....” Giày cao gót nện bước ngoài hành lang tĩnh lặng “Cạch” Tiếng của phòng mở nhẹ , bóng người áo đỏ bước vào phòng bệnh yên tĩnh

“Cuối cùng cũng tìm được”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Chương 20

“Đợi, đợi chút. . . . .” Hạ Nghi thờ dốc đuổi theo cô gái nhưng không kịp, cô gái vừa quẹo ở chỗ hành lang liền biến mất một cách kỳ lạ khiến Hạ Nghi ngẩn ngơ nhìn hành lang vắng tanh không một bóng người, không khỏi gãi đầu khó hiểu.

“Tiểu thư, cô ổn chứ?” Một giọng nam trầm tĩnh vang lên sau lưng.

Hạ Nghi giật mình quay đầu lại, người đàn ông đó mỉm cười lịch sự, ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Bộ vest đắt tiền phẳng phiu tôn lên dáng người cao to vạm vỡ, tuy mặt mũi anh ta không quá đặc biệt nhưng khí chất riêng biệt lại làm anh ta thật nổi bật.

“Tôi không sao, cảm ơn anh.” Hạ Nghi đáp.

Người đàn ông nghe thế chỉ cười nhẹ, trong một thoáng, đôi mắt anh ta lóe lên nhưng rất nhanh liền biến mất khi nhìn rõ diện mạo của cô gái trước mặt mình.

Hai người nhìn nhau một lúc không tìm được đề tài nào khác, Hạ Nghi cúi đầu chào tạm biệt sau đó quay người đi tìm trợ lý Kim, để lại người đàn ông vẫn đứng đó nhìn theo bóng cô, anh ta khẽ mỉm cười một cách khó hiểu rồi cũng rời đi.

Lúc này, ở phía xa nơi hành lang, một bóng mờ thoáng hiện rồi nhanh chóng biến mất.

.....

Hạ Nghi đi lòng vòng trong công ty chừng hai mươi phút thì đụng phải Dao Đình Đình đang đi ra khỏi thang máy. Vừa nhìn thấy Hạ Nghiên, cô ta thoáng chút bối rối, nhưng rồi sau đó lại mỉm cười đi tới.

“Nghiên Nghiên, em đang tìm ai hả?”

“Ừm, tôi đang tìm trợ lý Kim.”

“À. . . . . Chị thấy anh ta đi vào văn phòng của Hoàng Lãnh rồi, vừa hay chị cũng đang định đến đó, hay là chị dắt em đi nhé.”

Hạ Nghi nghe thế chỉ im lặng không trả lời Dao Đình Đình. Lại thấy cô bé nhìn mình chăm chú như vậy, Dao Đình Đình mất tự nhiên, nụ cười cô ta cứng ngắc lại trên gương mặt xinh đẹp.

“Mà thôi, cũng không có chuyện gì quan trọng, chị sẽ điện thoại cho anh ấy sau cũng được.” Nói rồi, Dao Đình Đình cười giả lả sau đó mau chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô ta, Hạ Nghi cau mày, sau đó gọi điện thoại nói cho thư ký Kim biết mình có việc nên trở về trước, làm xong chuyện này, cô cũng rời khỏi Hạ Thị.

Bước ra khỏi công ty, Hạ Nghi neho mắt nhìn cao ốc Hạ Thị to lớn nằm sừng sững giữa đường phố đông đúc người qua kẻ lại tấp nập. Cách đây ít lâu tại nơi đang đứng bây giờ, cô chứng kiến Hạ Nghiên nhảy lầu tự sát, bây giờ đổi lại chủ nhân mới trong thân xác này, cô hi vọng cảnh tượng ấy sẽ không diễn ra một lần nữa.

Cúi đầu thờ dãi, Hạ Nghi nhìn điện thoại một lúc rồi quyết định bấm máy gọi cho Mạt Tiểu Tiểu hỏi thăm chuyện cô nhờ cô nàng đã làm tới đâu rồi, dạo gần đây lòng cô cứ bồn chồn không yên. Từ lúc tỉnh dậy cô không những mất đi khả năng nhìn thấy người chết, mà còn mất dần ký ức của chính mình, một số ký ức vụn vặt của cuộc đời mình dù cô cố gắng ra sao cũng không nhớ ra được, cô biết linh hồn mình đang từ từ hòa nhập vào thân thể của Hạ Nghiên, có lẽ chẳng bao lâu nữa nó sẽ dung hòa hoàn toàn thành một.

Chuông đồ một lúc lâu vẫn không có ai bắt máy, Hạ Nghi nhú mày gọi lại thêm lần nữa nhưng vẫn không được. Hạ Nghi suy ngẫm một lát rồi quyết định bắt taxi đến nhà Mạt Tiểu Tiểu một chuyến. Lại nói, nhà của Mạt Tiểu Tiểu cũng gần công ty Hạ Thị, cho nên chỉ trong chốc lát Hạ Nghi đã đứng ở trước cổng lớn nhà cô nàng rồi.

Trả tiền taxi xong, Hạ Nghi do dự không biết nên bấm chuông hay không, bởi vì cô chưa đến nhà Tiểu Tiểu bao giờ, sợ mình đi nhầm nhà thì toi. Trong lúc cô đang lưỡng lự thì một tiếng kèn xe vang lên inh ỏi ở phía sau, Hạ Nghi giật mình vội vàng né sang một bên, chiếc xe hơi màu đen chạy tới gần cô thì dừng lại, cửa kính xe hạ xuống.

“Em tìm ai?” Anh chàng mặc quân phục cảnh sát, mặt mũi tuấn tú có vài nét tương đồng Tiểu Tiểu nhỏ nhẹ hỏi Hạ Nghi.

“Em tìm Mạt Tiểu Tiểu ạ.”

“À, em là bạn học của con bé à? Nó đang bệnh li bì trong nhà đấy, nếu không chê thì lên xe anh chở vào.”

Hạ Nghi vội vàng cảm ơn rồi chui tọt lên xe anh chàng.

“Anh tên Mạt Tinh, em tên gì?”

“Em tên Hạ Nghiên.”

“À, có phải em là em gái của Hạ Hoàng Lãnh không?”

“Dạ phải.”

“Haiz ~ Cuộc đời thật bất công, ngài cho tên nhóc ấy đưa em gái xinh xắn như thế này, rồi nhìn lại em gái anh, nghĩ tới bé ú nhà mình mà tủi thân hết sức.” Mạt Tinh chặc lưỡi tiếc nuối.

“Anh quen biết anh trai em sao?”

“Quen, không những quen mà con thân nữa là đằng khác, bọn anh là bạn học từ thời trung học kia mà.”

“Vậy ạ!” Hạ Nghi cười cười đáp.

Chạy một đoạn đã tới biệt thự nhà Tiểu Tiểu, Mạt Tinh nhiệt tình giới thiệu cô cùng nhị lão trong nhà rồi tốt bụng dắt cô lên phòng Tiểu Tiểu.

Mạt Tiểu Tiểu ngủ li bì trên giường, căn phòng cô nàng lấy tông màu trắng làm chủ đạo, đồ vật trong phòng cũng đơn giản thanh nhã, bàn ghế tủ giường đều là màu đen xám hài hòa, Hạ Nghi không nỡ đánh thức Tiểu Tiểu, cho nên đi lòng vòng trong phòng cô nàng thăm quan.

Nhìn bìa hồ sơ màu vàng được xếp gọn gàng trên bàn, Hạ Nghi tò mò mở ra xem, là hồ sơ điều tra về các vụ án nữ sinh tự tử gần đây, các chi tiết đều được viết rất kỹ càng, đọc đến đoạn xét nghiệm trong máu nạn nhân có chứa liều lượng kích dục khá mạnh, Hạ Nghi cau mày nhớ đến giấc mơ vài hôm trước.

Có vẻ như cảnh sát cũng bắt đầu đi vào ngõ cụt khi không hề tìm được bằng chứng nào khác vì đa phần các nạn nhân trong vụ án đều tự nguyện không hề có dấu hiệu cưỡng ép, đánh đập, hay bất cứ chứng cứ nào của hung thủ để lại. Vụ án quá nhiều nghi vấn dù cảnh sát có nghi ngờ nhưng một ngày chưa tìm được chứng cứ xác thực, họ vẫn chưa thể chứng minh suy luận của mình.

Hạ Nghi ngồi đọc chăm chú không biết Tiểu Tiểu đã tỉnh lại, ngồi trên giường cứ nhìn mình chăm chú, “Nghiên Nghiên. . . .” Giọng Tiểu Tiểu khàn khàn do ốm.

“Cậu tỉnh rồi hả.” Hạ Nghi để bìa hồ sơ xuống, đi lại sờ trán Tiểu Tiểu.

“Cậu nhất định phải tìm cho ra hung thủ hại chết Kỳ Đình.” Tiểu Tiểu kiên định nhìn Hạ Nghi, khi nói đến Kỳ Đình, trong mắt cô nàng đọng đầy chua xót.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Chơi lâu với Tiểu Tiểu cô hiểu rõ cô nàng hơn ai hết, tuy bên ngoài nhìn Tiểu Tiểu có vẻ hơi hờ hững vô tâm nhưng trong tâm cô nàng là người đa sầu đa cảm và sống rất tình nghĩa.

Tiểu Tiểu im lặng hồi lâu điều chỉnh tâm trạng rồi nói: “Mấy hôm trước tớ vào cục cảnh sát ăn trộm tài liệu cho cậu vô tình đi ngang qua nhà xác, họ vẫn chưa trả xác Kỳ Đình cho người nhà nên tớ vô tình nhìn thấy bạn ấy. . . . . Nghiên Nghiên, cậu không biết lúc đó tớ đã phần nộ cỡ nào đâu, bọn họ để cậu ấy nằm trên bàn mổ lạnh băng, toàn thân cậu ấy đầy vết bầm và chỗ đó của cậu ấy. . . . Tớ không thể diễn tả được cảm xúc lúc ấy. Tuy chúng ta không thân thiết với bạn ấy nhưng nhìn cậu ấy lúc đó, tớ đã không kìm được nước mắt. . . . .” Tiểu Tiểu khóc nức lên, nhớ đến tình cảnh của Kỳ Đình liền không kìm được nước mắt.

Hạ Nghi im lặng ôm bạn vào lòng vỗ nhẹ lên lưng cô nàng. Tiểu Tiểu nói đúng, tuy bọn họ không thân với Kỳ Đình nhưng bọn họ là bạn, mà đã là bạn thì khi thấy người kia bị như thế không ai có thể kìm lòng được. Là phụ nữ chẳng chuyện nào nhục nhã hơn việc bị người khác giày vò làm nhục đến chết thê thảm như vậy.

“Cậu đừng khóc, tớ hứa với cậu sẽ lôi hung thủ hại chết Kỳ Đình cùng những người khác ra ánh sáng, khiến hần phải trả giá những gì mà hần đã gây ra.” Hạ Nghi nghiêng răng nói, cô phải lôi tên khốn chỉ biết bắt nạt phụ nữ kia ra ánh sáng, sau đó thiến hần.

Sau khi trấn an Tiểu Tiểu, Hạ Nghi giúp cô nàng uống thuốc rồi đỡ cô nhóc nằm trở lại giường. Nói vậy, là do Tiểu Tiểu nhìn thấy tình huống của Kỳ Đình như thế, về đến nhà, Tiểu Tiểu bị chấn kinh không nhẹ dẫn đến phát sốt làm cả nhà cô ấy hoảng hốt một trận, cũng may tình trạng không quá nặng.

“Con bé đã kể cho em nghe hết rồi à?” Mạt Tinh từ dưới lầu đi lên nhìn thấy Hạ Nghiên thì hỏi.

Hạ Nghi gật đầu, cô biết Mạt Tinh đã sớm biết Tiểu Tiểu trộm tài liệu tra án của cục cảnh sát nhưng vì yêu em gái, anh đành nhắm một mắt mở một mắt mặc cho cô nàng muốn làm gì thì làm, nếu không phải vì em gái bị kích động khi nhìn thấy bạn cũ, anh cũng chẳng muốn xen vào làm gì.



“Haiz ~ Cái con bé ú đó học cái gì không học, học người ta trộm tài liệu tra án, cũng may là nó trộm những tài liệu không quá quan trọng, bằng không anh cũng không biết giải quyết làm sao nữa.” Mặt Tinh khoanh tay dựa vào tường than thở.

“Bạn ấy làm vậy là vì em.” Hạ Nghi cup mắt nói, cô không nghĩ sẽ liên lụy anh em nhà họ.

“Em? !” Mặt Tinh ngạc nhiên trừng mắt, lúc đầu anh chỉ nghĩ máu quân nhân của dòng họ ảnh hưởng đến bé ú khiến con bé tò mò muốn học làm cảnh sát chứ, ai nghĩ lại do cô bé xinh đẹp này sai phải em mình.

“Vâng, trước thời gian em hôn mê em đã cảm thấy cái chết của Kỳ Đình có rất nhiều nghi vấn, tiếc là sau đó em lại bị hôn mê đến lúc tỉnh dậy mọi chuyện đã trầm trọng như vậy rồi.” Hạ Nghi nói.

“Anh biết hai đứa đều có lòng muốn giúp bạn mình oan nhưng vụ án lần này nguy hiểm hơn các em nghĩ, hung thủ còn chưa bắt được thì nguy hiểm vẫn rình rập khắp nơi.” Mặt Tinh nhìn Hạ Nghi sâu xa nói. Nếu để thằng nhóc kia biết mình để em gái yêu dấu của cậu ta gặp nguy hiểm, không chừng sẽ xé xác mình ra mất, “Trời cũng muốn tôi rồi, để anh đưa em về.”

.....

Hạ Nghi yên tĩnh ngồi trong xe Mặt Tinh trở về trang viên, vì ở ngoại thành nên đường xá khá vắng vẻ, mặt trời dần ngã về tây ánh lên tia nắng màu đỏ rực rỡ chói mắt. Bỗng “Bụp” một tiếng, xe bị chấn động, Mặt Tinh vội vã phanh xe, chiếc xe thắng gấp kéo đi một đoạn dài mới dừng lại.

Sau khi định thần lại, cả hai vội vã xuống xe kiểm tra tình hình, nhìn bánh xe bị lủng một lỗ lớn không thể di chuyển, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh lúc bấy giờ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng. Mặt Tinh loay hoay mở cốp xe tìm lốp phụ nhưng mấy hôm trước anh mới đổi xe, đã bỏ quên lốp dự phòng trong xe cũ rồi.

“Haiz ~ Anh em mình phải ở đây chờ cứu hộ thôi.” Mặt Tinh phui tay cười cười, Hạ Nghi cũng cười nhẹ gạt đầu biểu thị không sao.

Bọn họ bị kẹt ngay giữa lưng chừng núi, mặt trời đỏ như trứng lòng đào rực rỡ chói lòa, Hạ Nghi lững thững đi lại gần rào chắn phóng mắt nhìn khung cảnh thành phố xa xa ở bên dưới chân núi, Mặt Tinh dựa vào xe đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài cùng ngắm mặt trời lặn với cô.

Gió thổi nhẹ làm rối tung mái tóc dài của Hạ Nghi, dưới hiệu ứng của mặt trời, Mặt Tinh nhìn sườn mặt của cô bé trước mắt đến gần ngất ngời, gương mặt với những đường nét hoàn mỹ, làn da trắng sứ cùng hàng mi dài, mũi cao, mắt sâu khiến Hạ Nghi dưới ánh hoàng hôn rực rỡ như hoa hướng dương vậy.

Hạ Nghi bất ngờ quay đầu lại nhìn Mặt Tinh rồi cười nhẹ khiến tim anh bất ngờ loạn nhịp, “Mỹ nhân a mỹ nhân, nếu em cứ thế này anh sẽ bị anh trai em truy sát mất.” Mặt Tinh lăm bằm trong bụng, vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Bọn họ chờ tới lúc mặt trời lặn vẫn chưa thấy xe cứu hộ tới, Mặt Tinh buồn bực bấm điện thoại hỏi thúc thì phát hiện điện thoại bỗng dưng mất sóng càng làm tinh thần anh thêm bức mình, anh đành cười trừ nói với Hạ Nghi: “Xem ra hai đứa mình phải lợi bộ rồi.”

“Vâng, không sao.” Hạ Nghi vào xe lấy túi xách sau đó theo chân Mặt Tinh cuộc bộ về nhà.

Đường đêm trên núi khá lạnh, gió thổi xào xạc qua các tán cây, đèn đường lập lờ trong tối càng thêm âm trầm, nhìn con đường trải nhựa tí tắp phía xa, Hạ Nghi không khỏi thờ dài.

Hai người sóng vai đi cùng nhau trên đường vắng, tiếng bước chân đều đặn vang lên làm giảm bớt không khí buồn tẻ, bỗng Hạ Nghi khựng chân không bước tiếp, Mặt Tinh đi trước cô một đoạn không thấy cô đi theo bèn quay đầu lại.

Anh nhìn thấy mặt mũi cô bé trắng bệch nhìn lại anh, chân cô giống như cứng ngắc không thể cử động được vậy. Mặt Tinh vội vàng chạy lại nhưng giống như có một sức mạnh vô hình nào đó giữ anh lại, không cho anh tới gần Hạ Nghi.

Hạ Nghi âm thầm cảm thán cái số con rệp của mình, cảm giác lạnh buốt từ dưới chân làm toàn thân cô run rẩy, Hạ Nghi nhắm mắt lại, cảm nhận không khí chuyển động xung quanh mình. Tuy cô mất đi khả năng nhìn thấy linh hồn nhưng không có nghĩa cô không cảm nhận được nó, Hạ Nghi hít sâu một hơi để giác quan mình rơi vào yên tĩnh.

‘Nghi. . . . .ê. . . . .n. . . . . Nghiên. . . . . cứu. . . . . chúng. . . . . tớ. . . . .’ Tiếng nói rất nhỏ thoang thoảng quanh cô, một luồng hơi lạnh từ phía sau tập kích làm Hạ Nghi rùng mình.

“Tớ phải làm sao?” Hạ Nghi nhỏ giọng nói như sợ mình sẽ kinh động đến họ.

‘Hắn. . . . . Đang. . . . . Tới. . . . . Chạy. . . . . đi. . . . . Nghiên. . . . . Nghiên. . . . .’ Lần này tiếng nói nhát hơn so với lần trước, Hạ Nghi hoảng hốt mở mắt nhìn xung quanh, một biển sương mù không thấy điểm đến, mới đây thôi cô còn đứng ở quốc lộ bây giờ mọi thứ đều chìm trong biển sương mù.

Hạ Nghi hít sâu cố giữ bình tĩnh, cô tự thuyết phục mình sẽ không sao, không sao, nhưng lòng cô lại rối như tơ vò. Mỗi bước chân đều trĩu nặng như đeo ngàn cân, Hạ Nghi cau mày cố gắng rời khỏi biển sương mù nhưng càng đi cô càng thấy loạn, đến khi mồ hôi ướt đầm áo, Hạ Nghi vẫn chưa thể rời khỏi biển sương mù kỳ lạ này. Bất ngờ Hạ Nghi nghe được tiếng bước chân trầm ổn đang lại gần, hoảng hốt, Hạ Nghi vội vàng chạy đi nhưng lại nhận ra bản thân chỉ đang đi lòng vòng không có điểm đến.

Cắn nát ngón tay ngồi thụp xuống đất, Hạ Nghi bắt chập đất cát về một bùa chú, lá bùa lóe lên tia sáng vàng trong biển sương mù trắng xóa, từ từ nó bị hòa tan rồi biến mất hoàn toàn, Hạ Nghi hoảng sợ ngồi bệch xuống đất, mồ hôi trên trán ướt đầm tóc mai.

Mặt Tĩnh hoảng hốt nhìn sắc mặt Hạ Nghiên từ lo lắng, hoảng hốt, hoang mang rồi đến thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bệch xuống đất, anh vội chạy tới chỗ cô lo lắng hỏi: “Em ổn chứ?”

“Vừa này anh có thấy gì không?” Hạ Nghi nhìn Mặt Tĩnh hoang mang hỏi.

“Không có gì, sao vậy, em có sao không?”

Hạ Nghi không trả lời anh ta, vội vàng nâng tay xem đồng hồ, thời gian không chệch lệch nhiều, vậy tức là mọi chuyện ban này hoàn toàn do ma che mắt? Hạ Nghi hít một hơi sâu bình ổn lại cảm xúc, cũng may cô nhanh trí dùng máu mở đường, bằng không chỉ sợ bây giờ vẫn còn lạc trong mê trận vừa rồi.

Mặt Tĩnh không thấy Hạ Nghiên trả lời mình, liền lo lắng ôm cô vào lòng như trấn an.

Từ xa có một chiếc xe chạy lại gần bọn họ bóp kèn inh ỏi, Mặt Tĩnh dùng tay che mắt cố nhìn chiếc xe đậu trước hai người họ rốt cuộc là ai. Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn vội vàng xuống xe chạy lại gần bọn họ.

Tâm sự mong của Tác Giả :

Sorry các bạn trong thời gian qua tác giả quá bận để đăng chương mới , do ta lặn ngụp trong mớ đề cương thi cử và công việc nên muốn viết cũng ko đủ sức để viết , chương này đăng hơi vội vã nhưng tác giả hứa sẽ bù lại chương sau đầy đủ và tâm huyết hơn , iu các bạn nhiều

Ngoài ra truyện đã được Beta và chỉnh sửa hợp lý bên nhà của bạn Di nha các bạn vào đó để đọc bản hoàn chỉnh nhé

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Chương 21

Tia nắng sớm chiếu vào phòng ngủ, phủ lên hai người trong phòng một tầng vàng nhạt dịu dàng. Hạ Hoàng Cảnh thức dậy sớm, chân tay vẫn ôm cứng Hạ Nghi, mặt khẽ cọ lên người cô đầy thỏa mãn. Hạ Nghi bị Hạ Hoàng Cảnh cọ cho thức giấc, cô nhủ mảy may đi ánh nắng ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn đứa em trai như chú chó nhỏ cọ lên bụng mình, bất lực ngáp dài không quan tâm.

“Đừng có cọ nữa, có cọ cũng không ra cháu trai cho em đâu.”

“Chị!!! Người chị ảm quá, mềm nữa.” Hạ Hoàng Cảnh mất thể diện nói.

“Chứ không lẽ lạnh lẽo, cứng ngắt như xác chết à?”

Hạ Hoàng Cảnh cứng người ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạ Nghi, bàn tay nhỏ nhắn run rẩy khó hiểu, cậu ra sức ghì chặt Hạ Nghi làm cô không thể đứng dậy đi vệ sinh, suốt đêm qua bị thăng nhóc quăn giống như bạch tuộc quăn vậy, làm cô không có cách nào đi vệ sinh được, vất vả nhịn mãi mới tới sáng, bây giờ nó còn không tha. Hạ Nghi tức giận quất vào tay cậu, cô tức tối đi vào nhà vệ sinh.

Ngồi trong nhà vệ sinh, Hạ Nghi thở dài, ông cha ta nói chó có sai, “Nơi hạnh phúc nhất chính là nhà vệ sinh” mà. Thoải mái đi ra khỏi nhà vệ sinh, Hạ Nghi tròn mắt nhìn cậu em vẫn còn ngồi ỳ trên giường không nhúc nhích, ánh mắt sắc lẹm của thằng bé luôn dõi theo từng bước chân của cô. Hạ Nghi khó hiểu đi lại gần vỗ vào đầu nó: “Sao còn chưa về phòng thay quần áo đến trường, hay lại muốn cúp cua?”

“Em không muốn về phòng, em muốn ở đây với chị.”

“Có phải lại mơ thấy ác mộng không?” Hạ Nghi quỳ trước giường vuốt ve gương mặt tinh xảo của Hạ Hoàng Cảnh.

“Em mơ thấy chị chết. Chị! Em sẽ không để cho chị chết đâu.” Hạ Hoàng Cảnh vui mặt vào cổ Hạ Nghi nỉ non.

“Ngốc quá! Chị là mơ thôi, ngoan, chị không chết, chị sẽ ở bên Tiểu Cảnh mãi mãi.” Hạ Nghi đau lòng vỗ lưng em mình.

Hạ Hoàng Cảnh nhìn Hạ Nghi chăm chú, ánh mắt như muốn thiêu đốt cô vậy. Hạ Nghi buồn cười vuốt mắt thằng bé.

Bữa sáng hôm nay có gì đó rất quý dị, ngày thường Hạ Hoàng Cảnh rất rụt rè e sợ Hạ Hoàng Lãnh. Nhưng hôm nay thằng bé lại rất thần nhiên đón nhận ánh mắt lửa điện của Hạ Hoàng Lãnh, mà vẫn còn ôm cứng Hạ Nghi. Hạ Quốc Bắc hiếm khi ở nhà cũng hiện diện trên bàn ăn, đáng vẻ nghiêm nghị của ông ta làm Hạ Nghi nuốt không trôi, chỉ cần nghĩ ông ta giết Trịnh Bình, Hạ Nghi hận không thể ném hết mớ thức ăn trên bàn vào mặt ông ta

“Tiểu Nghiên, vết thương đã đỡ chưa?” Hạ Quốc Bắc lên tiếng phá vỡ bầu không khí kỳ lạ trong phòng ăn.

“Dạ không sao nữa rồi.” Hạ Nghi không mặn không nhạt trả lời.

“Lần sau đừng làm mấy chuyện điên rồ đó nữa, thân là con gái không cần phải tỏ ra anh hùng làm gì.”

“Dạ, thưa cha.”

Bàn ăn lại chìm vào yên lặng, ngoài tiếng lách cách của dao nĩa thì không ai trong phòng lên tiếng.

“Chị! Em muốn ăn cháo, dứt cho em đi.” Hạ Hoàng Cảnh làm nũng, nói. Hạ Nghi kỳ quái liếc nhìn thẳng nhóc, hôm nay nó làm sao thế, bình thường luôn tự mình ăn, bây giờ còn nhõng nhẽo đòi dứt.

“Tự ăn đi, lớn rồi không phải bé bỏng nữa, đừng lúc nào cũng làm phiền chị mình.” Hạ Hoàng Lãnh lạnh nhạt nhìn Hạ Hoàng Cảnh nói.

“Không thích! Muốn chị dứt cơ.” Hạ Hoàng Cảnh không yếu thế trả treo.

Hạ Nghi kinh dị nhìn thẳng bé, không phải sốt đến hồng đầu chứ, dám lớn tiếng hét vào mặt Hạ Hoàng Lãnh cơ đấy. Không đợi Hạ Nghi bình ổn lại kinh ngạc, Hạ Hoàng Cảnh hùng hổ cầm lấy tay cô múc cháo dứt cho mình rồi khiêu khích nhìn Hạ Hoàng Lãnh.

“Trẻ con.” Hạ Hoàng Lãnh không quan tâm tiếp tục đọc báo, liếc mắt nhìn Hạ Nghi đang hé miệng kinh ngạc thì nhếch miệng cười, đáng yêu ghê.

Bữa sáng như đánh trận cứ thế qua đi. Hạ Nghi chờ Hạ Hoàng Cảnh đến trường, thẳng bé khó chịu đọc nhất quyết không chịu đi, cô phải dọa dẫm nó mới khổ sở trèo lên xe.

“Sao sáng nay lại ăn nói với anh trai như thế?” Hạ Nghi xoa xoa đầu thẳng bé hỏi.

“Em không thích anh ta giả vờ giả vịt, đáng ghét.” Hạ Hoàng Cảnh hất đầu về phía cửa sổ, hùng hổ nói.

“Tiểu Cảnh!!! Lần sau không được như thế, biết không.” Hạ Nghi khó hiểu nhìn thẳng bé, từ hôm qua đến nay cô luôn cảm thấy Hạ Hoàng Cảnh có gì đó không đúng thì phải.

Đưa Hạ Hoàng Cảnh đến lớp, Hạ Nghi trở lại lớp mình. Không khí trong phòng học hôm nay cũng khá quỷ dị, nữ sinh trong lớp ai cũng sụt sùi nước nỡ, trừ cô nàng bánh gạo nếp đang ung dung ăn bánh đăng kia là bình thường thôi.

“Tiểu Tiểu, xảy ra chuyện gì vậy?” Hạ Nghi ngồi vào chỗ liền quay sang hỏi bánh gạo nếp đang ăn bánh ở bên cạnh.

“Thầy Hạo bị bắt thôi dạy rồi. Sáng nay nhà trường mới thông báo nhưng lại không nói rõ nguyên do nghỉ việc.” Mặt Tiểu Tiểu bình thản nói, dù sao Tiểu Nghiên cũng đã an toàn, ai thèm quan tâm đến cái tên bệnh hoạn kia sống hay chết, xì!

“Tại sao thầy Hạo lại nghỉ kia chứ, đang yên đang lành như vậy, tớ sẽ nhớ thầy chết mất.” Mấy nữ sinh bắt đầu đua nhau kêu gào, cả lớp học nháo nhào tiếng khóc la của bọn họ.

“Này, lớp mình có người chết à?” Một cậu nam sinh vừa mới vào lớp vô ý hỏi.

“Cậu mới chết, đồ độc mồm.” Quần chúng nữ sinh xúm nhau vào công kích anh chàng, cậu chàng tủi thân ôm cặp ngồi vào chỗ, trong lòng oán thăm, người ta có cố ý đầu chứ!!!!

“Lũ con gái này nếu để bọn họ biết bộ mặt thật của tên kia, xem họ có còn ngưỡng mộ hấn được nữa không, huh!” Mặt Tiểu Tiểu xì mũi kinh thường.

“Tớ nghĩ nhà trường không muốn công bố ra cũng đều có nguyên do thôi. Chúng ta cứ yên phận học là được, xen vào nhiều quá làm gì.” Do bàn tay bị đâm là tay phải, Hạ Nghi khó khăn rất nhiều trong sinh hoạt cũng như viết chữ, nhưng còn may, cô nàng gạo nếp rất anh dũng vỗ ngực nói sẽ chép bài cho Hạ Nghi. 8

“Cậu nói đúng, lũ con gái hám trai này phải để cho họ gặp phải tên biến thái mới chữa.” Mặt Tiểu Tiểu đồng tình vỗ vai Hạ Nghi quá chiêm nghiệm.

Cái miệng quạ đen của Mặt Tiểu Tiểu quả nhiên rất linh nghiệm, vài ngày sau đó trong lớp có cô bạn bị một tên biến thái tấn công, cũng may lúc đó có cảnh sát đi ngang giúp đỡ kịp thời, nếu không thì trình tiết cô bạn đó khó mà giữ được. Chuyện của cô bạn ấy khiến cho nữ sinh toàn trường hoang mang lo sợ, lòng người hoang mang thì sẽ dẫn đến bạo động. Vài ngày sau vụ án cô bạn kia, lượng nữ sinh nghi bệnh trong trường tăng đột biến, riêng lớp Hạ Nghi thì đã nghi hơn nửa lớp rồi, mà toàn là nữ.

Biết được chuyện này, Hạ Hoàng Lãnh kiên quyết bắt Hạ Nghi nghỉ ở nhà, đợi cảnh sát giải quyết ổn thỏa, cô mới được tới trường. Tất nhiên cô nàng không đồng ý rồi, dù sao thì so với chuyện gặp ma thì gặp biến thái vẫn còn tốt chán. Từ hôm đeo nhãn của ma nữ, Hạ Nghi bắt đầu có thể nhìn thấy được những thứ mà mình không muốn thấy nhất rồi.

Trang viên Hạ gia đã tồn tại mấy trăm năm lịch sử từ thời ông cụ cụ Hạ gia đã sinh sống ở đây, thời xưa việc tam thê tứ thiếp là chuyện quá bình thường, đấu đá tranh giành giết hại lẫn nhau là chuyện không thể tránh khỏi vậy nên thỉnh thoảng Hạ Nghi cũng bắt gặp vài linh hồn chưa siêu thoát, u uất lang

vàng trong trang viên mà tạo hình của họ thì không thể nói là. . . .

Bạn cứ thử nghĩ đi, nửa đêm thức dậy đi uống nước, lúc quay về phòng thì phát hiện có người ngồi lù lù trên giường nhìn mình chăm chăm, liệu khiếp vía không, thần kinh thép mấy cũng phải hoảng sợ hoảng gì bà cô nhát gan như Hạ Nghi.

Trợn mắt nhìn cậu bé mặc yếm đỏ thích thú ngồi trên vai Hạ Hoàng Lãnh nghịch tặc, nó vốn là linh thể nên Hạ Hoàng Lãnh không thể thấy, nếu để cho hẳn biết được có người dám đùa giỡn mái tóc cao quý của mình không biết sẽ có biểu cảm gì nữa, Hạ Nghi âm u, khoái trá nghĩ.

“Em sao vậy? Có đang nghe anh nói không, hửm?” Hạ Hoàng Lãnh nheo mắt nhìn Hạ Nghi đang mơ màng.

“Có, em vẫn đang nghe đây. Em sẽ tới buổi đấu giá cùng anh.” Hạ Nghi xoa gáy lơ đãng trả lời.

Mấy hôm trước đi ăn tối cùng Lục Đình về, vô tình té cầu thang, sau ót đập thẳng xuống nền gạch tới bây giờ vẫn còn sưng nhức, phải nói cô và Lục Đình đúng là khắc mệnh nhau mà. Tuy nhiên sau hôm ấy, Lục Đình thường xuyên gọi điện, nhắn tin hỏi thăm cô như mọi khi, nhưng Hạ Nghi lại chẳng vui về gì cho cam ngược lại có chút phiền. Hẳn thì đang kết giao với Từ Tĩnh mà lại nhắn tin, điện thoại cho cô quá thường xuyên khiến cô cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Em cũng thật là, đi đứng phải nhìn trước ngó sau chứ, cũng may lúc đó bác quản gia phát hiện kịp thời nếu không thì không chỉ sưng thế này đâu.” Hạ Hoàng Lãnh cau mày mắt xa cổ giúp Hạ Nghi.

Nhắc đến Quản gia, Hạ Nghi phải chân thành cảm ơn ông ấy. Hôm cô bị ngã, ông ấy không tiếc thân mình lấp lỗ châu mai, đưa thân già cỗi của mình ra đỡ, giúp cô giảm đi lực hút trái đất, may mắn đâu cô chỉ đập xuống đất rất nhẹ còn toàn thân thì không gãy cái xương nào chỉ trầy trụa chút đỉnh. Nhưng ông quản gia thì thâm hơn, phải vào viện nắn lại xương sống già nua của mình.

“Anh à! Quản gia đã ổn chưa, lúc sáng em tính vào thăm ông ấy nhưng cổ đau quá nên không đi được.”

“Ồn hơn rồi, bác sĩ yêu cầu ông ấy không nên vận động quá sức, bằng không thì chỉ sợ phần đời còn lại của ông ấy phải nằm liệt trên giường.”

Hạ Nghi lè mắt, không nghiêm trọng đến vậy chứ?

“Tối nay có đấu giá vài bộ trang sức khá đẹp, nếu em thích thì cứ mua, dù sao Hạ gia cũng không thiếu tiền để em mua sắm.”

“Thật ra em cũng không hứng thú lắm với mấy thứ đó.”

“Ừm, em cứ mua về đi, không thích đeo thì để trưng cũng được.”

Hạ Nghi gật gật đầu từ chối cho ý kiến, Hạ Hoàng Lãnh trước giờ vẫn luôn thích làm theo ý mình, hẳn mà đã muốn thì có trời mới cản nổi

Buổi đấu giá từ thiện lần này hội tụ rất nhiều doanh nhân giàu có. Khu vực để tìm kiếm con rùa vàng quý giá như vậy tất nhiên là không thể thiếu bóng dáng yêu kiều của các cô thiên kim tiểu thư, minh tinh ảnh hậu, tiểu tam tiểu tứ rồi. Hạ Nghi ngáp ngáp dài nhìn mấy cô nàng bên kia không ngừng uốn éo lấy lòng Hạ Hoàng Lãnh, nếu nói trong buổi đấu giá lần này ai sáng chói nhất thì chắc chỉ có bang F4 gồm Hạ Hoàng Lãnh, Mạc Vịnh Trinh, Lục Đình và Từ Hạo –Thiếu gia lắm tài nhiều tật của nhà họ Từ. Ba người trên thì một kẻ biến thái, một tên đạo đức giả, một tên thích giả nai còn tên họ Từ kia thì chắc cũng xếp vào hàng phong lưu nức tiếng. Thế mà vẫn thu hút cả đám ong bướm đấy nhé! Hạ Nghi chép miệng nhìn khán phòng xa hoa lộng lẫy, người tổ chức buổi từ thiện này cũng thông minh thật, rất biết cách nâng tầm buổi đấu giá lên một tầm cao mới. Mấy cái ghế ngồi toàn là gỗ quý, xung quanh bày biện cũng toàn đồ mắc tiền như thế thì khi đấu giá, kẻ nào dám muốn mất mặt mà ra giá thấp kia chứ.

“Lại lạc mắt anh trai sao?” Mạc Vịnh Trinh mang vẻ mặt hứng thú xuất hiện đằng sau Hạ Nghi.

Ông chú kỳ lạ này, chú có biết không tiếng động xuất hiện ở đằng sau người khác như thế rất là đáng sợ không hử?

“Anh Mạc, trông anh rảnh rồi quá nhỉ?” Hạ Nghi nhếch miệng cười mỉa, hôm nay Thẩm Nhu Nhu lại không đeo bám hẳn, đúng là kỳ lạ.

“Anh lúc nào cũng rảnh rỗi cả.” Mạc Vịnh Trinh rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghi, vuốt ve tóc cô như lẽ đương nhiên.

Hạ Nghi cau mày trước hành động quá đồi thân thiết của Mạc Vịnh Trinh, cô né tránh hành động thân mật của hắn, cô rất ghét mấy kẻ tự cho mình là đúng, tại sao lúc trước cô không biết tên này thuộc loại đó nhỉ?

Mạc Vịnh Trinh cứng người trước hành động né tránh của Hạ Nghi, mắt hắn lạnh đi, bàn tay bên kia siết chặt đến nổi gân

“Vị hôn thê của anh tới kia.” Liếc mắt thấy Thẩm Nhu Nhu từ xa đi lại đây, Hạ Nghi cười lạnh, dù sao thì Thẩm Nhu Nhu cũng thích huênh hoang khoe mình là vị hôn thê của Mạc Vịnh Trinh, vậy thì cô cứ chiều theo sở thích của cô ta vậy.

“Anh yêu! Sao anh lại ngồi đây, làm em đi tìm này giờ.” Thẩm Nhu Nhu dịu dàng ôm cổ Mạc Vịnh Trinh, hôn nhẹ lên má hắn.

Hạ Nghi nhếch miệng cười mỉa, cầu nam nữ, bà khinh.

“Đây có phải tiểu thư Hạ gia không? Chào em, chị là Thẩm Nhu Nhu, vợ chưa cưới của Mạc Vịnh Trinh.” Thẩm Nhu Nhu đắc ý nhìn Hạ Nghi.

“Ồ! Chào” Hạ Nghi không mặn không nhạt chào hỏi, khoe khoang làm quý gì, chưa chắc cô đã leo lên được chức bà Mạc, ngoài kia còn lắm ong nhiều bướm, tôi xem cô đối phó ra sao.

Thẩm Nhu Nhu ngượng ngùng trước thái độ của Hạ Nghi, cô ta không nghĩ mình sẽ bị lạnh nhạt như thế, bối rối quay sang cầu cứu Mạc Vịnh Trinh, kết quả người ta chẳng buồn quan tâm. Thẩm Nhu Nhu giận run người, móng tay đâm sâu vào thịt nhưng cô ta không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Hạ Nghi cười nhạt, cô có lòng leo cao nhưng phải coi người ta có đồng ý cho cô thăng không đã. Tự cho mình là đúng, ngu xuẩn, loại con gái như cô ta có thể tồn tại được trong giới thượng lưu này đúng là một kỳ tích. Nghĩ đến năm xưa mình che chở, yêu thương cô ta hết mực, Hạ Nghi cảm thấy kẻ ngu xuẩn nhất là mình mới đúng.

“Tôi nhớ mình đã nói rất nhiều lần với cô là đừng tự làm chủ kia mà. Vị hôn thê của tôi, sao tôi không nhớ mình có vị hôn thê lúc nào nhỉ?” Mạc Vịnh Trinh lạnh nhạt nhìn Thẩm Nhu Nhu, hần rất ghét những người tự cho mình thông minh.

“Anh . . . . Nhưng mẹ anh đã nói.” Thẩm Nhu Nhu cắn môi uất ức nhìn Mạc Vịnh Trinh.

“Cô Thẩm, cô muốn tôi phải nói với cô bao nhiêu lần, người vợ duy nhất của tôi chỉ có Thẩm Hạ Nghi.” Mạc Vịnh Trinh tuy nói với Thẩm Nhu Nhu nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Hạ Nghi đầy thâm ý.

Liếc tôi làm gì, muốn gì thì cái xác kia cũng đã mục rữa dưới lòng đất rồi, nếu yêu quá thì lôi lên mà gian thì, giờ ngồi đây diễn cho ai xem, hừ!!!!

“Hai người muốn diễn ngôn tình thì làm ơn đi chỗ khác dùm, tôi không có hứng nghe.” Hạ Nghi dựa vào ghế, chéo chân ngoáy ngoáy tai bất nhả.

“Xi . . . . Đáng yêu lắm” Mạc Vịnh Trinh cười ngọt nhéo má Hạ Nghi.

“Đừng có đụng vào tôi.” Hạ Nghi khó chịu hất tay Mạc Vịnh Trinh ra, đừng có để cái tay gớm ghiếc đó của anh lên người tôi.

Mạc Vịnh Trinh không chút tức giận, xoa xoa đầu Hạ Nghi. Mặt Thẩm Nhu Nhu tái mét, cô ta tức giận quay người bỏ đi, Mạc Vịnh Trinh lạnh mặt nhìn Thẩm Nhu Nhu rời khỏi.

Thẩm Nhu Nhu tức tối đi khỏi hội trường, vừa ra cửa cô ta liền đụng phải Từ Hạo, vị thiếu gia nhà họ Từ nổi tiếng lịch thiệp với phái nữ. Thẩm Nhu Nhu bị đụng ngã người ra sau, Từ Hạo mau chóng ôm vòng eo nhỏ nhắn giữ thăng bằng giúp cô ta, ánh mắt phóng tia lửa ái muội. Đợi đến khi Thẩm Nhu Nhu nhìn rõ được người đã đỡ mình, thoát cái, mặt cô ta đỏ như táo chín vậy.

“Tiểu thư, cô ổn chứ?” Từ Hạo dịu dàng hỏi, nhưng cánh tay ôm eo Thẩm Nhu Nhu lại siết chặt thêm.

“Cám ơn anh, tôi ổn.” Thẩm Nhu Nhu e lệ trả lời.

“Cô ổn là tốt rồi, tôi cứ sợ mình làm cô bị thương.”

Thẩm Nhu Nhu gật gật đầu cố tránh khỏi vòng tay Từ Hạo. Nhưng miếng mồi ngon đã ở trước mắt, Từ thiếu nào để bỏ qua nó chứ. Cánh tay cứng rắn ôm Thẩm Nhu Nhu kéo vào khe cửa, áp môi trần trọc hôn xuống. Thẩm Nhu Nhu ngăn người trước hành động của Từ Hạo, cô ta giãy giụa đôi chút rồi nhanh chóng hòa mình vào nụ hôn nóng bỏng của đôi phương.

Nhận được tín hiệu tốt từ người đẹp, Từ thiếu không kiêng dè bắt đầu càn rỡ, nhẹ nhàng luồn tay vào váy Thẩm Nhu Nhu mon trón. Bàn tay của Từ Hạo giống như có lửa vậy, không ngừng đốt cháy đầu óc mơ màng của Thẩm Nhu Nhu, từng đợt khoái cảm ập đến khiến Thẩm Nhu Nhu rên khẽ. Từ Hạo nhếch mép nhìn người dưới thân, phụ nữ nhà, người nào cũng như người nấy thôi.

“Này, có muốn gì thì làm ơn lên phòng ở tầng trên dùm” Hạ Nghi vừa hút rọt rọt ly nước vừa nói.

Thẩm Nhu Nhu giật mình từ cơn mê, cô ta hoảng hốt nhìn Hạ Nghi. Từ Hạo khó chịu quay đầu nhìn kẻ dám phá đám mình, nhưng khi nhìn rõ người đến là ai, ánh mắt của hắn liền lóe sáng lên. Người đẹp trước mắt này là ai? Thiếu nữ mặc chiếc váy lụa dài màu xanh đậm, kín đáo nhưng vẫn quyến rũ, đường cong ẩn hiện sau lớp lụa kích thích dục vọng khám phá, gương mặt thuần khiết không chút son phấn càng hút hồn, đôi mắt hồ phách yêu dị, toàn thân cô như toát ra hơi thở mời gọi.

Cúi đầu nhìn Thẩm Nhu Nhu, Từ Hạo chep miệng, buông Thẩm Nhu Nhu ra. Hắn thân sĩ chỉnh lại bộ vest mắc tiền của mình rồi mỉm cười chào hỏi Hạ Nghi: “Xin chào, tôi là Từ Hạo. Không biết có vinh hạnh được biết tên của tiểu thư không?”

Nhìn Thẩm Nhu Nhu mặt mày trắng bệch ở phía sau, lại liếc mắt nhìn Từ Hạo đang cười rạng rỡ với mình. Hạ Nghi im lặng hút nốt mớ nước ngọt còn lại trong ly rồi đi lướt qua gương mặt đang dần cứng ngắc của Từ Hạo.

“Tiểu thư, có thể cho tôi biết tên được không?” Từ Hạo không từ bỏ gọi với theo.

Hạ Nghi đứng lại quay người nhìn Từ Hạo, Từ Hạo vui mừng đi nhanh tới, Hạ Nghi tặng cho hắn nụ cười rục rịch, Từ Hạo ngẩn ngơ nhìn nữ thần trước mắt, hần ngơ ngác nhìn Hạ Nghi tiến lại gần mình, ngơ ngác để Hạ Nghi nhét ly giấy vào tay mình, bên tai nghe thấy giọng nói ngọt ngào của ai đó.

“Cảm phiền vứt dùm, cảm ơn.” Hạ Nghi vỗ vỗ vai Từ Hạo rồi đi mất

Hạ Nghi đã đi mất hút mà Từ Hạo vẫn chưa thoát khỏi cơn mê, đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì người đã đi mất rồi, nhìn ly giấy trong tay, cả người Từ

Hạo như được tiêm thuốc kích thích, hấn kích động muốn điên. Người đẹp kia, hấn nhất định phải có được.

Thắm Nhu Nhu lo sợ nhìn Hạ Nghi rời khỏi, Hạ Nghi đã thấy được gì? Con bé có định nói với Mạc Vịnh Trinh không? Thắm Nhu Nhu nắm chặt tay. Không! Cô tuyệt đối không để Hạ Nghi có cơ hội nói ra chuyện này, vội chỉnh trang lại váy áo, Thắm Nhu Nhu mau chóng đuổi theo Hạ Nghi.

Hạ Nghi từ tốn chậm chạp đi vào hội trường, cô đang đếm nhằm xem bao nhiêu giây nữa Thắm Nhu Nhu sẽ đuổi theo, quả nhiên đúng như Hạ Nghi dự đoán, Thắm Nhu Nhu rất nhanh đã đuổi tới.

“Khoan đã!” Thắm Nhu Nhu thở hên hên chặn đường Hạ Nghi.

“Có chuyện gì sao, Thắm tiểu thư?” Hạ Nghi nghiêng đầu ngây thơ nhìn Thắm Nhu Nhu.

“Chuyện vừa rồi . . . . .”

“À . . . . . Ý chị là chuyện chị hôn cái anh trai vừa rồi sau cánh cửa đúng không?”

“Cái đó . . . . . Cái đó . . . . .” Thắm Nhu Nhu ấp úng đỏ mặt nói.

“Cái đó làm sao vậy, Thắm tiểu thư?” Hạ Nghi nở nụ cười ngây thơ trong sáng nhìn Thắm Nhu Nhu đang bối rối.

“Em có thể đừng nói cho Mạc Vịnh Trinh biết chuyện này, được không?” Thắm Nhu Nhu quăn bách e dè nói.

“Ừm, để em nghĩ xem, chắc . . . . . Khó nghĩ quá, dù sao anh Mạc cũng là bạn của anh em . . . . .” Hạ Nghi xoa xoa cằm ra vẻ dăm chiêu, thật ra thì trong bụng cô đang cười như điên. Thắm Nhu Nhu ơi là Thắm Nhu Nhu, cái tính trăng hoa này của cô hại chết cô rồi.

“Xin em, đừng nói cho Mạc Vịnh Trinh biết, chị . . . . . Chị . . . . . Lúc đó chị bị ép buộc mà thôi.” Thắm Nhu Nhu bắt đầu nức nở, gương mặt yêu kiều khóc nức lên khiến cho người khác phải thương xót. Tuy nhiên trong mắt Hạ Nghi, nó thật nhàm chán.

Người xung quanh hiếu kỳ nhìn qua, hình ảnh yếu ớt mong manh của Thắm Nhu Nhu chọc người thương tiếc, họ chỉ tro, xì xầm bàn tán.

“Được rồi, chị đừng khóc nữa, mắc công người ta lại nói em bắt nạt chị. Nhưng nếu anh Mạc hỏi tới thì em không thể không nói, chị biết đó . . . . . Dù sao anh ấy và em cũng là bạn mà.”

“Cám ơn em . . . . .” Thắm Nhu Nhu sụt sùi lau nước mắt, dưới lớp khăn giấy là nụ cười đắc thắng. Hạ Nghi liếc mắt nhìn vẻ ngoài giả tạo của Thắm Nhu Nhu đầy châm chọc.

Hội trường bắt đầu xôn xao vào chỗ, từng món đồ quý giá được bày biện trên bàn trưng bày. Hạ Nghi ngồi vào chỗ mình xem xét từng món, trước kia cô cũng tham gia vào mấy buổi đấu giá từ thiện như thế này, nhưng lúc nào cũng về tay không. Đơn giản vì cô không thích mua đồ trong mấy buổi đấu giá, vừa mắc mà chưa chắc đã là hàng quý. Ngáp dài nhìn người đang gõ búa bong bong trên khán đài, Hạ Nghi mơ màng ngủ mất.

Hạ Hoàng Lãnh nhìn nhóc con nghèo đầu ngủ say sưa bên cạnh mình, hấn lắc đầu cười cời áo vest ra đắp lên người cô, rồi yêu chiều hôn lên trán, sau đó mới nghiêm túc quan sát buổi đấu giá. Lục Đình tiến vào hội trường liền tìm kiếm bóng dáng của Hạ Nghi. Mấy hôm nay hấn cảm nhận được sự xa cách và né tránh của cô, hấn biết cô đã hiểu lầm mình và Từ Tĩnh, hấn rất muốn giải thích với cô nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp, hấn còn cần cha Từ Tĩnh giúp hấn một số việc.

Hạ Nghi đang ngủ ngon lành thì cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống, hơi thở ấm áp quen thuộc khiến cô muốn dựa vào, ngẩng người lên vai người bên cạnh, Hạ Nghi mề nheo dụi dụi. Mạc Vịnh Trinh yêu thương vuốt mặt Hạ Nghi giống như rất lâu trước đây hấn vẫn làm, Hạ Nghi khó chịu gạt tay hấn ra.

“Vĩnh ngọc, không được làm phiền em, đánh chết bây giờ.”

Tìm Mạc Vịnh Trinh khẽ ngừng đập, hấn vươn tay ôm chặt Hạ Nghi vào lòng, hấn chờ khoảnh khắc này rất lâu rồi, khoảnh khắc cô thừa nhận bản thân mình là Thắm Hạ Nghi. Nghi Nghi của hấn đã trở lại, cô ấy thật sự đã trở lại. Mạc Vịnh Trinh vui mừng phát điên, vòng đá trên tay hấn khẽ lóe sáng khi chạm vào Hạ Nghi, ôm chặt Hạ Nghi trong tay, trái tim trống rỗng lâu nay của hấn bỗng được lấp đầy.

Hạ Hoàng Lãnh đi vệ sinh về thì thấy một màn tu hú chiếm tổ chim khách, hấn tức giận hùng hổ đi lại, gạt phăng cánh tay đang ôm Hạ Nghi ra, bế bổng cô lên rồi trừng mắt nhìn Mạc Vịnh Trinh.

“Mạc tổng, anh đang làm gì với em gái tôi thế?”

Mạc Vịnh Trinh nheo mắt nguy hiểm nhìn Hạ Hoàng Lãnh, mặc dù trong lòng đang rất tức giận nhưng hấn vẫn cố gắng kiềm chế, ra vẻ đương nhiên nói: “Hạ tổng, tôi thấy Hạ tiểu thư có chút mệt mỏi nên để cô ấy dựa vào một chút thôi.”

“Việc này không cần làm phiền tới Mạc tổng, em gái tôi, tôi có thể tự chăm sóc.” Hạ Hoàng Lãnh không quan tâm gương mặt đã sẫm đen như đất nòi của Mạc Vịnh Trinh, ôm Hạ Nghi rời khỏi hội trường.

Lục Đình ngồi phía xa theo dõi Hạ Nghi nên chứng kiến toàn bộ sự việc, hấn nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười đầy toan tính khiến gương mặt hấn trở nên gian xảo hơn bao giờ hết. Hạ Nghi mơ màng giật mình tỉnh dậy đã thấy mình nằm gọn trên tay Hạ Hoàng Lãnh rồi, cô nhớ lúc nãy mình đang ngồi trên ghế kia mà, tròn mắt nhìn mặt này rét lạnh của Hạ Hoàng Lãnh, Hạ Nghi khàn khàn hỏi.

“Anh, sao thế?”

“Em còn dám hỏi? Em có biết trong lúc em ngủ có người đã lợi dụng em không?” “Ồ!!! Em có thấy gì đâu, chẳng phải anh luôn ở cạnh em sao?”

“Em . . . . . Nói chung sau này không cho ngủ gật bên ngoài nữa.”

Hạ Nghi trợn mắt nhìn Hạ Hoàng Lãnh tức tối, thật hết nói nổi, bây giờ ngay cả việc ngủ cũng cấm, rõ ràng vì thấy có hấn ở bên cạnh, cô mới dám ngủ, làm việc tắc trách thì đổ lên đầu người khác. Xì, đồ độc tài! Hạ Nghi ngáp dài.

Ánh nắng sớm ấm áp dịu dàng bao phủ Tư Hoa, cả ngôi trường như tỏa sáng trong nắng sớm, Hạ Nghi mệt mỏi ngáp dài đi trên hành lang lớp học. Tối qua về đến nhà, Hạ Hoàng Cảnh biết được cô đi ra ngoài với Hạ Hoàng Lãnh mà không dắt nó theo thì quậy tung phòng cô tới gần mười một giờ, báo hại sáng nay mém tí nữa cô trễ học. Thằng nhóc kia càng ngày càng khó chiều, hờ một chút là náo loạn um sùm không cho ai ngủ nghỉ.

“Bốp . . . . .” Hạ Nghi ngã sòng soài ra đất, nhìn cô bạn đi đứng không nhìn đường kia, Hạ Nghi lắc đầu ngao ngán. Tuy cô không chấp nhất nữ sinh nhưng đụng ngã kiểu này thì cũng hơi quá đáng. Cô bạn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hạ Nghi, mái tóc dài che phủ gần hết gương mặt khiến cô nàng y như con ma nữ trong The Ring vậy. Hạ Nghi giật mình nhìn tạo hình quái dị của cô nàng.

“Bạn không sao chứ?” Hạ Nghi lịch sự vươn tay muốn đỡ cô bạn, vừa chạm vào người cô ấy, Hạ Nghi giật mình, sao lạnh quá vậy. Cô nàng kinh dị như đụng phải ma, gất gao nắm chặt tay cô, bàn tay lạnh toát như nước đá truyền qua khiến Hạ Nghi lạnh run người, Hạ Nghi khó hiểu vén tóc cô ấy lên.

“Kỷ Đình, sao cậu để tóc tai gì kỳ cục vậy?” Hạ Nghi trợn mắt nhìn cô bạn cùng lớp Kỷ Đình, bình thường cô nàng yêu làm đẹp này không bao giờ để mái tóc xinh đẹp của mình rối bù như bây giờ đâu.

Kỷ Đình không lên tiếng, chỉ gất gao nắm chặt tay Hạ Nghi, cô ấy mím môi run rẩy nhìn Hạ Nghi.

“Cậu ổn không, sắc mặt nhìn xanh xao quá hay tớ đưa cậu đến phòng y tế nhé.” Hạ Nghi vươn tay muốn bế Kỷ Đình đi đến phòng y tế vì nhìn cô nàng bây giờ không có chút sức sống nào vậy. Trong lớp, cô được mệnh danh là nữ kỳ sĩ vì khi có bạn nữ nào mệt mỏi hay ngứa xiu thì cô luôn là người bế họ đến phòng y tế, bởi vậy men quá cũng không tốt.

Kỷ Đình không lên tiếng, bàn tay ra sức nắm chặt tay cô. Hạ Nghi bị Kỷ Đình nắm phát đau, từ khi nào cô bạn này mạnh dữ vậy, nhìn cánh tay bị Kỷ Đình bấu tím tái một mảng, Hạ Nghi quay đầu khóc ròng, có ghét cô thì cũng đâu cần như thế. Chỉ có Kỷ Đình biết, hiện tại bản thân mình đang cố gắng truyền đạt điều gì cho Hạ Nghi.

“Kỷ Đình thân yêu, cậu có thể giảm lực trên tay xuống được không? Dù tớ có mạnh thật nhưng bị cậu bấu như thế tớ cũng đau lắm.

Kỷ Đình mím môi run rẩy nhìn Hạ Nghi, cô nàng càng ra sức bấu chặt, máu theo khe chân Kỷ Đình chảy xuống, đọng thành một vũng nhỏ, Hạ Nghi hết hồn nhìn Kỷ Đình.

“Kỷ Đình!!! Không phải mẹ cả cậu đến chứ, mau khoác vào đừng để lũ nam sinh nhìn thấy.” Hạ Nghi vội vã cởi áo khoác ngoài quần lấy móng Kỷ Đình, rồi mau chóng bế cô chạy nhanh đến nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Hạ Nghi thờ phào để Kỷ Đình xuống, cũng may trên đường đi không thấy bóng dáng tên con trai nào, nếu không thì ngày mai Kỷ Đình sẽ lên trang bìa báo trường mất, quay qua nhìn máu vẫn còn chảy trên chân Kỷ Đình, Hạ Nghi vội lục cặp đưa cho cô ấy một miếng băng.

“Đây, cậu mau vào thay đi.” Đẩy Kỷ Đình vào toilet, Hạ Nghi thân thiện đóng cửa giúp bạn. Lúc này chuông vào lớp reo vang lên, Hạ Nghi nhìn đồng hồ rồi lại nhìn toilet hét lớn: “Tớ vào lớp trước, có gì cậu đi sau nhé.” Không có tiếng trả lời, Hạ Nghi xách cặp chạy nhanh về lớp.

Vừa vào lớp, cô đã bị không khí nặng nề, tĩnh lặng bao trùm. Hạ Nghi khó hiểu đi đến chỗ ngồi của mình.

“Tiểu Tiểu, mọi người trong lớp lại bị sao thế?”

“Tiểu Nghiên, Kỷ Đình chết rồi.” Mặt Tiểu Tiểu buồn bã nói, mặc dù cô không thích cô bạn đồng đánh kia nhưng khi nghe tin cô ấy chết, cô cũng rất buồn.

“Cậu nói gì?” Hạ Nghi giật mình hét lớn, cả lớp quay đầu nhìn cô bật dậy trợn mắt, mọi người đều dành cho cô ánh mắt đồng tình, lúc đầu khi họ nghe tin cũng ngạc nhiên không kém Hạ Nghi lúc này vậy.

“Kỷ Đình chết rồi, là nhảy lầu tự sát, tối qua cảnh sát phát hiện thi thể cậu ấy ở chung cư mới xây phía nam thành phố.” Mặt Tiểu Tiểu ịu xiu nói.

“Cậu . . . . . Cậu đừng đùa tớ chứ?” Giờ hả? Mới này cô còn bế cô bạn ấy chạy như bay đến nhà vệ sinh đấy, chết cái quái nào được.

“Là thật, không tin cậu cứ hỏi chủ nhiệm, thầy ấy mới vừa ghé lớp thông báo đấy.”

Hạ Nghi hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, nếu thật sự Kỷ Đình đã chết, vậy người lúc này cô mới gặp là ai, nhìn cánh tay vẫn còn xanh tím của mình. Hạ Nghi run rẩy một trận, lại tới nữa rồi, ai đó giết tôi đi

Cả một ngày trong lớp học đều chìm trong không khí tang thương, mọi người dù không yêu thích Kỷ Đình nhưng dù sao cũng là bạn học, cái chết của cô

ấy đến quá đột ngột, mọi người vẫn chưa thể thích nghi, vài cô bạn thân của Kỳ Đình để hoa lên bàn học của cô ấy rồi bật khóc chạy đi.

Chỉ có Hạ Nghi vẫn chìm đắm trong sợ hãi, tự nhủ với bản thân mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hạ Nghi mệt mỏi đến nhà vệ sinh, khi cô vừa bước vào, không khí lạnh trong nhà vệ sinh ập tới, cửa chính bỗng đóng mạnh rồi khóa chặt, Hạ Nghi sợ hãi chạy lại mở cửa nhưng không được, cô hoảng hốt dựa vào cửa, mồ hôi từng giọt lạnh ngắt tuôn ướt đầm cả tóc.

Vòi nước trong nhà vệ sinh tự động mở van hết công suất, cửa nhỏ của từng toilet đóng mở mạnh bạo, thứ nước màu đen sôi sục trào ra từ bồn cầu. Hạ Nghi chỉ biết nín thở nhìn mọi việc xảy ra.

“Kỳ Đình, dừng lại.” Hạ Nghi hét lớn, cô ngồi sụp xuống nền đất.

Quả nhiên sau tiếng hét mọi thứ trở lại tĩnh lặng. Hạ Nghi run rẩy đứng dậy, cô sợ sệt tiến lại gần cửa toilet trong còng, đá mạnh cửa, bên trong trống rỗng. Bỗng có bàn tay lạnh lẽo nắm chặt vai Hạ Nghi từ phía sau. Hạ Nghi nuốt nước miếng một cái, cô bình tĩnh quay đầu lại, cô muốn khóc rồi.

“Kỳ Đình, buông tớ ra.” Hạ Nghi nghiêm giọng nói.

Kỳ Đình không nhúc nhích, vẫn nắm chặt vai Hạ Nghi, cô bạn gắt gao nhìn Hạ Nghi cầu xin.

“Kỳ Đình, buông tớ ra, có gì từ từ nói.”

Lúc này, đột nhiên trên mặt Kỳ Đình trào ra rất nhiều máu, dòng máu đỏ che phủ khắp ngũ quan của cô ấy. Hạ Nghi nhìn mà muốn buồn nôn.

“Kỳ Đình, cậu có gì muốn nói với tớ không?”

Kỳ Đình vẫn im lặng, lúc này cô chỉ có thể dùng máu để biểu hiện tâm trạng của mình, hi vọng Hạ Nghi có thể hiểu. Trong khi đó, Hạ Nghi nghe thấy tiếng máu tí tách rơi trên sàn nhà, nó tuôn ra từ người bạn mình càng ngày càng nhiều, cô còn có thể cảm nhận được nó đang chảy lan sang chân mình, cái cảm giác nhóp nhép tanh tươi ấy làm cho cô chỉ muốn bỏ chạy, nhưng thứ máu đen đặc kia lại khiến cho cô nhìn mà bủn rủn tay chân, không thể nhúc nhích được.

Kỳ Đình dùng tay vẽ lên tay Hạ Nghi chữ “Oan”, cảm giác lạnh ngắt nhóp nhép đó khiến cho Hạ Nghi rợn tóc gáy, cô máy móc cúi đầu xuống nhìn tay mình, đến khi nhìn rõ chữ trong lòng bàn tay thì cô không khỏi nhúm mày.

“Cậu không phải tự sát?”

Kỳ Đình vẫn yên lặng nhìn Hạ Nghi không trả lời, chỉ có thứ máu màu đen ở trong mắt cô ấy chảy ra càng nhiều hơn. Hạ Nghi im lặng nghiêm túc nhìn Kỳ Đình.

“Tớ hiểu rồi, tớ sẽ tìm cho bằng được kẻ hại cậu, cho cậu một câu trả lời thích đáng.” Hạ Nghi mím môi nói.

Kỳ Đình chớp mắt trả lời, bỗng có cơn gió mạnh thổi qua. Hạ Nghi khó chịu che mắt, đến khi gió ngừng thổi, cô có thể mở mắt ra thì Kỳ Đình đã biến mất từ bao giờ rồi. Hạ Nghi nắm chặt đôi tay run rẩy của mình, là ai, là ai đã khiến cho cô ấy thành ra như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Thay Đổi Nữ Phụ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.